SAN-ANTONIO

58

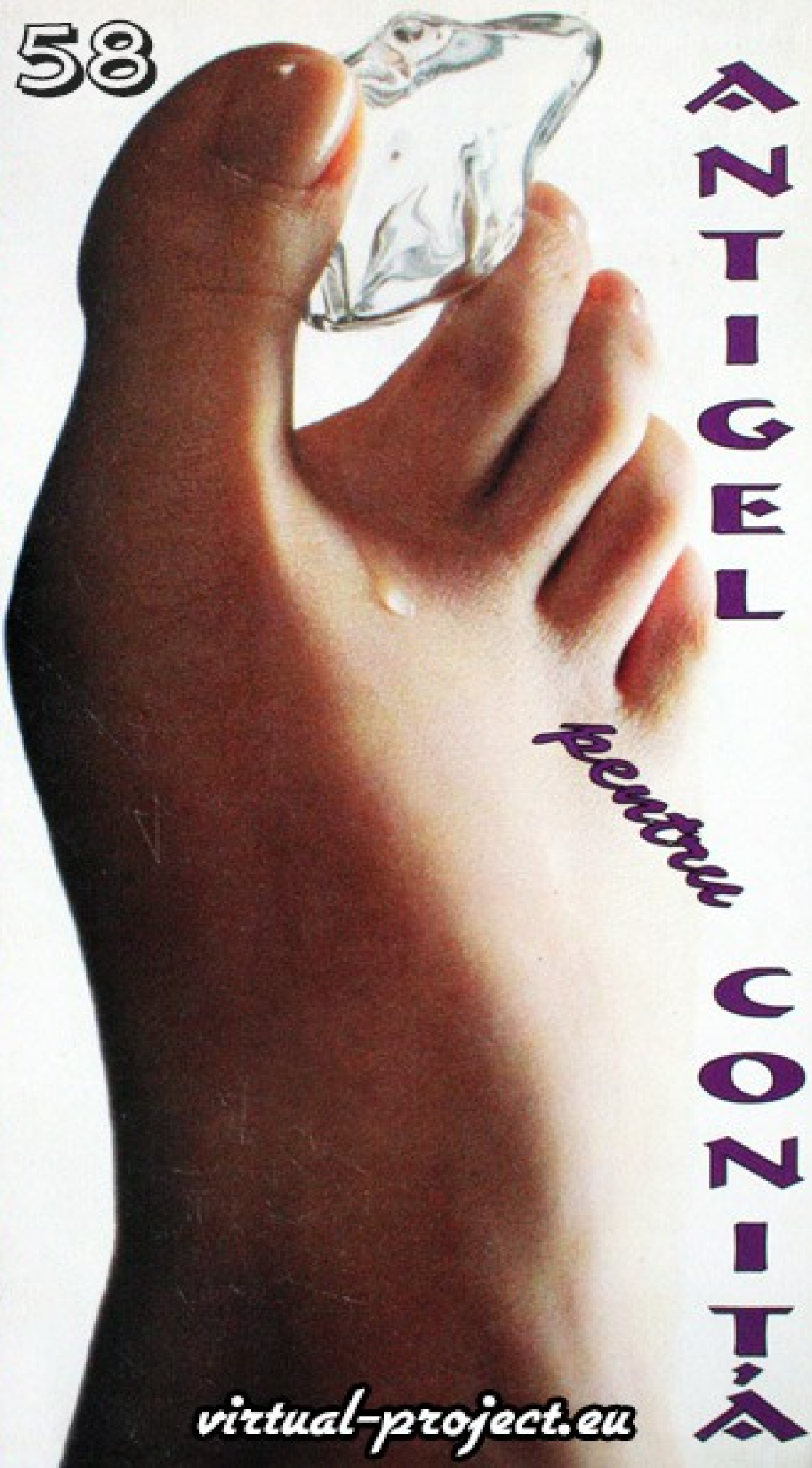

ANTIGEL pentru CONIȚĂ

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

ANTIGEL PENTRU CONIȚA

Original: *DE L'ANTIGEL DANS LE CALBUTE*

Colecția San-Antonio nr. 58

Traducere de
MARIE-JEANNE VASILOIU

virtual-project.eu

Editura Forum
1999

O poveste de-ți jupoaie pielea de pe buloaie, ca să-i facă geantă de seară doamnei gândurilor tale

MĂREȚE PANSEURI ISTORICE,
BA CHIAR ISTERICE:

Sculatul e bun.
Regulatul și mai și.

Contesa de SÉGUR

Cine cinează, dormitează.[1]

Raymond BARRE

Soldatul dezertor mai poate fi folositor.

Proverb italian

Știu că voi muri de pe urma
unei lungi convalescențe.

Frédéric DARD[2]

Lui Henri-Jean Servat,
care colecționează jiletci,
cu excepția celor vărgate.

Cu afecțiune,
SAN-A.

PARTEA ÎNTÂI

CÂTEVA PRECIZĂRI GEOGRAFICE PRELIMINARE

Tărășenia ale cărei onoruri și avantaje îmi revin se petrece într-o insulă puțin cunoscută de către Club Med[3], la stânga arhipelagului Zharva, din marea Anaphouri.

Văgăuna în chestiune, situată mai jos de Ecuator, este, din punct de vedere oficial, proprietatea sultanului Mouchkă ’Mbanana, omul cel mai bogat din lume. Teritoriul e cât jumate din Corsica, fără vreun interes economic. Ceva pescuit de perle și niște culturi de citrice, acolo, asigură cu dificultate economia insulei. Abandonați de monarhul al cărui sultanat se întinde în Celebes, băștinașii au cerut secesiunea.

Sultanul, care numai grija de a se războ pe boabe de fasole n-o mai avea, a acceptat propunerea unui aventurier – căpetenie de spadasini moderni – care s-a oferit să bage mințile în capul îndărătnicilor săi supuși, cu condiția să primească, în schimbul serviciilor aduse, funcția de guvernator pe viață al insuliței.

Mouchkă ’Mbanana a acceptat și nu a avut decât să se felicite, în urma acestui târg. Omul, un polonez pe nume Nautik Toutanski, a înăbușit revolta. I-a nimicit pe șefii conjurației, făcându-le vânt, fără parașută, din avionul personal. Era partizanul teoriei că autoritatea trebuie dovedită prin exemple spectaculare. Câtă dreptate avea!

Sub blajina lui conducere, Klérambârul[4] (așa se numea țara în chestiune) a cunoscut o rapidă prosperitate, ale cărei rațiuni nu au putut scăpa înțelegerii rarilor sociologi de prin partea locului. Deschiderea unor săli de joc și a unor case de plăcere a avut o contribuție însemnată la această bruscă înflorire economică. Unele stabilimente, specializate în prostituția infantilă, și altele în

pedepsele corporale au sporit recenta reputație a insulei. Numeroase au fost iahturile, ca și pasagerii lor, care și-au aruncat ancora aici, în portul nou amenajat. Negustătorii chinezi dădură năvală, atrași de brusca faimă a acestui pământ până atunci necunoscut. Toutanski a luat o măsură chibzuită, care interzicea construirea imobilelor mai înalte de două etaje. Ca un om cu judecată ce era, ținea ca teritoriul administrat de el să păstreze o ambianță relaxată, ceea ce ar fi fost imposibil de conceput dacă niște blocuri oribile ar fi adus un afront – prin prezența lor – naturii ecuatoriale.

După câțiva ani de înțeleaptă guvernare, sultanul Mouchkă ’Mbanana, interesat de dezvoltarea insulei, s-a hotărât să-și revizuiască acordurile cu leahul și să repună Klérambârul sub directa sa autoritate.

Aducându-i-se la cunoștință aceste fapte, guvernatorul și-a prevenit suzeranul că o asemenea decizie ar fi în măsură să-i perturbe horoscopul, dacă ar aplica-o. Și, într-adevăr, în săptămâna următoare avertismentului, soția favorită a sultanului a pierit de pe urma unei angine tratate cu o lovitură de sabie; primul său ministru și-a rupt coloana vertebrală, împiedicându-se de patruzeci de trepte din cele o sută, câte avea templul Phridjypesek, iar Rolls-Royce-ul preferat (acela din aur masiv, cu mânerele portierei din diamante) s-a făcut țăndări, când șoferul a băgat cheia în contact.

Informat în privința acestor neajunsuri, Nautik i-a prezentat sincere condoleanțe lui Mouchkă ’Mbanana, exprimându-și speranța că această serie neagră va înceta cât mai curând posibil. Speranță proprie și monarhului, care l-a confirmat pe polonez în funcție și i-a dat toate asigurările super-bunăvoinței sale subliniate de simpatie.

Avântul Klérambârului a continuat, prin urmare, în pace și onor.

În afară de mărirea portului, omul forte al țării a ordonat amenajarea unui aerodrom în stare să primească zboruri de cursă medie; o asemenea

inițiativă nu putea fi lăsată deoparte, căci de ea depindea prosperitatea locurilor.

Klérambârul nu era o insulă vulcanică, iar relieful său, prea puțin accidentat, nu avea decât o singură ridicătură de pământ, de vreo trei sute de metri înălțime.

Pe acest punct culminant își ridicase guvernatorul reședința. La drept vorbind, aceasta nu avea nimic ostentativ, cu excepția unei solide împrejmuiri de zidărie, încununată cu țepi și sârmă ghimpată, prin care trecea curentul electric.

Cele trei hectare electrificate erau ocupate de mai multe clădiri: vila dictatorului, în stil italian, prevăzută cu colonade, ferestre și uși cu arcade, fântâni arteziene, curți mereu răcoroase. Și, cam la o sută de metri de ea, tabăra mercenarilor, compusă din vreo zece construcții mici și scunde, în jurul unei vaste piscine ovale. Fiecare dintre aceste locuințe putea găzdui o jumătate de duzină de soldați și cuprindea un dormitor împărțit în boxe de către două paturi, o baie, o cameră de zi plină de instalații de agrement și o bucătărie. Zugrăvite în nuanțe luminoase, confortabile, aceste căsuțe i-ar fi încântat și pe obișnuiții unui club de vacanță. De jur-împrejur se întindeau terenuri de sport în aer liber: stand de tir, sală de gimnastică, trampolină[51], teren de tenis.

În exteriorul taberei rezidențiale, Nautik Toutanski aranjase pentru trupa sa un cartier destinat „odihnei luptătorilor”. Aici, vreo zece fete, aparținând celor trei rase fundamentale ale planetei, îi fericeau cu știința lor pe soldații din garnizoană.

Ele se aflau sub oblăduirea celor patru eunuci, confecționați la cererea lui Toutanski. Pentru aceasta, medicul din partea locului castrase patru vlăjgani zdraveni (fără să (le) țină socoteala).

Era vorba de niște voluntari ispitiți de serioasele prime propuse. Unul dintre ei fusese bucuros să se descotorosească de o fenomenală orchită, care îl făcea să meargă crăcănat ca un compas; altuia nu i se mai scula de când o femeie geloasă îi strivise

fuduliile între două pietre, în timp ce dormea (acest fapt îl deșteptase tresărind); al treilea dispunea de un sex atât de minuscul, încât și-l echipase cu un șnur, de care se ajuta ca să și-l extragă din nădragi; cât despre al patrulea, se deda homosexualității pasive și, prin urmare, nu avea de suferit în urma acestei ectomii[6].

Aceste patru personaje vegheau bordelul, servind totodată ca paznici și oameni de alergătură. Se ocupau de aprovizionarea domnișoarelor și de protecția lor îndeaproape, intervenind când se isca vreun conflict între ele și clientelă, căci mercenarii, care, de la pacificarea insulei, nu prea mai mercenariseau, se dedau dezmățului generat de inactivitate.

•

În momentul în care începe această pasionantă istorisire, efectivele garnizoanei erau decimate de o epidemie perfidă. Un rău ciudat, în fața căruia medicul din insulă, un suedez alcoolic, coborât cu douăzeci de ani în urmă de pe un iaht ce aparținea prietenilor săi, se dovedea neputincios.

Doctorul Skoulaaquist venise la Klérambâr în compania soției sale, cu intenția s-o ucidă. Dar niște supărătoare obiecții de conștiință, ivite în ultima clipă, îl împiedicară. De la această infructuoasă tentativă, își suporta nefasta turnând în el ca într-un butoi fără fund, în timp ce ea și-o punea cu o mare parte din populația insulară. Masculii ostrovului aveau cozile mici, așa că avea nevoie să le consume în cantitate mare, pentru a compensa respectiva anomalie a rasei.

Pentru a reveni la criza de mortalitate care aplica lovituri furișe armatei pretoriene a „guvernatorului”, Nautik Toutanski era disperat din pricina acestor pierderi de efective.

Din cei șaizeci de membri, câți formaseră la început legiunea, șapte își dăduseră sufletul în mai puțin de cincisprezece zile, în timp ce altă jumătate de duzină „era pe ducă”. Dar răul misterios care îi lovea, ocolea, ca prin minune, restul populației.

Beţivanul ăla bătrân de Dr. Skoulaaquist, luat pe nepusă masă, îşi vedea prestigiul topindu-se la soarele ecuatorial. În disperare de cauză, luase probe de la ultimele cadavre, alcătuise o colecţie de ficaţi, stomacuri, viscere şi creieri, pe care un mesager o însoţise până la un laborator din Singapore. Se aşteptau rezultatele, dar era ştiut că demersul avea să dureze.

În acest timp, competentul specialist aplica o medicină preventivă cât se poate de bâjbâită. Aceasta consta în supravegherea alimentelor cu care era hrănită trupa şi gustarea mâncărurilor servite, de către oamenii insulei. Niciunul dintre cobai nu avu a se plânge de ceva. Experimentul a fost extins şi asupra târfelor, care scăpaseră tefere din încercare. A fost înlocuit personalul de deservire a soldaţilor: nu a fost de niciun folos.

Răul continua să se întindă şi să ucidă.

Zăvorât în reşedinţa sa, Toutanski se simţea cuprins de panică.

Nu se mai hrănea decât cu conserve din ambalaje verificate ca la carte, fierbea apa pentru scaldă, punea doze monumentale de dezinfectant în aceea destinată veselei şi closetului; pe scurt, trăia ca un om hăituit.

Bineînţeles că o asemenea veste nu putea rămâne secretă mult timp. Mare le fu bucuria insularilor, când aflară ceea ce se petrecea. S-au gândit pe dată la intervenţia divină, dornică să cureţe insula de cuceritori. Feţele le deveneau din zi în zi mai mucalite. Graffiti[7] negre au înflorit pe zidurile albe, făgăduindu-i ocupantului pedepse şi nenorociri.

Agasat de aceste manifestări lipsite de loialitate, dictatorul a trimis la moarte câţiva inscripţionişti temerari, prinşi în flagrant delict de fraze subversive. I-a venit ideea să le vâre în rect un cartuş de dinamită şi să aprindă fitilul. Reţeta s-a dovedit mulţumitoare, iar inscripţiile încetară.

Dornic de a înlocui efectivele dispărute, Nautik Toutanski i-a însărcinat pe diverşi corespondenţi, cu care se afla în contact, să-i dibuiască noi recruţi. Dar

mare i-a fost decepția când a aflat că această lăudabilă profesiune era pe cale de dispariție. Tot ceea ce a reușit să obțină de la un „impresar” african au fost trei bărbați cu state de serviciu convenabile.

Tocmai aventura acestor trei indivizi ne propunem s-o relatăm aici.

1.

Nautik Toutanski se trezea întotdeauna cu o ciclonică învârtoșare, fapt care îl împiedica să doarmă pe burtă. Țârcâiala matinală nu schimba lucrurile și era nevoit să treacă prin haremul privat, până să redobândească un mers care să nu aibă nicio asemănare cu nazistul pas de gâscă, de sinistră amintire.

Neobișnuitul guvernator ocupa cel de-al doilea etaj al casei, care se compunea din trei încăperi confortabile, echipate cu video, și o baie obișnuită, a cărei cadă avea dimensiunile unei piscine și niște jeturi rotative de vis. Dormitorul îi era blindat. Obloane groase de fier îl protejau de eventualele asalturi. Doi oameni de pază vegheau permanent afară; și alți doi înăuntru. Pe perete, la căpătâiul patului, se afla o panoplie de arme albe.

•

Polonezul își puse halatul (pentru început) și luă ascensorul care îl cățără cu un etaj.

La sosire, fu întâmpinat, ca în fiecare zi, de cele trei delicioase pensionare: Mary, o blondă britanică, al cărei puternic prognatism adăuga felațiilor sale un plus de picanterie, Noéma, o mică tunisiană lascivă, și Valodia, o poloneză ceva mai vârstnică decât celelalte două colege ale sale, și pe care o alesese pentru ca să-i debiteze porcării în limba maternă, în timp ce o regula, atenție față de care mulți masculi se arată sensibili.

I se întâmpla să le ia pe toate trei la ședința matinală, punând în concurență spiritul de inițiativă

al fiecăreia, ceea ce-i tripla deliciul; dar, în acea dimineață, în ciuda exigențelor membrului său, se simțea dispus pentru un coit taciturn, așa că i-a făcut semn polonezei.

S-au închis, prin urmare, în camera Valodiei, o încăpere drăguță, tapetată cu un creton verde, semănat cu nu-mă-uita. Pe pereți erau fixate câteva obiecte contradictorii: o biciușcă, un vibrator, un poster înfățișând doi sodomiți la treabă, fotografia lui Lech Walesa, un chilot negru crăpat între picioare și portretul unei călugărițe bătrâne, de care ai fi putut zice că e Maica Tereza, dar care se întâmpla să fie mătușa Valodiei.

Nautik nu a învrednicit nici măcar cu o privire această expoziție învălmășită, și pe care o cunoștea pe dinafară. S-a lăsat în „fotoliul de lucru" al compatrioatei sale, cu un lung oftat a pagubă.

Dat fiindcă, pentru a se pune pe roate, el priza cu plăcere o mică pipă, draga de fată a îngenuncheat conștiincioasă între picioarele dictatorului. I-a dat deoparte pulpanele hainei negre de casă, eliberându-i măciuca de CRS-ist[8], pe care a început s-o dezmierde la capăt, strângându-i-o între mâinile bine așezate una peste alta. De fapt, creșterea de volum a fost minimă, căci partenerul era deja la apogeul erecției.

De obicei, îi aprecia această practică, însă, pe când fata se pregătea să intervină cu gura, pentru a desăvârși mângâierea, el a oftat:

— Nu, lasă!

Uluită, și-a întrerupt manevra.

— Poate cu un deget în fund, domnule guvernator!

— Fără complicații!

— Atunci ce?

În loc să răspundă la această întrebare directă, el i-a spus:

— Nu ți-am observat niciodată coșul ăsta negru de pe obraz.

— Nu-i coș, e o aluniță.

— Are păr, ce scârboșenie!

Fata, amuțită, nu a știut ce să obiecteze.

— Spune-i doctorului să-ți ardă porcăria asta! a ordonat Toutanski.

— Ah! asta nu! s-a împotrivit Valodia, bețivanul ăsta bătrân m-ar face să dau în cancer.

— De ce, e un coș canceros? a zis cu duritate tiranul insulei.

— Dacă l-ar zgândări, ar putea deveni.

Dictatorul a reflectat, apoi a decretat.

— Miercurea viitoare vine un avion de la Djakarta, care-mi aduce întăriri și mașini: ai să-l iei.

— Ce să caut în Java? se miră ea.

— De acolo ai să găsești curse în ce direcție vrei.

— Mă concediați?

— Nu, te gonesc, e o nuanță. Nu pot suferi oamenii bolnavi.

— Dar nu sunt bolnavă!

— Dacă mai scoți un cuvânt, te duc pe tavă la o termitieră, să te mănânce furnicile. Știi cum e?

Îi explică:

— Vezi, pe câmp, grămăjoarele alea ocru? Li se taie vârful și ești băgată înăuntru, ca capul înainte… Mii de gâzulițe te înfulecă. Și, după ce te-au halit în întregime, termitele sunt distruse cu aruncătorul de flăcări.

Fata a scuturat din cap, ca și cum nu ar fi înțeles, silindu-se – cu un calm de care era foarte departe – să-l potolească pe bărbat.

— De ce îmi vorbiți cu atâta asprime? făcu ea. Nu suntem din aceeași țară?

— Și ce are a face că suntem și eu, și tu, polonezi? Tu rămâi tot o târfă pe care o s-o mănânce sifilisul, iar eu tot guvernator.

— Las’ că n-ai să mai fi tu multă vreme guvernator!

Furios, el o apucă pe Valodia de urechi cu ambele mâini și i le răsuci cu o asemenea ferocitate, că i le umplu de sânge.

— Ce-ai spus, scârbă?

— Nimic, nimic! a gemut fata.

— Și de ce n-o să mai rămân mult timp guvernator? Dacă nu-mi spui adevărul, te tai de la fund până la buric, ca să-ți deșert hoitul, ai auzit?

— Umblă vorba, se smiorcăi ea. Se zice că sultanul Mouchkă ’Mbanana vă otrăvește garda, ca să vă aibă la cheremul lui. Când nu o să mai aveți destui oameni ca să vă păzească, o să vă aresteze și o să vă ducă la palat. Nu v-a omorât până acum, fiindcă vrea să dea un exemplu. Vrea să fiți judecat, condamnat, torturat în piața publică și ucis într-un mod rafinat.

O transpirație rece curse pe șalele tiranului.

— De unde știi? întrebă cu o voce slabă.

— Vorbesc oamenii. Decesele care au loc în rândul trupei sunt interpretate de oameni.

— Și ce mai zic?

— Că laboratoarele din Singapore n-or să găsească nimic. Substanța utilizată pentru a vă otrăvi mercenarii e un venin folosit de generații întregi, la curtea din Klérambâr. Nu lasă nicio urmă.

Nautik Toutanski[9] își privi mașinal sexul. Constată cu stupoare că acesta atârna ca o sculă de eunuc. Și mai rău, era flasc și cenușiu, inclusiv capul. De când se știa pe lume, niciodată nu arătase socoteala lui o față mai tristă, și încă pe neregulate. În piept i s-a răsucit un ghem de câlți care îl înăbușea.

Valodia, trăgând atentă cu coada ochiului, își spunea că acțiunile ar putea să-i crească, favorizate de derută. Te mai bucuri de răul altora, când simți că-ți fuge pământul de sub picioare? Era cazul să bată fierul cât e cald.

Și-a ridicat ciocanul:

— Domnule guvernator, a reluat ea, nu așteptați să vă piară luptătorii ca să vă puneți la adăpost. Dacă întârziați, revoluționarii pregătiți în umbră vă vor încercui reședința și vă vor face prizonier. Va fi prea târziu să mai ripostați.

Ea examina cu jubilație revanșardă trăsăturile adâncite ale domnului și stăpânului său, privirea lui

întunecată de o groază nespusă, coada lui fleșcăită și lipsită de mândrie.

— În locul dumneavoastră, a continuat, eu știu ce-aș face.

El o întrebă jalnic, din ochi.

— Mi-aș strânge cât aș putea de multe valori transportabile și, fără să mai fac valuri, aș lua avionul în graba mare. M-aș duce cât aș putea de departe și m-aș face uitat.

El se gândi o clipă, ridică din umeri.

Și, pe când un val de energie îl cuprindea iar, declară:

— Trebuie să descopăr cine le dă otravă soldaților.

— N-o să aflați!

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că toată populația vă e împotrivă.

El cugetă un scurt moment și întrebă:

— Mary și Noéma sunt, și ele, la curent cu ce se petrece?

— Habar n-am, dar, oricum, lor puțin le pasă. Noéma fiindcă e o proastă, iar Mary pentru că este englezoaică.

Nautik Toutanski își adună pulpanele halatului, strângându-și la loc cordonul. Apoi, se duse la ușă, o deschise și îi chemă pe doi dintre paznicii care își vânturau ouăle prin anticameră.

— Veniți! le ordonă.

Cei doi bărbați intrară în cameră. Atunci, polonezul deschise larg fereastra și le spuse mercenarilor:

— Vedeți țărușii ăia care înconjoară reședința? O luați fiecare pe putoarea asta, de câte o mână și de câte un picior, și o aruncați acolo. Dacă sunteți în stare s-o trageți în țeapă, luați fiecare câte o primă de cinci sute de mii de rupeți[10]. Pacifici.

Amândoi oamenii au dat din cap. Nefericita scotea niște urlete care aminteau de un porc fugărit într-o curte de fermă, pentru a fi înjunghiat.

Strigătele ei nu au avut niciun efect asupra hotărârii torționarilor. Au înhățat-o pe compatrioata

lui Chopin și au început s-o legene din ce în ce mai tare, scandând: „Un… Doi… Trei!”

Fata a zburat cu țipete cu tot.

După o clipă, acestea au încetat.

Toutanski i-a dat deoparte pe zbiri, ca să se uite. Valodia atârna în doi țăruși care îi străpungeau spatele, după ce o traversaseră dintr-o parte în cealaltă. Picioarele și brațele băteau jalnic aerul, capul i se mișca, și el; i se auzeau gemetele.

— Bravo! i-a lăudat guvernatorul. Ăștia-s niște bani câștigați ușor, nu?

Bravii soldați au zâmbit a laudă de sine.

Polonezul a închis la loc fereastra, pentru ca să nu se mai piardă aerul condiționat.

2.

Marele Negru și cei doi însoțitori au ieșit din avion cu picioarele amorțite. Plecați din Africa de Sud cu două zile înainte, tocmai străbătuseră mai multe mii de kilometri în aparate îndoielnice, aparținând unor companii confidențiale. Ațipeala din timpul zborurilor, siestele din cursul escalelor nu putuseră împiedica starea de oboseală în care se aflau. Cele trei „prospături” mergeau ca turiștii ce tocmai terminaseră de coborât pe scăricică toate etajele turnului Eiffel.

Comandantul noii lor „armii” îi aștepta flancat de doi soldați în costume leopardești. Era un ucrainean blond, cu bila rasă și cu privirea oțelită, cam cum se zice în cărțile de acțiune mai puțin costisitoare decât asta, dar pe care cu greu le citești până la capăt, în afara cazului când îți este lins pielea de sub bijuterii, ca agrement. Degeaba îi scrutai chipul, nu izbuteai să-i dibuiești nici cea mai mică urmă de omenie. În cursul existenței sale, masacrase o importantă cantitate de negri, căci se înnebunea să confecționeze calmari falși, decupându-i din găurile de cur.

A înaintat spre cei trei bărbați și i-a apostrofat:

— Numele!

Cel Black se prezentă:

— Sydney Poitier, domnule colonel.

— Așadar, ești negrotei!

— Așadar și prin urmare, admise noul recrut.

Șeful armatelor vorbea prost engleza, franceza, germana, italiana, spaniola, abisiniana, ebraica, sanscrita, greaca veche, suedeza, ca și altă o sută de limbi și dialecte răspândite pe fața pământului.

— Detest negroteii! îi asigură el.

— Este o onoare[11] pentru ei, domnule general!

Fără a lua în seamă butada pe care nu o pricepuse prea bine, recepționistul a trecut la cel de-al doilea.

— Dumneata? făcu el, apăsându-i cu putere măciulia cravașei în burtă.

— Gargantua[12], sir.

— Spaniol?

— Dup' un amic d'al maică-mii. Da' dac' aț fi binevroind să nu-mi dăsfundaț' burdihanu cu chestia aia a lu' matale, v-aș fi dorind o grămadă dă mulțamuri.

— Ce-ai spus? urlă ucraineanul scuipând în jur o spumă ca de canal înfundat.

— Căci o să-mi dășurubaț buricu'! îl avertizează grăsanul mercenar. Nu vă' ca care-i rațunea s' faci un rău lu' un gagiu dă veni să să-nroleze la cercetașii lu' matale.

Calmul și privirea incisivă a noului sosit îi impuneau torționarul șef.

Faptul că înțelegea greu spusele celuilalt îi crea o considerabilă încurcătură. Constata pe zi ce trece, tot mai mult, că neștiința de carte îl condamnă pe individ la poziții inferioare în societate. Pentru a nu împinge mai departe înfruntarea, îl interogă pe al treilea:

— Dumneata? întrebă sec.

— La scumpele dumneavoastră ordine, excelență! răcni interpelatul, cu bărbia ațintită spre ecuatorul care nu mai termina de făcut înconjurul planetei.

— Numele?

— Jean Dupont.[13]

— Ești ovrei?

— În contumacie, domnule general.

— Naționalitate?

— Eteroclită.

Militarul se dădu înapoi, pentru a-și măsura mai bine întăririle.

— Eu sunt șeful vostru! lătră el, ca un doberman modern.

Departe de a genera respect și servilism, declarația lui a declanșat la numitul Gargantua un pârțâit de o asemenea intensitate, încât toți asistenții au rămas uluiți.

— A trecut dăparte, ai? a jubilat specialistul în vânturi. Unu' care n-are asigurare pă din dos, face pagubă-n izmene, vă rog io să-mi dați' crezare.

Și, cum îi rămăsese suflu și vervă, mai propuse unul, mai puțin bubuitor, dar mai melodios.

Ucraineanul ezită, întrebându-se dacă o asemenea flatulență nu-i compromitea autoritatea. După ce stătu pe gânduri, anunță:

— Numele meu e Nutebeșinski Grigori; dar voi îmi veți spune „șefu". Viața voastră de aici va fi dulce și va consta în menținerea ordinii prin frică. Pentru asta, o să fie de-ajuns să procedăm la câteva execuții prietenești. Un cioroi nu vă salută: îi spintecați beregata dintr-o parte în cealaltă și, așa, o să-l faceți să râdă cu gura până la urechi. O să vedeți că va deveni un gest automat. Ăia dintre voi care puneți capră băieței, s-o faceți în particular; la ce bun să-i provocăm pe pudibonzi? Camarazii o să vă explice. Acum, vă voi prezenta mult iubitului nostru guvernator, marele Nautik Toutanski, care, din această clipă, devine veneratul vostru tată. Îi datorați ascultare și supunere. Băgați-vă în cap că, angajându-vă în garda lui, îi dăruiți propria voastră persoană.

Își puse mâna dreaptă pe piept și se înclină, acesta fiind salutul toutanskian. Oamenii lui îl imitară. Momentul fu scurt și impresionant.

•

În grădină, așezat într-un fotoliu de nuiele adăpostit sub o umbrelă mare, polonezul reflecta fumând o țigară, pentru a combate duhoarea atroce degajată de cadavrul compatrioatei sale trase în țeapă. Se hotărâse s-o lase patruzeci și opt de ore înfiptă în țărușii ei. Era încredințat de eficacitatea măsurilor exemplare, știind prea bine că groaza este precursoarea înțelepciunii.

Sosirea noilor recruți îl smulse din meditație. Îi examină tacticos cu ochii lui nepăsători.

— De ce un negru? întrebă. Nu am primit nicio precizare în această privință.

Grigori Nutebeșinski clătină din cap.

— Nici eu n-am știut, excelență, a murmurat ucraineanul.

Respectivul *colored man,* pus în discuție astfel, își îngădui să intervină.

— Am piele de negru, dar inimă de alb, excelență.

Surprins, tiranul îi acordă mai multă atenție.

— Pe ce te bazezi când pretinzi așa ceva?

— Pe credința mea în Occident, care este lumina lumii.

— Iată o formulă frumoasă, pe care este surprinzător s-o auzi în gura unui negrotei, aprobă Toutanski. Simt că ne vom înțelege bine. Din clipa asta, te numesc șeful grupului.

— Mă copleșiți, excelență.

Leahul le-a mai pus câteva întrebări de rutină celorlalți doi și s-a arătat mulțumit de acest prim contact.

— Aici, disciplina este severă, dar solda e bună. Pe lângă asta, veți dispune de un harem, pentru echilibrul fizic. Veți lua des prime. Un sfat: feriți-vă de locuitori; nici că există oameni mai perfizi ca ăștia. Să nu primiți niciodată nimic de la ei. Supravegheați-vă hrana, beți apă, bere sau vin numai din sticle, ermetice. Nu le-o trageți altor fete în afară de cele puse la dispoziția voastră. Nu vă plimbați niciodată singuri, și, mai ales, noaptea. O

ultimă chestiune: trebuie să rămânem uniți. Puteți conta pe mine, așa cum eu contez pe voi.

Mercenarul care pretindea că se numește Jean Dupont interveni:

— Îmi pot îngădui o întrebare, excelență?

— Dă-i drumul.

Omul (un băiat frumos, cu expresie voluntară) a arătat spre femeia în descompunere, de pe grilajul din apropiere:

— Aș fi indiscret, excelență, dacă v-aș întreba care este semnificația acestui cadavru?

— Simplă manevră de descurajare.

Jean Dupont a consimțit cu gravitate.

— Iată ce înseamnă o mare înțelepciune, admise el.

Recruții au fost conduși la căsuța repartizată.

În ciuda orei, două culcușuri erau ocupate. Grigori Nutebeșinski le-a explicat noilor veniți că era vorba de niște milițieni bolnavi. Apoi a lăsat noul contingent să se instaleze.

De îndată ce s-a întors cu spatele, negrul a atins umerii celor doi camarazi. S-au privit, Sydney Poitier și-a dus un deget la gură, apoi a arătat spre un obiect mic și negru, fixat pe plafon, lângă lampa electrică.

Grăsanul și Frumosul i-au înțeles avertismentului: microfon!

Au început să se aranjeze, adică să-și transfere conținutul bagajelor în dulapul de fier lipit de fiecare pat. Aerul condiționat care umplea încăperea le dădea o plăcută senzație de răcoare.

După ce s-au rostuit, au luat loc în jurul mesei din cealaltă parte a casei. Un frigider vibra zumzăind. În el, au descoperit o mare cantitate de bere cehă și au luat trei sticle, pe care le-au examinat cu atenție, înainte de a le deschide.

Gargantua s-a pus vajnic pe băut, și, din trei mișcări de glotă, a dat gata câțiva centilitri de berică. A râgâit puternic și s-a dus să pescuiască un nou flacon, din frigider. La întoarcere, s-a abătut pe la culcușul în care dormeau colegii săi mercenari. S-

a aplecat asupra unuia dintre oamenii adormiți, l-a pipăit, apoi s-a apropiat de celălalt.

— Vă anunț cu regret că gagiii ăștia doi a mierlitără! zise el.

Și goli conținutul celei de a doua cutii de bere.

3.

Când Excelența Sa a aflat de aceste două noi pierderi, a avut o idee care valora ceea ce valora, adică nițeluș mai mult decât nimic. A anunțat populația insulară, prin afișe și megafoane, că, la fiecare deces care se va produce de aci-înainte, zece locuitori vor fi îngropați în picioare, până la umeri, și li se va turna ciment deasupra. Numai capul le va rămâne afară, putând să respire și, prin urmare, să mai trăiască o bucată de vreme. Inevitabila sete avea să le fie potolită cu oțet, doar așa, ca să fie inițiați în privința patimilor lui Hristos; iar toți cei care își vor manifesta dorința, vor avea dreptul să le urineze peste față.

Măsura era dată cu efect retroactiv, privindu-i pe ultimii doi defuncți.

Prin urmare, douăzeci de persoane au fost îngropate și cimentate. Treaba a avut loc în noul parc de agrement din Klérambâr, în fața cascadei Glugu, astfel încât vederea acestor unde răcoroase și înspumate să mărească chinul celor martirizați.

Dar vai! în ciuda oricărei speranțe, groaznica pedeapsă, departe de a opri morțile suspecte, nu a făcut decât să le accelereze. În opt zile, au pierit unsprezece milițieni.

În fața unei asemenea hecatombe, restul trupei a luat hotărârea să părăsească teritoriul blestemat. A vrut să-l anunțe pe ucrainean în privința acestei cuminți decizii, dar Grigori Nutebeșinski era în comă; unul dintre ei a acceptat să-l prevină pe Nautik Toutanski. Supărătoare inițiativă: leahul i-a

zdrobit țeasta cu un glonte de 9 mm, tras de aproape, drept în ureche.

După actul comis, doar așa, ca să se mai destindă nițel, Toutanski a trimis doi flăcăi din garda sa pretoriană, care erau înarmați până în dinți, în special cu un pistol-mitralieră de fabricație suedeză, să convoace restul soldaților, adică treizeci și doi de oameni.

În termeni aspri, împodobiți cu amenințări și alte ocări cu sonorități bogate, i-a avertizat că, atâta vreme cât le deținea pașapoartele, îi are la cheremul lui și că, pe primul care dorește să rupă angajamentul, o să-l pupe mă-sa rece. Le-a spus că un laborator din Singapore căuta un vaccin împotriva bolii care bântuie și că, în zilele următoare, fiecare va fi imunizat. Doctorul Skoulaaquist tocmai primise substanțele capabile să oprească epidemia. Prin urmare, fără panică. Numărul soldaților avea să fie dublat și noi fete urmau să împrospăteze efectivul lupanarului, printre care și o chinezoaică despre a cărei măiestrie amoroasă se dusese buhul în tot sudul Asiei.

Bombăneala s-a mai potolit puțin, iar polonezul s-a întors acasă. Dar abia își regăsise climatizorul și stacana de vodcă cu piper, când, gărzile l-au anunțat că unul dintre noii recruți cerea să-i vorbească. Agasat, Nautik Toutanski era gata să refuze audiența, dar, răzgândindu-se, l-a chemat la el pe numitul Jean Dupont; îi plăcea privirea lui inteligentă. Recunoștea în el pe individul de o cu totul altă teapă decât a celorlalți mercenari.

— N-am obiceiul să primesc pe neanunțate, i-a declarat el, pentru a-și menține autoritatea.

— Nu mă îndoiesc, excelență, dar este vorba de salvarea dumneavoastră.

Compatriotul doamnei Curie își încruntă sprâncenele.

— Explică-te.

— Doresc să discutăm despre această ciudată epidemie, care nu se lipește decât de soldații

dumneavoastră; niciun alt locuitor din Klérambâr nu e atins de ea.

— Și după-aia? întrebă tiranul.

— După-aia? Păi cauza dumneavoastră e pierdută, Excelență. Adineauri nu i-ați convins pe oameni. Vântul revoltei bântuie în rândurile lor. Tipii ăștia curajoși, gata să moară pentru solda lor, se tem de boala misterioasă. Este un inamic imposibil de combătut. Singura lor șansă de salvare rămâne evacuarea rapidă. E o simplă chestiune de ore, poate de minute. Dintr-o clipă în alta vă vor încercui casa și o vor devasta, după ce veți fi fost linșat. Gărzile de corp nu vor opune nicio rezistență, căci sunt la fel de îngrozite ca și ceilalți.

Acest discurs, cu toate că nu părea să zdruncine hotărârea lui Toutanski, făcea prăpăd în glagoria acestuia.

Și-a scărpinat în voie testiculele barosane, chinuite de o criză de urticarie.

— De ce îmi vii cu povestea asta? a întrebat sec.

— Pentru că momentul e grav, Excelență, ba chiar critic.

— Ai o soluție?

— Una singură, care se impune: fuga. Și unde mai pui că n-aveți nicio secundă de pierdut. E cazul să pregătiți un zbor de mare urgență pentru Djakarta. Oficial, acesta va pleca după vaccinul promis. Despre dumneavoastră se va ști că stați chipurile la reședință, dar veți fi condus la aeroport și vă veți instala, în ultimul moment, în avion.

Tiranul asculta fără să aibă cea mai mică reacție.

— Și unde o să mă duc? a întrebat.

Dupont a dat din umeri și a răspuns cu o umbră de plictiseală:

— Asta-i treaba dumneavoastră!

S-au privit fără bunăvoință.

— Și dumneata? a întrebat polonezul.

— N-o să avem altă cale decât să plecăm cu dumneavoastră până în Indonezia; ajunși acolo, fiecare o să-și vadă de drumul lui.

— De ce îmi porți de grijă? a făcut Toutanski.

— Eroare, Excelență, îmi port de grijă mie și celor doi camarazi. Uitați-vă la bulibășeala în care suntem: angajați ca forțe de menținere, sosim într-o țară în plină descompunere. Vă mor soldații pe capete, răscoala mocnește. Realizând urgența acestei situații, nu mai avem în minte decât un gând: să ne luăm cât mai iute tălpășița din cloaca asta. Singurul care ne poate ajuta sunteți dumneavoastră; concluzia: a vă acorda asistență înseamnă să ne salvăm pe noi înșine. Suntem în aceeași găleată.

— Presupunând că vă refuz propunerea?

— În acest caz, vom pleca fără dumneavoastră.

— Cum?

— Luând avionul pe care nu veți întârzia să ni-l puneți la dispoziție.

— Să pregătesc un avion special pentru ca să plecați voi? Dar înaltă idee mai aveți despre persoana voastră!

— Orice om aflat în mare pericol ajunge să se aprecieze, l-a asigurat mercenarul.

Interlocutorul continua să-l sondeze cu privirea lui rece și nemiloasă.

— Îmi face impresia că ești o cătană destul de ciudată, i-a zis el; cam prea dezgheţat pentru a te război fără convingeri bine precizate. Cine te-a trimis?

— Nimeni altcineva decât propria-mi voință. Ca să nu vă ascund nimic, credeam că ar fi bine să încerc o aventură într-un colț ca ăsta. Nu mi-aș fi imaginat că o să dau peste un cazan gata să sară în aer. Dacă îmi pot permite această ultimă întrebare, sunteți conștient de precaritatea situației dumneavoastră?

— E atât de precară, încât aș putea foarte bine să ordon pe loc să fiți trași în țeapă.

— Acest supliciu nu ar face decât să le preceadă pe cele care vă așteaptă, l-a asigurat cu calm Jean Dupont. Atitudinea dumneavoastră acționează împotriva propriului vostru interes. Dacă mai întârziați, o să vă pară rău după timpul pierdut.

Pe când spunea aceste înțelepte cuvinte, în exterior s-a auzit o detonație și un glonte a făcut țăndări unul dintre geamuri. Au urmat și altele.

Recrutul s-a repezit la dictator și l-a împins într-un fotoliu. Abia făcuse acest gest, că o rafală a măturat obiectele de preț așezate pe un secrétaire.

— Vedeți, păcătuiam prin optimism, i-a zis recrutul.

Nautik Toutanski s-a smuls din fotoliu și, încovoiat, s-a aruncat spre ușă.

Rafala încetase.

Când tiranul a deschis ușa, s-a pomenit în fața gărzilor sale private, care au ațintit asupra lui două mitraliere cu țevi strălucitoare.

— Mâinile sus! i-a ordonat unul dintre ei.

— Ești nebun, Stern! a mormăit polonezul.

— Gura, altfel îți golesc încărcătorul ăsta în mațe! i-a răspuns interpelatul.

Și a adăugat către camaradul său:

— Pune-i cătușele!

Leahul nu era cârcotaș, de felul lui. Știa să aprecieze împrejurările. Într-o clipă se pomeni cu mâinile la spate, încătușat temeinic.

— Și acum? a întrebat.

— Consiliul revoluționar! i-a răspuns fosta gardă de corp.

— Vai de capul tău, boule! i-a aruncat Toutanski.

Omul i-a aplicat o lovitură în stomac, cu patul armei. Dictatorul pe cale de a fi dat jos a scos un geamăt. De furie, devenise palid, dar frică nu-i era.

— Vierme! făcu el.

Și, atunci, numitul Jean Dupont, care se abținuse, până în acea clipă, să vorbească, a înaintat spre cei doi cerberi. Ținea în mână un fel de grenadă; a apăsat-o. Un jet lung a țâșnit în obrazul trădătorilor. Efectul acestuia a fost aproape imediat: „gărzile apropiate” au făcut o mimică crispată și s-au prăbușit. Dupont a cules cheia cătușelor, care căzuse pe jos, și l-a eliberat pe dictator. După care, s-a apropiat de fereastră și-a aruncat o privire prudentă afară. A văzut câteva grupuri de soldați pălăvrăgind

pe lângă vilă. Rafala lor fără rezultat, mai degrabă îi stânjenea decât îi stârnea. Acești indivizi se temeau de boala care bântuia în rândurile lor și nu prea știau în ce parte să-și caute scăparea.

— Există vreo altă ieșire? îl întrebă pe stăpânul (foarte provizoriu) al acestor locuri. Nu sunteți vulpoiul ăla care să aibă vizuina prevăzută doar cu o singură galerie.

Toutanski a dat din cap. Ca om de acțiune, care știa să sesizeze cu exactitate și cele mai rele împrejurări, juca fără ezitare pe cartea Dupont, lăsându-și deoparte, momentan, suspiciunile pe care acesta i le stârnea.

— Există, conveni el.

— Unde duce?

El recită:

— O subterană pleacă de la pivniță și iese în spatele garajelor.

Mercenarul scoase din buzunar un talkie-walkie minuscul, pe care îl deschise. După câteva încercări infructuoase, o voce se anunță:

— Saint-Simon.

— Ne vom retrage printr-o ieșire de lângă garaje; nu mai e niciun minut de pierdut.

— Recepționat!

Numitul Dupont și-a băgat aparatul la loc, în buzunar.

— Vom risca! hotărî el. Dacă aveți ceva de luat, dați-i zor, cu condiția să nu fie voluminos.

„Eliberatorul” insular îi zâmbi:

— N-am nimic altceva de luat, decât pe mine însumi.

4.

Sistemul secret de evacuare era unul dintre cele mai simple. O ușă de fier la pivniță, pe care fusese scris cu șablonul „Pericol de electrocutare”. O subterană lungă de vreo sută de metri. O fosă de

vidanjare lângă garaje… În fundul ăsteia, o altă ușă metalică, împodobită cu faimosul fulger ce arăta că înalta tensiune se preumbla prin sector, și ieșeai într-o zonă pe unde se aventurau fiarele sălbatice în căutarea câte unei pisici ori a unui pui.

Când cei doi bărbați răzbiră la lumină, văzură un 4x4 acoperit cu prelată, arătând a vehicul militar. Negrul stătea la volan, flancat de Gargantua. Descoperindu-i pe fugari, coloratul sări de pe locul său și ocoli mașina, pentru a coborî oblonul din spate. Jean Dupont îi făcu semn polonezului să se cațere, iar fostul om forte se supuse fără ezitare; celălalt făcu la fel. Panoul a fost potrivit iar, pânza lăsată și 4x4 plecă hurducăind peste câmpie.

Pe jos zăceau mai multe arme: pentru început, niște mitraliere. Dupont i le arătă tiranului fugar.

— N-avem alte permise de liberă-trecere, în caz că unii oameni, din cale afară de zeloși, ar vrea să ne oprească.

Toutanski lăsa impresia că nu a auzit. Stătea cu ochii în patru.

Mașina 4x4 descrise un mare arc de cerc, apoi se îndreptă spre coastă, pe un drumeag prăpăstios. Armele, izbindu-se între ele, scoteau un sunet de fierărie. Dupont și tovarășul său se loveau unul de altul la orice mișcare, căci își menținеau cu mare greutate echilibrul.

— Am senzația că v-au găsit camarazii mei o soluție de evacuare, făcu războinicul.

Celălalt se abținu de la orice comentariu. Observându-l cu coada ochiului, falsul Dupont se gândi la un boa constrictor aparent ațipit, dar care-și pândea prada cu mare agerime. Trebuia să se aștepte la orice din partea „protejatului” său. În această clipă crucială, aventurierul își făurea un plan. Nu era genul de om care să suporte cu pasivitate evenimentele. Chiar și lipsit de mijloace, chiar și neputincios, încă mai dispunea de resurse.

Vehiculul se mai bălăbăni încă vreo douăzeci de minute, apoi se opri un scurt moment, înainte de a începe o manevră delicată.

Gargantua apăru și dădu deoparte prelata și oblonul.

— Dac'omnii și 'oamnele ar fi vrutără să să scoboare din caleașcă, propuse el.

— După dumneavoastră, Excelență! zise Jean Dupont.

Tovarășul său de călătorie se ridică și se apropie de oblonul deschis. Văzu un liman de nisip auriu înconjurat de stânci cu forme chinuite. Cunoștea locul numit „Golful Păsărilor", pentru că era o adevărată rezervație ornitologică. Datorită numeroaselor specii care își aleseseră domiciliul în acest loc sălbatic, era imposibil pentru oricine să se așeze aici, căci, ca și în filmul lui Hitchcock, vertebratele tetrapode erau apucate uneori de crize de furie, în prezența oamenilor, și se repezeau la ei cu ciocul și ghearele. Legenda afirma că aceste irascibile vietăți îl orbiseră pe un pescar, cu câțiva ani în urmă, și mutilaseră un copil, căruia îi sfâșiaseră obrajii și gura. O asemenea faimă asigura perfecta singurătate a plajei.

Un fel de peșteră mare se căsca, oferind adăpost aripoaselor. În această îngrozitoare cavernă își ascunsese șoferul mașina 4x4; ar fi fost nevoie de mult timp și de mult noroc ca s-o descopere cineva.

De îndată ce pasagerii au ieșit din vehicul, un nor țipător s-a abătut asupra lor. Cei patru oameni se apărară de bine-de rău înghesuindu-se unul în altul și întinzându-și o prelată deasupra capetelor. Dar țipetele, stridența gazdelor de pe coastă, le umpleau țeasta cu un zgomot insuportabil.

La patru sute de metri de țărm (adică două ancabluri), stătea ancorat un iaht superb, sub pavilion italian. Un Zodiac mare și dolofan, echipat cu motor Evinrude, tocmai părăsise vasul și se grăbea în direcția limanului pe care se aflau Toutanski și milițienii lui.

— Parcă înțelesesem că o să mă ajutați să plec de pe insulă cu avionul! ironiză dictatorul pus pe fugă.

— Camarazii m-au anunțat că a apărut o altă posibilitate, răspunse Jean Dupont, fără să se

tulbure.

— Și stăpânul acestui frumos iaht este de acord să ne îmbarcăm?

— Mi s-a dat de înțeles că nu este la bord și că s-ar fi întors în Europa pe calea aerului.

Încetară să mai vorbească, deoarece pilotul tăiase gazul și tocmai se oprise pe plajă. Cei doi oameni se apărau cu mare greutate de păsări, care îi și asaltaseră, scoțând țiuituri sinistre.

— *Avant*! strigă un marinar.

Înaintară, bălăcindu-se în spuma cenușie care mărginea țărmul. Matelotul împinse iar barca pneumatică în direcția valurilor și le făcu semn fugarilor să se urce. Numitul Gargantua se chinui să se cațere. Au trebuit să-l ajute. În timpul acestei operații, i-au plesnit pantalonii și enormul său fund cu peri țepeni și creți apăru în toată majestatea.

Pe măsură ce se depărtau de țărm, păsările rapace deveneau mai puțin belicoase, multe se întorceau spre insulă. Aproape toate îi lăsaseră în pace, când Zodiacul a acostat lângă bordaj.

Mercenarii și șeful lor urcară scara și se așezară pe punte. Iahtul se numea *Dogele Negru* și era de un lux rafinat. Proprietarul lui trebuie că învârtea niște afaceri grozave, pentru a-și permite o asemenea navă de agrement.

Comandantul îi primi cu un aer posomorât. Îi salută cu un gest scurt al mâinii.

— Angelo Arrighi, se prezentă el; veți fi conduși în cabinele dumneavoastră.

Nu așteptă ca noii sosiți să se prezinte și se întoarse pe călcâie.

•

Au fost nevoiți să împartă două cabine cu cușete duble. Sydney Poitier și Gargantua au ocupat-o pe una dintre ele, în timp ce fostul dictator s-a instalat în cea de-a doua, împreună cu Dupont.

— Sper ca promiscuitatea să nu vi se pară prea penibilă, zise cel din urmă. Un om de acțiune de talia dumneavoastră trebuie să se obișnuiască cu

genul ăsta de conviețuire. Am să-mi dau silința s-o fac cât mai suportabilă cu putință.

În partea rezervată salonului, erau două fotolii mici, precum și o masă rotundă fixată de podea. Polonezul își alese unul și se lăsă în el cu un aer obosit. Probabil se gândea că destinul lui începuse s-o apuce, dintr-o dată, pe itinerarii neprevăzute.

Câteva gravuri vechi, ce prezentau vapoare din secolul trecut, împodobeau pereții. O lumină vie intra printr-un hublou cu diametru mare.

Dictatorul pus pe fugă își aruncă pe spate capul și începu să admire marchetăria tavanului din lemn exotic.

Cineva bătu la ușă. Un servitor îmbrăcat cu jachetă albă, pantaloni negri și papion, intră aducând un platou.

— Pot să propun domnilor aceste răcoritoare? întrebă cu un accent delicios.

— Cu plăcere, făcu leahul. Pentru mine, o vodcă cu ierburi și multă gheață.

— Iar pentru mine un Bloody Mary, adăugă Jean Dupont.

Barmanul se puse, cu dexteritate, pe treabă. Curând după aceea, băuturile comandate, servite din abundență, se aflau la dispoziția pasagerilor. Aceștia au așteptat plecarea servitorului, înainte de a-și lua paharele.

Mercenarul toastă pentru tovarășul său:

— Ridic paharul pentru reușita proiectelor voastre, Excelență.

Nautik Toutanski îl imită:

— În ceea ce mă privește, mă voi mulțumi să beau în sănătatea dumneavoastră, domnule San-Antonio.

PARTEA A DOUA

5.

Există nătărăi care pretind că „au rămas paf”, pentru a spune că sunt uluiți. Nostimă expresie, a cărei origine nu o prea cunosc. Fapt este că, da, o mărturisesc: am rămas paf. Prin urmare, polonezul știa cine sunt? Și mandea care se înconjurase cu atâtea precauții ca să ajungă până la acest gagiu!

Fața mea de picat din lună îi smulse o umbră de zâmbet de călău suferind cu vezica biliară.

— Mărturisesc că nu vă înțeleg, mi ți-am mărturisit eu.

— Camarazii dumneavoastră se numesc Alexandre-Benoît Bérurier, respectiv Jérémie Blanc. Voi trei formați un fel de elită polițienească, afectată celor mai delicate cazuri.

— Mulțumesc pentru această elogioasă apreciere, domnule Toutanski. Ați fi așa de generos încât să-mi potoliți curiozitatea?

— Natural. De altfel, afacerea e simplă: nu recrutez niciodată un om fără să-i văd în prealabil fotografia. Bineînțeles că ale voastre erau puțintel retușate, dar nu destul, de vreme ce v-am recunoscut.

— Și, în ciuda acestui fapt, ne-ați angajat?

— Voi erați colacul meu de salvare: nu mai eram în stare să-i țin piept mult timp lui Mouchkă ’Mbanana. Ticălosul ăsta, uitând de excepționalele servicii pe care i le-am adus, nu are în minte decât un gând: să mă captureze, pentru a mă face să îndur cele mai rafinate suplicii, înainte de a mă elimina. Să fug, nici nu puteam visa; oamenii lui controlează aeroportul. Nu, ce mai, Dumnezeu v-a trimis. Ați aflat ce făcea ca să-mi decimeze oamenii, în ciuda vigilenței noastre, a apei analizate, și a tuturor măsurilor?

— Pastile contaminate în măciuliile dușurilor. La sosire, zeama era sănătoasă, dar înceta de a mai fi, când îi stropea pe flăcăi. Dumneavoastră ați scăpat fiindcă faceți numai baie.

Își acordă un gât de vodcă în stare să neutralizeze o epidemie de ciumă bubonică.

— Vedeți dumneavoastră, adăugă această ființă de excepție, toată viața mea am fost ajutat de Cel de Sus, ceea ce mi-a îngăduit să scap din cele mai rele primejdii. Sfânta mea mamă afirma că m-am născut cu căiță, înțelegeți ce înseamnă asta?

— Absolut. Nu se spune că și Napoleon era așa?

Ne oprim o clipă din împărtășitul gândurilor capabile să schimbe destinul umanității.

— Natural, murmură fostul tiran, mai rămâne întrebarea secundară: ce vreți să faceți din mine?

— Un dictator în retragere, cât mai repede posibil.

— Și cine conduce acest proiect?

— Ghici?

— Nu-mi dă prin minte, mă asigură Nautik Toutanski.

— Pentru că încă nu ați abordat problema cu capul limpede, i-o întorc eu cu un asemenea calm, încât un indian comanș ar da în gălbinare, iar un chinez în pojar.

— Vorbiți în enigme! ripostează leahul, cu o mutră urâcioasă.

Îl vizionez până-n străfundul pupilelor lui de culoarea libărcii. Îi fac o mutră disprețuitoare, apoi mă ridic pentru a lovi cu pumnul în despărțitura care ne separă cabina de cea a onorabililor mei colaboratori. Mintenaș, Bibendum și Albă-ca-Zăpada se înființează (în păr).

— A sosit momentul să procedăm la instalarea Excelenței Sale, le spun.

Domnul Blanc iese din nou și reapare aproape imediat, prevăzut cu o valijoară metalică, pe care o depune lângă un inel nituit în pardoseală. Îngenunchează în fața sus-numitei și scoate din ea utilajul pe care începe să-l inventarieze cu mare

conștiinciozitate. Selectează câteva unelte și, apropiindu-se de Toutanski, îi declară:

— Vom da secolele înapoi, Excelență, și vom reveni la epoca galerelor. Am ca misiune să vă pun lanțuri la picioare; o să vedeți, astea sunt dublate cu piele, ca să nu vă rănească. Vă rog să vă descălțați.

Polonezul nici nu se clintește. O intensă uimire îi schimonosește trăsăturile. Sunt gata să pariez salutul lui Cezar contra bicicletei lui Julius, că începe să-și pună niște întrebări generatoare de meditații sumbre.

Agasat de imobilitatea lui, Béru, care îl are la îndemână, îi votează o căpățână de miel la ocarină de-i produce daune la osul nazal.

— Ț'a zis să-ț' dai jos bărcili, Dobi! Ce-ț' mai trebe ca să bagi la cap?

Prizonierul (e cazul să le spui oamenilor pe nume) rămâne neclintit. Constatând aceasta, Obezul îi smulge șalupele din țurloaie, fără să le dezlege șireturile.

Peste câteva minute, fostul stăpân al insulei se află în situația Măștii de Fier, cu diferența că el nu poartă mască.

— Sunteți siguri că mai faceți parte din Poliția franceză? mă întreabă. Nu știam că se folosește de asemenea mijloace.

— Dăpinde dă client, i-o întoarce Bérurier. D'al'fel, s'tem în vacanție.

Toutanski se hotărăște să-l dea uitării. Întorcându-se spre mine, mă întreabă.

— Îmi puteți rezuma situația, San-Antonio?

— E una dintre cele mai simple: veți rămâne aici până vă veți hotărî să vorbiți.

— Și ce să vă spun?

— Ceea ce am nevoie să aud.

— Nu am, categoric, nimic de spus; ne pierdem timpul.

— O să vă aștept mărturisirile.

— Dar n-am niciuna de făcut.

— Poate azi. Dar mâine? Dar peste opt sau cincisprezece zile? Dar peste șase luni? Dar peste un an? Răbdarea noastră e fără margini, să știți.

— Vaporul ăsta o să fie ruginit și putrezit mai înainte de a vă declara eu ceva, atâta vreme cât n-am nimic de spus.

— Atunci, o să vă găsim un alt adăpost.

Vocea îmi este calmă, fermă. Privirea mea liniștită nu o slăbește pe a lui, în care văd limpede ura adâncă pe care i-o inspir.

— Neobișnuită situație, zice el tacticos.

Își părăsește scaunul pentru a merge să se lungească pe culcuș. Lanțul i-o îngăduie. Este conceput anume pentru asta.

6.

Comandantul Arrighi este o gazdă discretă. Nicio aluzie la pensionarul nostru. Masa de prânz ne este servită pe punte, cea de seară în salon. De fiecare dată, vine să ciocnească un pahar cu noi, vorbește despre itinerar, despre vremea din ziua respectivă și despre cea prognozată. Apoi se retrage, fie pentru a se întoarce la postul de pilotaj, fie pentru a se închide în cabină. Gagiul ăsta trebuie să aibă un hobby sau un viciu, căci este avar cu orele lui libere. Totuși, nu pare să fie dependent de vreo patimă, ca drogul sau alcoolul. Îl simți perfect stăpân pe sine.

Îndrăznesc să-l întreb care ne va fi ruta. Mi-a comunicat-o fără cea mai mică reținere: traversarea Oceanului Indian, străbaterea Mării Roșii, a Suezului, a Mediteranei, pentru a ajunge, în cele din urmă, la Genova, portul său de destinație. Durata prevăzută? Treizeci și patru de zile. Adăugă pudic că ne va debarca „pe toți”, mai înainte de sosire, într-un loc de care nu are știință și care îi va fi comunicat în timp util.

Știam toate astea, în linii generale, dar e bine să ai o confirmare.

Prin urmare, ciudata croazieră începe. O misiune atât de surprinzătoare, că nici dacă mi-aș scotoci până la fund, prin suveniruri și prin vastul buzunar-

cangur al slipului, nu aș găsi vreo urmă de nasulie pe măsura ăsteia. Habar n-am câte butoaie o cuprinde iahtul și, dacă vrei să-ți spun gândirea mea până-n străfund, mi se fâlfâie așa de tare de chestia asta, că-mi ajunge la genunchi. Echipajul se compune din vreo zece oameni, la care se cade să adăugăm un personal de cabină, format din cinci elemente, inclusiv bucătarul și labacheul.

Vremea clementă te incită la farniente[14]. Și, atunci: plajă, ping-pong, cocktail-uri diverse. Bérurier le suge ca dintr-o fântână arteziană. Pileala lui începe de la prânz și nu face decât să-i crească (fără să-nflorească) până la ora stingerii. În ceea ce-l privește pe domnul Blanc, acesta profită de vacanța impusă pentru a învăța italiana; secundul vasului îi dă meditații, iar Negrilică face niște progrese turbate. Gagiul este supradotat în toate cele; nu numai că beneficiază de un toroipan de zebră, dar mai este și permeabil la știință, putând să memorizeze, dacă e nevoie, chiar și cartea de telefon a New York-ului.

Când mahomedul îmi ciocăne prea tare cupola, intru în cabină să scriu câteva foițe într-un *book* de amintiri, pe care sper să-l public într-o zi. Un fel de „carte-vérité”, unde vâr tot ce n-am povestit niciodată: viața mea reală, în afara robotelii. O să-i facă pe toți să caște, cu excepția Féliciei, care va fi personajul central. O să povestesc cu toată sinceritatea despre noi. Despre tandrețea acestui nemaipomenit cuplu, pe care îl formăm, de când tăticu’ și-a luat tălpășița în ceruri. Despre insula de fericire care este, pentru mine, mămica. Despre acest lac de puritate în care mă scald. Ea, Féloche, este mântuirea mea. Alături de ea, orice povară îmi dispare de pe umeri, cum ar scrie ducesa[15] de Paris (pe care tocmai o promovez, în secunda de față). Trebuie să descriu, o dată pentru totdeauna, acest eden mistic. Să nu existe vreun echivoc, vreo neînțelegere. Povestea unui fel de aventurier din Poliție, care – într-un colțișor al sufletului său – a

rămas pentru totdeauna „un băiețel”. Să explic în ce fel funcționează un personaj de talia ăstuia, cum se face că ființa sensibilă, care sunt încredințat că-s eu, se transformă într-un războinic neînfricat.

Așezat în fotoliu, leahul – cu labele în lanțuri – mă privește cum înnegresc hârtia. Aproape că nu pălăvrăgim. Niciodată nu abordez subiectul care ne-a reunit. Tactica mea este stabilită o dată pentru totdeauna. ÎMI VA VORBI EL, DE BUNĂ VOIE, ATUNCI CÂND SITUAȚIA ÎI VA DEVENI INSUPORTABILĂ.

Mănâncă ceea ce i se servește. Suge tare vodcă, poate folosi baia, de la care am scos ușa. Spațiul nostru vital cam pute, dar ne-am obișnuit. De altfel, barcazul, ultramodern, este echipat cu un sistem de ventilație perfecționat.

Toutanski întreabă pe un ton distrat:

— Vă scrieți memoriile?

— Cam așa ceva, zic, mă tem de mentism[16].

Probabil că n-are știre de acest termen puțin cam savant și nu mă mai chestionează.

Pariez că îndură cu greu mutenia mea aproape totală. Când o claustrare prelungită este lipsită de contacte umane, devine, la repezeală, insuportabilă.

Cei doi camarazi ai mei îi asigură „serviciul la cabină”. Niciunul, nici celălalt nu-i vorbesc, ceea ce îi creează probleme grăsanului palavragiu și netot de Béru.

După ce isprăvesc să mă destăinui hârtiei, cum ar zice cumătra Sevigné[17], căzătura aia bătrână, îmi ascund scrierile într-un sertar la care îi este imposibil să ajungă. Acestea fiind zise, chiar și dacă le-ar citi, tot n-ar afla nici cea mai mică indicație în privința viitorului său. De altfel, dacă e vreo chestie care să mi se pară mai prost încropită, atunci aia e viitorul gagiului. Cu cât îi studiez horoscopul, cu atât acesta devine mai iremediabil noros, cu semne de furtună pe malurile destinului.

Ceea ce știu despre omul ăsta e de-ajuns pentru a reuși să pricep motivele care l-au împins să facă pe

războinicul într-o insulă îndepărtată. Universul ajunsese prea strâmt pentru el. Înțelegând la perfecție faptul, ce a făcut acest dubios spadasin? A dibuit un colțișor de pe planetă, bun de cucerit cu niște cătane gata la toate. S-a înfipt acolo. Trăind în mijlocul micii sale armate de mercenari, s-a crezut salvat, imposibil de atins. Dar destinul coțcar (cum se zice în Dauphiné-ul meu natal) n-a privit la fel lucrurile, cu ochiul lui chior, și i-a tras păcăleala urâtă despre care știi și tu. Acum, iată-l prizonier în mâinile celor care îl hăituiau. Justiție imanentă!

La bord se halește convenabil, doar că pastele au prioritate. Eu mă înnebunesc după ele. Numai că, atunci când ajungi să ți le pui și-n clăpăuge, fără a compensa asta prin mișcare, Casa Michelin îți poate oferi pneuri cu latura albă, ca să plutești mai bine! Ceea ce înțelegând perfect, m-am decis să footingesc[18]. Întreprind acest exercițiu pe-ntuneric, ca să nu devin o atracție. Nimic nu-i mai nasol decât un gagiu în maiou de corp, care-și bâțâie bucile, expulzând gaz carbonic cu un zgomot de delfin salutând asistența.

Demarez de la tribord, virez la prova, mă năpustesc spre babord, până la pupa, iac'așa, în picioarele goale, pe lemnul neted. Aerul e încărcat de miresme marine, bineînțeles, doar îți dă prin cap că nu miroase ca pădurile din lande. Execut un tur, apoi pe al doilea, încercând să-mi număr pașii, pentru a estimaționa distanța parcursă.

Îmi atac al doilea kilometru, când zăresc ceva neobișnuit, undeva, mai sus: o formă albă. Scot aerofrânele și mă opresc, descoperind, atunci, o femeie pe care nu o văzusem niciodată la bordul *Dogelui Negru.* Superbă pe bune. Destul de înaltă, foarte brună, cu părul lung căzându-i pe umeri. Poartă o rochie de casă dintr-o mătase crem. O agrafă de sidef îi strânge părul bogat prin care se joacă briza.

— Bună seara! făcu-tu-i-am eu, fără a-mi ascunde siderația.

Ea răspunde:

— *Buona sera*!

Pe un ton atât de melodios, de parcă mi-ar turna miere în pâlnii.

Gâfâind, nădușind, fremătând, adverbiind pe toate părțile, mă apropii. Prea-frumoasa Venus din *notte*[19] stă cu doi metri mai sus decât mine, pe un mic palier exterior.

— Încă nu am avut plăcerea să vă întâlnesc, *signora.*

— Pentru că stau închisă în cabină, îmi explică în limba lui Marco Polo.

— Sunteți suferindă? mă alarmez, folosind același dialect.

— Deloc; numai că sunt singura femeie de la bord, iar comandantul ține să nu mă arăt.

— Să fie cumva retrograd?

— Mulți soți au tendința de a fi, mai ales în Peninsulă.

— În asemenea măsură, încât vă ține sechestrată?

— Cuvântul este excesiv; să zicem că mă constrânge să fiu discretă…

— Acum se află pe dunetă?

— Și încă trei ore de acum încolo: profit de asta ca să iau aer.

Dat fiind că își ține capul înclinat, chipul i se profilează în obscuritate. Și, sincer să fiu, e de toată frumusețea.

— Călătoriți deseori cu el?

— Întotdeauna. Este o clauză menționată în contractul lui.

— N-aveți copii?

— Nu vrea el, pretinde că asta ar dăuna căsniciei noastre.

— Și dumneavoastră credeți tot așa?

— Eu cred că n-aș putea să-l mai însoțesc, dacă aș avea un copil în brațe.

— V-aș putea întreba care e numele dumneavoastră?

— Pia.

Nici că se poate mai scurt.

În această clipă, luna se desprinde dintr-un nor mare, tentacular, și trimite un fascicul de lumină, ca un proiector, peste mămițica. Și ce inspirație bună a avut; aș vrea să poți vedea tablouașul! E bun pe de-a-ntregul, nimic de aruncat! Câtă grație! Câtă armonie! Să-ți curețe parul cu acid clorhidric, nu alta! Niște ochi mari, negri, a căror strălucire intensă îți cotrobăie pe dinaintea slipului. Sunt „umbriți" de gene lungi și întoarse. „Umbriți", nu care cumva să uiți, e ceva inevitabil în literatura neghioboidă. Scrie tu un polițist, în care eroina să n-aibă ochii „umbriți" de gene lungi, și ai să vezi. O să fii catalogat imediat ca pană impotentă.

Dar mai ceva decât tot restul, cu adevărat seducucigător, îi e parfumul. Atât de suav, de delicat. Îți ia câteva secunde până i-l descoperi. Dar, odată faptul împlinit, acesta te ia în stăpânire pe nebăgate în seamă; te ademenește, te vrăjește, te scoate din minți, îți înmoaie inima și ți-l întărește pe Gogu. O plăcere, amețitoare te cuprinde. În schimb, ceea ce mă pișcă pe mine de buci, e că mă aflu mai jos decât ea.

— Îmi permiteți, crănțăn (sau croncăn).

Fără să mai aștept, urc treptele de fier, ca să mă cațăr pe mica-i platformă. Odată sosit, nu mă pot înclina, fiindcă ne-am ciocni bilă-n bilă. Suflarea ei îmi aduce mucoasele în stare de leșin.

— Dumnezeule, bâlbâi, a meritat să urc toate scările astea. Am impresia că e pentru prima oară când văd o femeie.

Nicio reacție.

Ea mă soarbe din priviri. Face cunoștință! În punguța lui, Mister Toroipanski începe să se dea mare cât îl țin băierile.

Și, pe urmă, sunt valurile astea înspumate, sub lumina lunii, înțelegi? Balansul iahtului care face ce face, ca să ne apropie. Ceea ce și…

Nu mai avem nimic de spus.

Doar să ne halim ciocurile.

Ceea ce și…

Clar?

7.

Viața n-ar fi nimic fără întâlniri…

Există unele bune, altele rele.

Cele bune sunt atât de rare, încât nici nu merită să vorbești despre ele; cu atât mai mult cu cât și astea tot prost se termină. Ce dragoste, ce prietenie rezistă în fața timpului? Puțin câte puțin, mi-am dat seama că cele rele sunt de preferat; te simți mai în largul tău. Până la urmă, reușești să te descurci cu căcănăria, dacă te-ai prins că e fertilizantă. Drăgălășenia te moleșește, în timp ce loviturile sub centură te întăresc. Tot înghițindu-le, ajungi să ai o bună musculatură abdominală, ca și colegul meu de pe vremuri, Dutoit. Marea lui fericire era să-i plasezi niște scatoalce la ghiozdan. „Arde-i mai tare!” te ruga. Îi trăgeam, totuși, cu reținere. Avea pântecul tare, fiindcă își lucrase abdominalii încă din copilărie. E haios, cât sunt de eclectice plăcerile omului. Ai și de-ăia care sunt linși pe sub gogoloaie, și de-ăia care poartă cămăși de penitență; și duc, totuși, existențe aproape identice.

La asta meditez în cabină, neputând să-mi aflu somnul.

Leahul sforăie respingător. Un zgomot furios, aș zice chiar „periculos”; îmi amintește răgetul unui animal sălbatic, deosebit de răufăcător. Ascultându-l, mă gândesc intens la acest tip. Îmi spun că e o fiară sângeroasă și vicleană. Că o ființă dintr-un asemenea aluat nu s-ar da bătută. Pentru că îi este imposibil. Închis, înlănțuit, cum o fi, e fatal să urzească planuri.

Mă scol și, la lumina micii mele lanterne-stilou, mă duc să-i controlez legăturile, pentru cazul în care ar fi meșterit ceva la ele pe șest; dar nu, totul pare în ordine.

Mă hotărăsc să trec, de a doua zi, la faza *number two* a planului meu.

•

În fiecare morning, domnul Blanc ciocăne la ușa mea pentru a-mi da de înțeles că micul-dej este servit. Îl luăm amântrei în cabina lor, în ciuda damfurilor menajerești lăsate de Grăsan. Nopțile lui Nea Stelian nu sunt nopțile Valpurgiei[20], ci ale Valpurgativului! Când vine aurora, cușca lui nu mai are pic de clorofilă. Și, cu hublourile care nu se deschid, te-ai prins?

El și-a înlocuit cafeluța cu o sticloanță de vinișor alb.

Trăncănim. El declară fără (rot)ocol că-și face culcușul pe punte. Sigur, se trage la măsea pe săturate, dar prea lipsesc crâșmele, categoric. Dacă mai trebe să petreacă niște decade în atmosfera asta, fără gagici, ca să le-o pună, fără o varză acră alsacă, de halit, fără anchete cât ai dinpalmebate, el își schimbă serviciul la-ntoarcere, auzi artistu', se angajează în Legiune sau se face es-cur-tator de bunuri. Se scoală din somn cu o măciucă de-ar vârî-o în sperieți și pe o iapă de prăsilă. Geaba și-o bagă la apă rece, gândindu-se la înmormântarea maică-sii ori la mecla lu' Juppé, obiectul continuă să semene a catarg de Gasconia[21].

Da' timpul care trece de-a surda, ce z'ceț'? V-ați' gânditără la timpu' care trece de-a surda? Că n-ai nici măcar un teveu să-ți mai șchimbi gândur'li negre! L-au înțărcat dă Bruno Masure[22], Philipe Gildas[23], Poivre d'Arvor[24]. Dacă ne-ar spune el cât e dă înnebunit după emisiunile drăgălașului Jacques Pradel[25], atât dă consternat dă to' ce să-ntâmplă lu' protejații lui și care face slalom printre tinere strangulate, băieți făcuți capră, bunici pungășite, gemeni despărțiți la naștere, pentru a se regăsi, după șaizeci de ani, într-o vespasiană dă gară și unde se recunosc după sculele lor bifurcate. Toate astea-s frânturi dă viață! Și William Leymergie[26], ia ziceți, voi ăștia, vă dispensați ușor dă el, dimineața, e așa dă tonic lunganu', cu fildeșii lui cu strungăreață, dă parc'ar fi o furcă pentru fân? Da' dom' Guy Roux[27] dă la fotbal? Care are mereu aeru' că a schimbat trei

vaci cu lapte pă un jucător din prima divizie, nu prea crăcănat. Tembelizoru' e o lume: prinzi gust dă ea. Bun, ne bagă ei pă gât nește sindrofii dă tâmpiți, tre' s'admiți, ca decernările dă Molieri și Cezaruri[28], d-a-lungu' cursului lu' care îi face dă băcănie pă trei-patru gagii, după ce-a alesară pă un altu', ăl mai bun comediant al anului! Împărțirea premiilor, parcă-i pă vremuri, la grădiniță. Tre' s'ai sfeclă'n scufiță, 'tu-i maica mă-sii, ca să te bagi într-un asemenea joc. Să-ț' scoți muia la aer, în rochia a bună, dă duminică, taman ca o papagaliță ieșită ier dân ou, să vii și să-i bați la cap pe tele-spectra-halitori cu maimuțărelile, fleorțăielile, bâlbâielile alea de lăbari onorați cu fierătania aia a lor, zău că-ți vine să te pișii printre, cum zic bunii mei helvetici.

Fazani, ne garantează el, Enormul. Găozari și consorțiul; și consoarta! Văzuși-ce-țoale-faine-am? Doamne, ce admirabil de tâmpiți sunt tâmpiții. Cu perii de la fund înrourați! Cu lăcrămioare în ochi. Marea hidratare, urbi et orbi! Și ce-i mai rău: băbuțele care nu-și mai amintesc nici măcar de când sunt în menopauză și mi-ți fac un reverans de „fetiță model", în ciuda artritei!

Da' cân' o să să termine cu neroziile astea? întreb. Nu-i niciunu' care să să simță jenat, într-o zi, ce mama mă-sii? Cu atât mai mult, cu cât zăresc niște flăcăi dă valoare în chermeza asta dă mâțe smucite. În ciuda oricărui fapt, au continuat cu toată panurgeria asta panurgentă[29], ca să-i facă pă plac lu' dom' Cravenne[30], care vinde la mezat dă atâta timp ghiveciu' ăsta dă glorii într-o îngelozire generală. Că-ntr-o zi o să debarc pă șest Molierul pentru a mai frumoasă sculă! Și-o să-mi despachetez caltaboșu' pă șcenă, să le-arăt io ce-i aia un făcăleț veritabel, cu adevărat incontestabel, și-o să le dau la damele nominate vobiscum să cânte la flaut și o să mă slobozesc în decolteul alesei: recompensa supremă!

Uite, o să fie creat un „Béru de aur", numa' ca să fie premiate gagicile care știu să să înfigă cel mai bine în sparanghel. O să fie un Béru pentru cea mai

bună interpretare la flaut, altu' pentru cea mai bună baghetă, premiul pentru regina ochiului maro, ăla pentru aia care reușește cel mai bine petala de trandafir sau pentru șpagatu' lu' ducele d'Aumale. Vă dați' seama dă succes? Coperta dă la *Paris-Match* asigurată. Cu'n reportaj dă Antoine de Caunes[31]. D'aci văz, totu'i bine. O s' fie turbare, gagiii! La dășchiderea dă program: Jérémie Blanc, care n-o are dăloc tristă, ca toți negroteii, ar executa o capră languroasă'n compania la o blondă platinată, ca să s'audă diferența. Pă un vals dă Viena dat în mă-sa dă siropos. O să să pună nește huse dă plastic pă fotolii, pen' că publicu' o să să smântânească a'ntâia, c'un așa spectacol dă hard!

Iată, în esență, ce expunere ne face Îngerașul.

— Sana, dă cum ne-ntoarcem la Paris, o să te ocupi tu dă proiectu' ăsta, simț că-i rentabel, conchide el.

— Și încă cum! îl asigur.

Asta îl mulțumește. Saltă dopul celei de-a doua sticloanțe de Chablis.

Spun:

— Flăcăi, în dimineața asta o să-l lucrăm de-a serioaselea pe leahul nostru.

— Ce tratament preconizezi, se informează Albă-ca-Zăpada.

— Facem ceva clasic: serul adevărului.

Mamutul mișcă din știi tu ce? Din cap!

— C'un cazac ca gagiu' ăsta, poț' tu să te scarpini la babaroase! Dă cân' îl observ, m-am prins la caracteru' lui: beton armat! Nici drogurile, nici scatoalcele n-are să-l facă să ciripească. E unu' din ăi mai tăbăciți pântre tăbăciții cu care am avutără d'a face.

— Și cel mai călit muritor are limite, îi răspund.

Dar această afirmație sentențioasă nu are șansa de a-l convinge…

Deliciosul Vineri riscă, după o perioadă de reflexie:

— Am să vă fac o propunere…

— Te ascultăm cu atenția Fecioarei din Orléans captând mesajele arhanghelului Zi-i-pe-nume.

— Cred că unui tip atât de rezistent trebuie să-i aplicăm un regim aşijderi.

— Care?

— La noi, în colțul meu de Africă, când voiam să-l facem pe un hoț să mărturisească, oamenii stăteau cu rândul, zi și noapte, bătându-i tam-tam-ul în urechi, până când ne implora să-l iertăm, pentru că o chestie ca asta te dilește.

— Ai fun tam-tam? întreabă Bérureria Sa béruriantă.

— Nu, dar dispunem de un casetofon. O să-i legăm mâinile la spate, ca să nu-și poată astupa urechile și îi punem pe aproape o înregistrare cu Rolling Stones, dată la maximum. După câteva ore de tratament, clientul o să ne fie, fără îndoială, mai bine dispus.

Zis și făcut. Toutanski se lasă manipulat cu mare pasivitate. Știind că n-are rost să facă gât, își îndură neputința cu resemnare. Îi punem muzicuța și ne ducem să ardem gazul pe afară, la soare, după ce i-am încuiat ușa cu cheia.

Dogele Negru despică valul de un albastru ca drapelul, ceea ce spune multe în privința adâncimii Oceanului Indian. Privim ciudații pești zburători, țâșnind din zeamă, într-o fabuloasă scânteiere argintie, și afundându-se măreți.

Muzica ce cântă cu toată forța ajunge – încă destul de prezentă – până la noi.

— Ce spuneți dă infuzia dă jezabeli[32] pă care îi servește-n pâlnii? rânjește Apocalypse Man. Cuștile cu miere tre' că-i sângerează!

Ne îndepărtăm nițel, ca să ni le menajăm pe ale noastre.

Trecând prin fața platformei de noaptea trecută, unde am avut rarul privilegiu de a-i vorbi muzei secrete a comandantului, cu buzele, cu degetele și cu pistonul meu telescopic, ridic niște priviri extrem de concupiscente în direcția cabinei sale. Prin sticla groasă zăresc pata palidă a unui chip și flutur un

dulce surâs, capabil s-o facă pe Madam Thatcher să se ude în plină Sahară.

•

Culcat pe un șezlong, cu mutra întinsă spre soarele puternic, în vederea unei bronzări destinate să-mi accentueze seducția, cuget la situație.

În suflet mi se strecoară un firicel de melancolie, cum zicea un canalagiu turc, prieten cu mine. Mă gândesc la polonezul ale cărui clăpăuge le martirizez eu, în acest moment. Pe insul ăsta nu-l cunoșteam. Eram și el, și eu, doi copii ai bunului Dumnezeu; ce aveam de împărțit unul cu altul? Dar, după-aia, întâmplările vieții, „circumstanțele”…

— Dacă aș fi știut, murmur.

Domnul Blanc mi-a auzit vorbele.

— Dacă ai fi știut ce? întreabă.

— M-aș fi făcut frizer de câini sau curățător de plăci dentare, în loc de sticlete, meseria asta care se deșiră de peste tot, indiferent din ce capăt o apuci.

— Navigația de cursă lungă te-a dezumflat așa?

— Probabil: nu-mi place marea. Prea e monotonă. Din când în când îi mai arde câte o furtună, ca să ne amintim cu drag de ea, în care caz ne face să borâm de-a binelea. Un val vine după altul; un nor plutește în derivă. Cum o face amicul meu, Kersauson[33], de se ia la trântă săptămâni și luni cu elementele? Trebuie să-i fie chiar lehamite de oameni! Și mie, bagă bine la cap, dar eu prefer să mă izolez prin câmpii și munți.

Un vânt, care nu vine din larg, ci din enormul jeans al cumătrului Béru, mă abate de la aceste divagațe. Tot e bine că maimuțoiul pârțâie în mijlocul oceanului: în felul ăsta, consecințele dispar mai repede decât într-o cabină telefonică.

El se ridică mormăind:

— Tre’ s’ m’ ăc, ce mai!

Și adaugă, în timp ce se smulge cu dificultate din șezlongul lui (începe prin a îngenunchea pe punte, după care se ridică):

— Ie taman ca cu o fructă, dac’ aț’ remarcatără: cân’ ie coaptă, musai să cază din copac!

Se îndepărtează cu un mers deviat de bunul plac al hulei.

Închid ocheanele. Mahomedul se pune să ciocănească vârtos. Mi-ar sta bine sub bolta noastră de verdeață, de la Saint-Cloud, cu ’mica aducând o tavă plină de clătite cu unt topit și o sticloanță de burgundel rece. Féloche a mea îmi rezervă deseori acest gen de surprize, atunci când se întâmplă să rămân *at home.*

În loc de asta, cărnăraia mi se bâțâie în șezlongul legănat de valuri.

O umbră mare se așază între mine și soare.

E Curgras, care se întoarnă. Îi ochesc mecla întoarsă pe dos: are felinarele peste măsură de mari.

— Gagiii! îmbăloșază el: ar tre’ s’ veniți cu DHL-ul!

Ne ridicăm și *all-black,* și mandea.

— Ce-ai pățit Grasu’? Ia apă barcazul?

În loc să răspundă, această făptură delicată își deschide jeanșii și începe a defeca pe puntea superioară.

— Nu mai poci s’ mă țiu, se jelește el.

— Nu-i grav, răspunde flegmatic Domnul Blanc, din moment ce ți-ai lăsat izmenele pe tine[34]…

8.

Curiozitatea noastră drăcească ne împinge spre cabine. Cea ocupată de Blanc și Béru e goală. În schimb, a mea!…

Auzi, tu, Cur-pictat, e ceva așa de înspăimântător, încât abia îndrăznesc să-ți spun. Întâi-și-ntâi, află că muzica urlă înainte, de ne crapă pâlniile. Dar ce spectacol! Așa ceva! Așa ceva! O să-ți zic tot, de vreme ce ai plătit pentru asta; dar, sincer, face mai mult decât prețul cărții!

Am să-ți dau două vești.

Cu care să încep?

Ce zici? Cu prima? Șmechere! Nu-i niciuna prima, fiindcă sunt împreună! Bun, îi dau drumul…

Un adevărat număr de magie, demn de cel mai mare iluzionist. Colo-șa este, într-adevăr, un om înlănțuit, numai că gagiul ăsta nu mai e Toutanski! Nu: e comandantul Arrighi.

Nefiindu-i de-ajuns că s-a servit cu lanțurile lui Toutanski, ofițerul de marină ne mai propune și o a doua trăsătură neobișnuită: e mort de pe urma unei lame de cuțit extrem-oriental pe care îl găzduiește în pieptul său. Fără să fiu un as la anatomie, sunt gata să pariez pe un abonament la *Case și Grădini* (în engleză *Houses and Gardens*), că a încasat fierătania chiar în mușchiul cardiac.

Binișor aiurit, mă întorc câte Jérémie. Stupoarea ne aduce la același numitor și pe el, și pe mine: nu mai suntem unul alb și celălalt negru, ci de același cenușiu ca șoarecele.

— Asta-i o variantă a „cufărului misterios”, murmură el, aproape fără să-și miște frumoasele buze vinete.

Spun:

— Cât e de când am ieșit din cabină?

— Între un sfert de oră și cincisprezece minute.

Adaugă:

— Ce facem în astfel de cazuri?

— Nu știu; e o afacere inedită, care ține de jurisprudență.

Pahidermul reapare, învăluit de un formidabil miros de hazna, care ne-ar împiedica să savurăm chiar și haleala amicului meu Paul Bocuse[35]. S-a hotărât să-și scoată budigăile, pentru a salva ce se mai putea salva și se deplasează CA UN CIOBAN DIN LANDE PE PICIOROANGELE LUI.

— Ce z’ceți d’ asta? întreabă amabil, arătând obiectul.

— Puți! mârâi. Du-te să faci o baie și aruncă-ți trențele în mare.

— Ceeeee? S’ azvârl ’șlipii MEI dă voiaji? Eș’ candriu? Abia dac’ are zece ani. Mi i-am cumpăra’ la-nmormântarea lu’ soacră-mea!

Se retrage în cabină, cu capsa pusă, trântind ușa. Îngenuncheat lângă mort, Blanc face primele constatări.

— E cald încă! mă anunță.

Ceea ce nu mă surprinde, având în vedere scurtul răstimp al absenței noastre.

Continuându-și examenul, declară.

— Comandantul a fost lovit înainte de a fi legat. Uite, sângele din rană i-a curs de sus în jos, deci înainte să fie la orizontală.

În loc să comentez, mă duc să opresc tămbălăul. Tăcerea bruscă este ca ieșirea dintr-o baie fierbinte. Ideile ni se întind pe meninge, ca balega de vacă pe un drum de pământ, ar scrie atât de drăgălaș Jean-Edern Hallier[36], în oda închinată lui François Mitterrand.

— Și ce mai e? întreabă nesătulul ce mi-s (un juriu drăguț ar zice „ce miss”).

— Probabil a fost înjunghiat înainte de a fi fost doborât; remarci picăturile astea roșii de pe mochetă?

— Efectiv, bătrânul meu Sherlock. Deduc, din aceste eminente observații, următoarele: Arrighi a fost atras de muzica noastră dezlănțuită. A venit să vadă. Apariția lui coincide cu momentul în care leahul a reușit să se descotorosească de lanțuri (ceea ce ne aduce un strașnic blam, fie vorba între noi și obeliscul din Luxor). Se apleacă asupra prizonierului. Acesta, care are un cuțit obținut nu știu prin ce mijloace, i-l înfige în inimă. Apoi, scăpat din lanțuri, i le pune pașei și dispare.

— Dacă nu s-a aruncat în mare, atunci n-a ajuns prea departe, notează Jérémie. Or, nu-l prea văd pe el ăla care să evadeze, pentru ca, mintenaș, să se sinucidă.

— Concluzie, acest lup turbat e pe punte, las cuvintele să cadă, fără să se spargă.

— Exact! admite camaradul meu în negativ. Nu o să fie prea complicat să-l prindem.

În timpul acestei replici optimiste, studiez legăturile sărmanului comandant de veselă.

Zgârieturile de pe verigi, în regiunea încuietorilor, arată clar că Toutanski le-a „meșterit” în mod savant, pentru a le putea deschide.

— L-am subestimat, ceea ce e grav, murmur. Șacalul ăsta turbat ne-a lucrat la marea meserie. Stați să-l găsim, că o s-o simtă.

În clipa în care mă pregăteam să ies, ușa s-a deschis cu violență. Și pe cine mi ți-l zăresc la cincizeci și doi de centimetri de mine? Pe leah, prea-iubiții mei frați! Ține în mână o bucată rotundă de lemn, gen bâtă de bâz-ball, gata să mi-o rupă pe parietal.

Dar stai, stai că asta nu-i tot! Este escortat de patru mateloți, înarmați și ei cu tot felul de bâte. Și cele cinci personaje fioroșesc de te apucă diareea rebelă.

— Uite ce-au făcut! strigă fostul dictator, arătând spre cadavru.

Marinerii scot o interjecție asemănătoare cu un început de efort borâtor. O chestie gen „bouaheurg”, dacă mă înțelegi ce vreau să-ți zic?

Apoi totul se desfășoară cu o sută la oră. Oamenii de pe *Dogele Negru* se năpustesc asupra noastră, croindu-ne cu bâtele. O încasăm peste tot și dintr-o dată: cap, torace, testicule (substantiv masculin, dacă se nimerește!). Aud sunându-ne apa-n cap, bâtele contuzionând scumpele noastre cărnuri, spărgând bietele noastre fizionomii. Încercăm să ne apărăm cu brațele, dar totul taifunează! Cataractează! Niagarează! O castană aplicată mai bine decât precedentele îmi crapă dovleacul. Borșul pișe pe fizicul meu agreabil, care îi tentează atât de mult pe pictorii figurativi și pe producătorii de filme gata să dea faliment. Încerc să le țin piept. Mă zbat. Mă duc la naiba, la mă-sa, la tac-su, pe copcă, pe apa sâmbetei. Dar asta nu-i oprește pe marinarii dezlănțuiți. Cu siguranță, ne vor linșa, încurajați de scârba de Toutanski. Vor să ne pună pielea pe băț. Înșelat de acest ticălos, echipajul barcazului înțelege să ne facă să plătim decesul comandantului. Ne stă moartea cât casa pe spată (cine a strigat „de

iepure”?). Ora lunch-ajului[37]. Două punguțe de ceai pentru Blanc, că-i place așa de mult. Leșin de-a binelea.

Doamne, ai milă de sărmanele noastre suflete! Nu merită ele mare lucru, dar n-avem altele pentru a ne asigura de mântuirea eternă! Măiculiță! Ce mai retevei am încasat la ocarină! Oh! ce rahat! Eu nu mai pot! Am ajuns la punctul de „sosire”. Rechinii din Marea Roșie își pot ascuți colții. Mamă! Ajutor…

O magmă purpurie îmi învăluie bila. Botul mi-e plin de sânge. Și-n alte părți așijderi. Peste tot, ce mai! Șapte litri înseamnă mult, dacă te gândești. Varsă șapte kile de molan pe mocheta din salonul tău și ai să vezi!

Nava își continuă ruta, într-o dulce legănare de ruliu.

9.

Nici nu-ți poți imagina ce scârnăvii sunt oamenii când se adună în grupuri și au impunitatea asigurată.

Mi-ți-l sfâșie pe gagiu cu unghiile, la nevoie cu dinții. Îi halesc inima, ca bietului Concini[38] sau cumetrei Galigai[39], nevastă-sa, nu-mi mai aduc bine aminte. Ba poate amândurora, pas’ de află!

— Dați-i înainte! Dați-i înainte! îndeamnă borâtura asta necrozată de Toutanski. Trebuie omorâți! Fără întârziere! Fără milă!

Am o tresăritură, ca să nu alunec în albușul de ou care seamănă așa de bine cu icrele de om, dar n-are același gust, după toate asigurările unui emisionar teve, mort după astea, ale muiei.

O energie zăpăcificantă pune stăpânire pe mine. Zac lângă corpul comandantului Arrighi; mâna mi se târăște până la mânerul pumnalului cu care a fost făcut portmantou; îmi îmbățoșez voința ca un făcăleț, smulg arma din cadavru și mi-o plasez perpendicular pe piept, exact când un agresor se aruncă peste mandea. Cine-o ia *in the* găoază?

Flăcăul încasează optsprezece centimetri liniari în stomac, ceea ce-i smulge un geamăt evocând strigătul focii în durerile facerii.

În încăierare, urletul său e luat drept cel al unui kamicaze care atacă.

— Omorâți-i! Omorâți-i! continuă să zbiere fostul nostru prizonier. Sunt niște japițe! Voiau să pună mâna pe vas!

Tu știi cum sunt înapoiații? Îi dau crezământ ăluia care răcnește cel mai tare. Doi sunt pe cale să-i facă o figură urâtă lui Blanc. Leahul se zbuciumă, istericos cât încape.

Și, atunci, suflul luptei se schimbă. O gorilă în curul gol se repede, venind dinspre coridor.

— Să lasă cu poceală, colo-șea' n'untru? tună, făcând pe moara de vânt, în cabină, ajutându-se de o scrumieră cu picior, a cărei bază este lestată cu plumb, pentru a-i asigura stabilitatea.

Se aud zgomote de ciocnituri. Pleosc! Bing! Bum! Și fleoșc! era să uit! Pe loc, toți adversarii noștri sunt doborâți la pământ, claie peste grămadă. Formând, ca urmare, o drăgălașă adunătură de mușunachi.

— Apăi chiar că nu-i chip să te ușurezi liniștit pă dragoru' ăsta dă mine! cârcotește Alexandre-Benoît. Tomna' mă iesplicam cu o căcare monumentală, când iacată că să iscă o târnuială dă nu să mai poate.

Se întrerupe, uluit, văzându-l pe Jérémie:

— Ăsta ie negroteiu' dă-l văz colo? Măiculiță! ce friptă a halit! Mai avea ca la un colț și ierea ca cum nu l-aș mai fi recunoscând. Te-ai ginit la giografia lui? Are un dovleac crăpat în loc dă gură! Da' ocarina!? Dăja și-nainte își trambala un stingător de lumânări a-întâia, da'n prezent ie ca cum ar avea o țestoasă trântită pă muie.

— Ăsta-i cel mai tăbăcit dintre toți răii cu care am avut vreodată de-a face, Alexandre-Benoît! După ce l-a lăsat lat pe comandant, a dat fuga să le povestească marinerilor că noi suntem asasinii!

Enormul îl măsoară pe leahul dat la rebut.

— Dacă mi-aș da ascultare, m-aș duce să-l fac perdut în supă, mă asigură amicul.

— Ba, să te păzești, Pui-de-lună, ăsta ar fi sfârșitul speranțelor noastre. Pentru început, s-ar cuveni să-l neutralizăm CU ADEVĂRAT! Caraghiosul ăsta trebuie să fi făcut numere de magie prin circuri, de s-a eliberat așa din lanțuri! De-acum, nici cea mai mică slăbiciune. Fă-l mumie! Va defeca și va urina în propriile-i cârpe. Și, mai ales, supraveghează-i pe nătărăii pe care i-a câștigat de partea lui; cu restul echipajului o să discut eu.

Animat de curajul turbat care constituie cel mai de preț farmec al meu, cu mutra însângerată, târând o labă, ies din ceea ce fusese apartamentul meu personal.

•

Norocul este un șoarece de hotel, întâlnit rareori pe culoare, afirma sfântul părinte d'Ars, care nu a fost canonizat pe degeaba. De abia părăsesc cabina, când îl zăresc pe secund, impec[40] în cămașa lui cu mâneci scurte și cu galoanele cusute pe buzunarul de la piept.

— Mi s-a spus că se petrec lucruri dramatice! îmi exclamă de foarte departe:

— Mai rău! i-o întorc.

— Sunteți rănit!

— Înainte de a vă relata incidentul, permiteți-mi să spulber îndoielile care v-ar putea cuprinde, fac eu, scoțându-mi pantoful drept.

Tocul acestuia are un gol și se deșurubează, dând la iveală imediat un compartiment minuscul, din care îmi extrag legitimația, plus insigna de la Intelligence Service, ce mi-a fost remisă cu titlu temporar.

Noul singurstăpânlabordupăDumnezeu este impresionant.

Îi povestesc și lui (nu tre' să-ți fie teamă că ești pisălog) că bărbatul care este sub supravegherea mea și a celor doi prieteni ai mei a reușit să-și desfacă lanțurile și a păcălit o parte din echipaj, după ce l-a asasinat pe Arrighi.

— De acum înainte, comandantul sunteți dumneavoastră! îi spun apăsat. Contez pe autoritatea dumneavoastră suverană, pentru a restabili ordinea pe vas!

Imediat, chipul său capătă o aureolă datorată acestei promovări neașteptate.

— Necazul care ne unește, comandante, este de o excepțională gravitate și, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, poate compromite echilibrul planetei.

Cu aceste cuvinte, a căror intensitate nu va scăpa nimănui, cu excepția câtorva zevzeci care n-au ce să caute în opera de față, îl trag spre „cabina tragică”, plină de sânge și de gemete.

Spectacolul îl face pe tovarășul meu să pălească. Apariția lui Béru-în-curul-gol aduce o diversiune, cu atât mai mult, cu cât stă îngenuncheat lângă Toutanski, iar măciuca apocaliptică i se târâie pe jos.

— Iacătă apucatu’ circumcis, ne anunță, l-am legat cu sârma care ierea în cureaua mea.

Se scoală icnind.

— Dac’ aț’ fi având o infermelie la bord sau la babord, ar trebui să-l conduceț’ pă colegu’ nostru acolo-șea, declară această pompă de benzină cu două picioare. Are nevoie dă reparații, ca și marinelu’ vost’ dă colo, care să sângerează taman ca un godac. Nu face dăcâ’ s-o cheme pă mă-sa lui, care-i vine dântr-o simțire bună.

Astfel, după mortalul episod, ordinea e restabilită. Doar aparent. Chiar așa, căci aflând adevărul, marinarii nu mai au decât, un gând: să-l răzbune pe valorosul lor pașă, înjunghiat cu atâta sălbăticie. Temându-se să nu aplice legea talionului, Mamutul și cu mine hotărâm să-l păzim pe ticălos ca pe doi-ochi-albaștri de Alsacia[41], alcoolul preferat al Grăsanului.

Infirmierul care face pe medicul mă mânjește pe meclă cu mercurocrom, asumându-și până și responsabilitatea de a-mi prinde arcada în două copci. Cu câțiva centimetri de leucoplast mă

transformă, în cele din urmă, într-un desen de Dubout.

La infirmerie, Jérémie și-a venit în fire de minune, dar e atât de slăbit, încât mă decid să-l las acolo, cel puțin până a doua zi.

Vremea e somptuoasă: mare verde, cer albastru, soare japonez. Contemplând această imensitate, îmi spun că, dacă oceanele vor fi secate, într-o zi, indivizii vor dispune de atâta spațiu de expansiune, cât să le ajungă mai multe milenii. Reconfortant. Desigur că, în cele din urmă, toate astea vor dispărea, dar vom fi avut o distracție de milioane. Ține seama că celelalte planete ne așteaptă ca să le colonizăm. Nu-ți surâde ideea de a cuceri, în cursul eternității, toate galaxiile alea? De a da năvală să ne impunem prin tot Universul? Să însămânțăm Căile Lactee, să devenim, pe șest, demiurgi! Să descoperim, iac' așa, ca nimica, faptul că suntem sămânță de Dumnezeu!

Fir-ar să fie, ce tămbălău ar ieși în cosmos! Nădăjduiam în cel Etern, și, când colo, cel Etern eram noi! La mintea cocoșului! Doar că nu ne dădusem seama de asta, pentru că eram în creștere. Și pe urmă, uite că, tot căznindu-ne, am ajuns să ne administrăm binișor dovada. Creatorul a ieșit la pensie, după ce l-a conceput pe om, și l-a așteptat să evolueze până ce a dobândit Cunoașterea supremă. Ce revoluție filosofică! Dumnezeu suntem noi, toți: tu, eu, madam Michu, canalagiul tău magrebian, Queen[42] aia, cu fundul mare!

Mă duc lângă Béru, care stă în fața leahului.

Îi vorbește:

— Mă bate gându', Toutanski, că ț'ai ieșit din mână, nu le mai ai p' astea, cu mișculațiile. A fost o vreme cân' îndrăzneala ta să merita. Carburația ierea țais. Îț' ierea d' ajuns să te-apuci, pen' ca să-ț' iasă. Acu', ciuciu! Ai ghinion, tălică. Nu-ț' mai merge nimic! Eșt' în coborâre, pă partea ailantă a muntelui. Șansa, ca gagicile alea care nu să mai udă pentru tine, i s-a loat dă mutra ta. D'aci 'nainte, dăgeaba te mai dai dă colo-colo, ai încasat-o pă sub coadă, ca o

sculă d'aia veche dă bordel, din cauciuc, care nu mai știe dacă să-nșurubează într-o găoază sau într-o fofează.

La sfârșitul tiradei, îl ating. Se întoarce.

— Îi făceam o țâr' dă morală lu' gentelmanu' ăsta, îmi declară înțeleptul; crez c-o să trebe să ne reluăm șuieta d-acolo dă unde am 'terupt-o, da' dă data asta, ie inutil să-l mai pregătesc, kilu' meu dă fleică cu os o s-ajungă. Opinia 'mneavoastră, monseniore?

Și, atunci, mandea – atât de Pilat, încât mă spăl pe mâini și pe scula mea, aia mare – îi arunc pe un ton nobil și obosit:

— Fă-o!

•

De „făcut", o face Sacul-de-mațe!

Cu calm, acesta fiind un semn de bun augur în privința întreprinderii. Omul hotărât se cade să acționeze fără patimă, dar animat de o voință nestrămutată.

Pentru început: ședință de o crudă umilință.

— Pres'pune că iereai o pișetoare, ipotezează Gargantua *number two.*

Fără sfială sau rușine, își extrage formidabila tulumbă din husa cu fermoar și își plimbă jetul impetuos pe toată fața despotului, insistând asupra ochilor, a nărilor, a urechilor, astupându-i ocarina, ca să-l oblige să-și deschidă fleanca, pe care i-o stropește cu dărnicie.

— Văzuși, Șana, declară Alexandre-Benoît, băgându-și monumentul la loc, în apartamentele sale particulare, pariesc că încă nu i-a meșterit nimenea soiu' ăsta dă distracție. Dacă n-aș fi fostără dă curând la privată, mă și cufuream în muianu' lui, da' vine băiatu' mai încolo, tu mă cunoșt'! Auz', crez' că o are barem acceptabelă, urâtu' ăsta?

Apucând pumnalul ucigaș, îl folosește pentru a-i confecționa lui messire Nautik Toutanski un prohab de ajutor. Cu lama șișului reușește să-l scoată pe Hopa-Mitică aparținând tiranului tiranizat. Obiectul are o mărime foarte mediocră.

— Cu o râmă d'asta' ț' permiți tu să sâcâi umanitatea'n suferință! pufnește omul cu creier nestructurat. Da' sărmănelu' dă tine, io, ăsta dă-ți discut, n-am avu'n viața mea una așa dă pricăjită. Dăja, dă la naștere, după cum mi-a povestitără, cocoșelu meu impunea respect în fața la dame. Uite-un exemp': chiar moașa Rivolet, aia de-a moșit-o pă venerata mea mamă, m-a supravegheat pân' să fac treișpce anișori. La noi, la țară, ea făcea pă doctoreasa. Într-o zi, cân' mă durea clăpăugele, 'mica m-a trimes la ea, să mă'nconsulte. Dac' ai fi văz't-o pă Rivoleta, la chilipiru' ăsta! Ia așa îi ieșea lampioanele din orbite!

— Scoate-ți pantalonii, dragă Sandele, să văz dacă n-ai vreo umflătură la punguță, că-mi zice ea. La biloaie n-aveam, da' la daravelă da, ș'încă una de a mai first mactitudine pă scala lu' Ricșer ăla! Baba a sco' un țipăt teribel, ca cum o scroafă care ar fi rășpăluită-n găoază cu o bornă kilometrică. S-a azvârlit dă vie pă materialu' meu cărnos. Ai fi zis că ierea o naufragiată d-aia, dă cinșpe zile, lu' care-i dai un antrico' „podgorean dă vin"! Nu-i mai ajungea deștele, gurile, orificurile să mă-nghiță tot, să mă frământe, să-m zvânte pamponu'! O damă d'aproape șaij'd'ani!

— Țin-te! că făcea. Țin-te, prostovan mic! Nu mă lăsa pă usca'; așa un retevei, la treișpe ani!

Am făcu' și io ce-am putut. Îmi ziceam pă dinafară tabla-nmulțirii cu nouă, ca să nu mă slobozesc. Mă gândeam la moartea lui' mamaia, cu dinții ei puși pă nopteră. La ziua'n care am căzu'n hazna, cân' mă jucam cu fata lu' Marchandise, toate astea… eroic, îndrăznesc pen'ca să spui. Ie flăcăi care a muritără la op'șopt, făr' să-ș' dea duhu' pă-ntr-atâta! Rivoleta și-a făcu' treaba, pân' la urmă. Plângea dă bucurie.

— Săndele, nu zici că-m' zice ea, așa un număr, n-o să-l uit în veci!

Și și-a șters bucuria cu cârpa dă vase', drăguța dă ea. P'ormo, mi-a dat în gât cu albastru d'acetilenă.

Dup’aia, cân’a fo’ să plec, mi-a făcu’ cadou un baton dă ciocolată Pupier.

— Mai vino pă la mine cân’ vrei, Săndele! Aci, o să găseș’ întotdeauna cevă dă cal-mare pentru tine!

10.

Mult a mai vorbit Mamutul. La el, amintirile ies ca apa dintr-o canalizare spartă. Când își evocă tinerețea petrecută la Sân-Tolomaqu-Vechi, este nesecat. Trecutul i se întoarce în inimaț. Ceea ce povestește el miroase frumos a bălegar proaspăt. Parcă auzi cotcodăcitul găinilor și merele căzând în livadă.

— Bun, revine el, io tot spui, da’ asta nu-i tot: avem dă „sărbătorit”, așa cum zicea tăticu’. Că-n puntu’n care suntem, nu trebe să ne zgârciobim la miljoace. Auzi, leahu’, io o să-ț’ spui cevașilea dezagriabel și p’ormo ț-o și fac, dacă te-ncăpățânezi să ne ciripești pă mutește. Vez’ tu cuțitu’ ăsta, cu care l-ai termenat pă comandantu’? O să-m’ folosească să-ț’ tai belengheru’, dacă nu-ț’ dășerți dăsaga. Nu c-ar valorifica premiu’ pentru ăl mai frumos bigudiu, da io-s sigur că ții la iel: toți are slăbiciunile lui, fiecare, nu-i așa c-am dreptate?

Își scoate o batistă de nedescris din buzunări și o folosește ca „mănușă chirurgicală”, pentru a apuca scula fostului dictator.

— Uite, comentează cel Drept, te conversezi, că al’fel, îți secționez capu’ dă la caras. Și să nu crezi’ că astea a fostără vorbe’n aier. Cu patru centimetri dă sculă în minus, n-ai să mai ai un *look*[43] dă Casanova în fața la dame, asta chiar că o să facă al naibii dezordine. La caz că te-ncăpățânezi să silenționezi, ț’o retez dă la bumbi, așa că n-ai să mai poci nicio’ată să-ț’ scuturi trandafiru’ într-o pișetoare și o să-ț’ vie rău cân’ te-oi vedea că te’ ci la umblătoare la gagici.

Râde gros, la fel de jovial.

Fostul guvernator al insulei Klérambâr mă apostrofează:

— L-ai lăsa s-o facă? Dumneata, un înalt funcționar al Poliției franceze?

Mă apropii și îi vorbesc în nas:

— Aici, sunt însărcinat cu afaceri, mandatat de mai multe țări europene. Am ordinul să te fac, prin orice mijloc, să mărturisești; ai înțeles, Toutanski? *Prin orice mijloc.* La drept vorbind, nu prea apreciez maltratările pe care le are în vedere colaboratorul meu, dar sunt dispus să le permit, pentru a atinge obiectivul dorit.

— L-auzi? rânjește Rotunjimea Sa redundantă. Io, ’n ce mă privește, te-anunț că socoteala ta făcută felii ie numa’ un mezelic din proectele mele.

— Nu ești decât un porc! îi răspunde prizonierul.

— Dacă’s porc, atunci hai să facem caltaboși! decide Umflătura, aplicând lama ascuțită sub ciuperca anatomică a torționarului său.

Obezul atacă cu un deliciu măcelăresc. Lăboaiele lui stranguloase devin chirurgicale. Începe să-i taie lui Toutanski bucățica de jos. Un val de sânge țâșnește. Provenind dintr-un loc atât de sensibil, își produce efectul.

Omul legat fedeleș se holbează la cârnatul lui început, cu un ochi căscat de nebuneală.

Brusc, face pe un ton la fel de ascuțit ca șișul bravului Béru:

— Nu!

Huiduma își întrerupe vivisecția:

— Atunci zi-i, da’ fără iordane. Dacă ne aburești, nu numa’ că-ț’ o tai dă tot, da’ ț’-o dau și s-o halești! îl asigură acest fin cunoscător.

— Lasă-l pe domnul să se exprime, îmi sfătuiesc Zelosul. După cum va spune – sau nu – adevărul, va rămâne întreg ori va cunoaște penibila ablație promisă.

Toutanski pare să-și fi făcut o idee despre situațiune.

— Ce faceți? se neliniștește, văzându-mă că scot un mic aparat din buzunări.

— Îți pun vorbele la conservat, dragul meu. Tocmai ți-am spus că nu sunt singur în această escapadă, ceea ce înseamnă că am de prezentat un raport partenerilor mei.

— Dar, tot așa de bine, puteți înregistra pe oricine pentru și în locul meu.

— Eroare, domnule Toutanski. Cuceririle dumneavoastră teritoriale v-au cam ținut departe de progresele științifice. Astăzi, fiecare voce este la fel de personală ca și amprentele digitale. A dumneavoastră a fost înregistrată, fără să știți, acum câteva luni. Chiar dacă ați încerca să v-o prefaceți, ar rămâne identificabilă.

El pălește ușor. Cocoșelul scrijelit continuă să-i sângereze din abundență. Îi ordon beduinului normandizat să i-l împacheteze într-un prosop, ceea ce consimte să facă fără nicio bunăvoință.

— Îi dăm drumul?

Celălalt schițează, din pleoape, o umbră de acceptare. Îi percep fizic ura nemăsurată. Dacă am fi noi în mâna lui, în loc să fie el în a noastră, ar găsi niște chestii deloc drăgălașe, pe care să ni le facă, fii pe pace!

— Vă ascult! insist.

— Ce vreți să știți?

— Ceea ce ascundeți. Precizez că, dacă „o dați cotită”, colaboratorul meu își va relua imediat represaliile.

— Ce vorbă glumeață, rânjește leahul.

— Esențialul e să fie explicită.

O pauză. Mamutul, neliniștit de aceste tergiversări, dă deoparte prosopul-pansament, iar țuțuroiul prizonierului începe să șiroiască și mai vârtos.

— Ț’o spun p’a dreaptă, zău că nu știu dacă ț’o mai faci la loc, declară Alexandre-Benoît, sceptic. Are dăja o tăietură babană; poa’ să ț’o salvezi dacă ț’o coase; carnea ie fantezistă, da o să te usture. Mul’ și bine cân’ te-oi ușura. Da’ nu-i nimica, o să-ț’ aducă aminte dă sculamentu’ tău dă când iereai tânăr și ț’o trăgeai cu boarfele pân Varșovia.

— Lasă-l să vorbească, ’tu-i maica mă-sii! mă enervez, exasperat de tâmpeniile lui Elephant Man, într-un moment atât de tensionat.

Vexat până în măduva spinării, Boa constructorul se închide într-o mutenie ostilă.

O tăcere reculeasă se restabilește, identică celei pe care o păstrezi un minut, pentru a-i aduce omagii tipului care și-a „sacrificat viața” într-un moment de ghinion sau de zăpăceală.

Apoi, conștient de faptul că era imposibil să mai versifice girul[44] mult, Toutanski pune acul vechiului său gramofon pe placă:

— Acum câțiva ani…

— Câți? i-o taie sec faimosul Sana.

— Cred că șapte.

Mă apropii de el și-i arăt aparatul meu de înregistrat.

— Vezi beculețul ăsta roșu, mititel, care tocmai s-a aprins? Se declanșează ori de câte ori minți.

Omul se uluiește o țârâ. Înghite gălușca, apoi rectifică:

— De fapt, trebuie să fie cinci ani de atunci.

Lămpița se stinge.

— Magic, nu? m-am fost bucurat eu. Și când te gândești că, la începuturile sale, omul mergea în patru labe! Bine, ziceam, prin urmare, că, acum vreo cinci ani…

— Am fost angajat, împreună cu câțiva mercenari, de coloneii nemți din Namibia, în Africa de Sud-Vest.

— Și după-aia?

— Oamenii ăștia aveau de gând să pună mâna pe rezultatele extracțiilor realizate într-un important zăcământ de diamante, aflat în mijlocul deșertului Namib…

— Pasionant.

Toutanski înclină capul, pentru a-și viziona sărmanul cocoșel scrijelat.

— O să-mi pierd sângele, zice.

— Stai că-ț’ fac io un garou! se oferă cu generozitate Pahidermul.

Sfâșie prosopul și ia o bucată pe care o înfășoară în jurul rănii.

— Nu strânge așa de tare! mârâie aventurierul.

— Ț'e teamă să nu te sufoci? se hlizește Iconoclastul.

— Continuă! Ei, ce-i cu acțiunea contra zăcământului de diamante? îl întreb.

— Băieții mei și cu mine am lansat o operațiune-surpriză, care a reușit pe deplin. Paznicii minei nu au opus rezistență și cred chiar că nimeni nu a fost omorât în aventura asta. I-am pus să deschidă seiful cu probele de după o lună de extracții și am găsit acolo niște pietre, încă neprelucrate, bineînțeles, dar de toată frumusețea… Am socotit că era o prostie să scoatem castanele din foc pentru un grup de aventurieri nemți mai puțin curajoși decât noi și ne-am hotărât să păstrăm și să împărțim prada.

— Erați mulți?

— Unsprezece.

Își pleacă ochii asupra pansamentului făcut la nimereală. Prosopul, alb la început, e complet roșu de sânge. S-ar părea că Mopsul a fost rău inspirat tăindu-i parul în rondele.

Inexorabil, îmi urmez interogatoriul:

— Unde e mina asta?

— Între Golful Balenei și Golful Lüderitz.

— Ce-ați făcut după împărțeala diamantelor?

— Ne-am hotărât să ajungem la Cape Town.

— Cum?

— Eram dotați cu două mașini de teren… Dar ne despărțeau vreo mie de kilometri de obiectivul nostru. Cu mult înainte de a ajunge la fluviul Orange, carterul unei mașini s-a făcut varză și a trebuit să ne continuăm drumul înghesuiți în a doua. Mergeam printr-o regiune deșertică. Oribil!

A doua zi, ne-a reperat un avion de turism pornit în urmărirea noastră. Zbura la altitudine joasă și a început să arunce cu grenade de mare putere. Tipul care le azvârlea era de o îndemânare nebună. Nimerea una din două. În mai puțin de cinci minute, cea de a doua mașină a fost scoasă din circulație.

Avionul se învârtea deasupra capetelor noastre. Unii dintre flăcăii mei au încercat să riposteze, dar fără mare succes. Cinci au murit aproape imediat: cei care stăteau agățați de portiere. Ceilalți, dându-și seama că partida era pierdută, au sărit din mașină și au ridicat mâinile sus, după ce și-au aruncat armele. Credeți că ticălosul a ținut seama? Dimpotrivă, avea o nespusă plăcere să-i aranjeze. După puțin timp, toți camarazii mei rămăseseră lați pe nisipul fierbinte, ciuruiți de schije. Cei care nu muriseră erau în agonie.

S-a întrerupt din nou. Broboane de sudoare i-au apărut pe frunte. Îl găsesc deosebit de palid. Vocea lui și-a pierdut din asprime.

— Vrei să bei ceva?

Consimte. La semnul meu, Mastodontul îi dă un pahar de vin. Celălalt îl golește. Sângele îi curge de-a lungul pantofului, formând curând după aceea o băltoacă mare. Ar fi trebuit să dovedesc un minimum de umanitate și să-mi întrerup interogatoriul. Ei bine, nu! Sana e de oțel. Nemilos cât încape. Mila creștină? Nu-mi amintesc! În meseria asta, ajungi la repezeală un monstru.

— Și dumneata?

El se clatină ușor.

— Cum?

— Toți oamenii îți erau morți sau pe moarte, dar dumneata, care stai aici și povestești chestia asta, în ce postură te găseai?

— Am înțeles imediat că se alesese praful. Când avionul a început să se rotească și, apoi, s-a întors să atace, am ieșit târâș din mașină, ca să mă ascund într-o tufă spinoasă; m-am cufundat, de-a binelea, în ea. Și la o lună, după aia, îmi mai smulgeau spinii din carne.

— Continuă!

El murmură.

— Nu mi-ați putea da niște îngrijiri, înainte de a continua? Simt că e urgent!

— O să ne ocupăm de dumneata după ce o să spui tot.

— Ești la fel de ticălos ca mine, oftează.

— Chestiile astea sunt molipsitoare, zic. Prin urmare, la adăpostul tufișului ai urmărit evenimentele. Care au fost acestea?

— Scârbele alea de nemți au aterizat și mi-au terminat oamenii, cu mitraliera. După aia, i-au scotocit cu de-amănuntul, ca să recupereze pietrele pe care le împărțisem între noi.

Toutanski protestează.

— Nu vedeți că sunt pe cale să crăp? mă întreabă.

— Ba da, recunosc, de aia trebuie să ne grăbim. Bun, ziceai că teutonii au recuperat pietricelele de la oameni. Și, după aia?

— I-au îndesat în mașina de teren și i-au dat foc. Apoi, au plecat cu tinicheaua lor. Rugul a ars ore în șir. Puțea al dracu'! La căderea nopții, încă mai ardea. Din fericire, pentru că vâlvătaia a fost văzută din depărtare, de o coloană de vehicule care a făcut un ocol, ca să vadă despre ce era vorba. Eu am jucat totul pe o carte și am ieșit din ascunzătoare. Convoiul era format din niște băieți care roboteau într-o mină, la două sute de kilometri de acolo. Se duceau să-și reia lucrul, după perioada de odihnă, călătorind noaptea, ca să evite căldura. Le-am povestit că noi transportam diamante și fuseserăm atacați; în fond, era adevărat. Ei au fost omenoși și m-au luat și pe mine…

— Apoi? întreabă nesătulul San-Antonio.

— Am rămas câtva timp cu minerii, până când a plecat un alt convoi la Windhoek, de unde m-am putut repatria în Europa.

Prosopul cu care îi este înfășurat sexul mustește de sângele care continuă să curgă din belșug.

— Și în Europa?

— Am vândut diamantele brute unui tăinuitor din Amsterdam. Cu ce am luat pe ele, mi-am permis să pun pe picioare operațiunea Klérambâr. Continuarea o știți…

Leahul pare că e, de-a binelea, la capătul sulului.

— S-a zis cu mine, articulează.

— O să ne ocupăm de sănătatea dumitale, îl asigur. Înainte de asta, o să-ți pun o ultimă întrebare, Nautik.

— Care?

— De ce ai început iar să mă minți?

— Eu?

— Când mi-ai declarat că, odată întors la Windhoek, te-ai repatriat în Europa, becul aparatului meu s-a aprins.

— Mă calci pe nervi! oftează el și leșină.

11.

Să cârpăcești o sculă de gentleman este un exercițiu delicat, cred că-ți dai seama. Pansamentul care i-a fost aplicat pe plagă s-a dovedit la fel de eficace ca un tampon de vată pe o gură de incendiu deschisă. Alexandre-Benoît, ale cărui cunoștințe medicale sunt mai puțin complete decât cele privind diviziunea unui nucleu de atom în nucleide, îi secționase marea venă albastră ce folosește atât de bine ca traseu pentru manevrele linguale ale unei donșoare fără virtute. Hemoragia rezultată în urma acestei barbarii béruriere nu a făcut decât să sporească, iar sălbaticul aventurier s-a golit de sânge în cel mai scurt timp. A dat ortul popii fără surle și trâmbițe, cu multă resemnare, trebuie să recunosc.

Majestatea Sa, Dobi I se arătă destul de amărâtă că a pricinuit moartea unui om pe care mai multe state sperau să-l facă să vorbească. Misiunea noastră, atât de capitală, se sfârșise brusc, căci îi făcusem de petrecanie înainte de a fi aflat ceea ce scontasem să smulgem de la el. Huiduma și cu mine am căzut de acord să pretindem că leahul ne atacase pe la spate și a încasat acea lovitură fatală, sub centură, în cursul caftului. Ceea ce nu ne restituia o strălucire imaculată, dar, cel puțin, onoarea ne era aproape salvată.

L-am aruncat în mare după câteva ore de la deces.

La bordul yachtului nu existau saci, acesta nefiind utilat pentru respectivul gen de ceremonii. Leahul a fost înfășurat, par și simplu, într-un cearșaf legat la fiecare capăt. Doi marineri au apucat de el. Au făcut „U-una! Do-ouă!”, iar la „Tre-ei!”, l-au trecut peste bastingaj. Corpul a plutărit o clipă, giulgiul s-a umflat. Bamporu și-a continuat ruta, implacabil. De departe, cred că i-am ghicit rămășițele scufundându-se într-un vârtej. Era un sfârșit demn de o fiară sângeroasă ca el, tu nu crezi?

O mare melancolie mă cuprinsese. Filosofie borâtorie, știi tu! Întotdeauna, la moartea inamicilor mei, îmi pun din nou întrebări cu privire la slujbă și la mine. Uneori, dacă nu aș crede în Dumnezeu, m-aș da la canal!

Mi-am petrecut restul zilei alături de Jérémie Blanc, care se împicioroga. Amăreala mea era vecină cu disperarea, cum ar zice un adunător de căcăreze. Negroteiul mi-a remontat moralul.

— Bun, Toutanski s-a dus pe copcă, admite el; dar s-a dus lăsându-ți un indiciu.

— Care?

— Știi tu, prin detectorul de minciuni; când a început să te aburească cum că s-a întors în Europa imediat după chestia cu diamantele.

— Ei bine?

— Dacă a mințit când a afirmat asta, înseamnă că, de fapt, a rămas în Namibia.

— Obiecție cum nu se poate mai valabilă, Înălțimea Voastră!

— Gândește-te: treaba cu diamantele s-a întâmplat acum cinci ani, adică destul de recent. N-ar fi imposibil să-i luăm urma leahului nostru, într-un cătun de negrotei atât de puțin populat.

— Știi ceva?

Mă aplec peste culcușul lui și îl sărut pe frunte.

— Îmi redai puțin oxigen, valorosul meu amic. Îl însărcinez pe Dumnezeu să te răsplătească.

Și am plecat, înghițindu-mi lacrimile.

PARTEA A TREIA

12.

— Și p'asta, ai văz't-o p'asta? mormăie Bérurier, arătându-ne o insectă oribilă, mare cât o scoică Saint-Jacques.

Își ridică piciorul în unghi drept, ca un soldat britanicos fudulindu-se în fața Palatului Buckingham și își pune talpa peste gândac. Se aude un zgomot de spărgător de nuci sfărâmând o alună. Satisfăcut, își ridică șalupa, ca să verifice rezultatul impactului. Un fel de scuipat flegmos, enorm și scârbos, în nuanțe de galben și verde, mânjește covorul de rafie, care ne onorează chițimia.

— Mai bine ai fi lăsat gâzulia asta să-și vadă de treburi! îl asigură Jérémie Blanc. O preferam vie decât moartă, mi-ar fi făcut mai puțină greață.

Dolofanul ne lămurește că a omorî libărcile de acest calibru echivalează cu apărarea societății.

Pentru ca să depășească hidoșenia insectocidului, suge câțiva centilitri din vinul de Cape Town, pe care îl aseamănă unui aramon[45] cu gust de dop.

Tirlifonul vibrionează; ridic receptorul. O voce homosexuală mi-l promite pe inspectorul șef. Cât ai număra până la doi, un organ masculin, de data asta, îmi declară într-o engleză cu iz nemțesc:

— Julius Schaub la aparat.

— San-Antonio! mi ți-am ripostat prompt. Probabil că Londra v-a informat despre sosirea mea.

— Într-adevăr. Când ați dori să ne întâlnim?

— Cât mai repede posibil.

— În acest caz, vă aștept. Aveți mașină?

— Încă nu, dar o să iau un taxi.

— Vă credeți în Anglia? O să vină un automobil de serviciu să vă ia. La ce hotel sunteți?

— La *Groptfontein.*

— E la doi pași. Să fiți gata.

— Am venit la Windhoek împreună cu colaboratorii mei; le permiteți să mă însoțească?

— Nicio problemă.

Plecăm de la hotelul „Libarca” și ieșim într-o lumină de furnal electric. Aici, soarele scuipă vârtos. O strălucire albă, de o intensitate nebună, îți halește retina până la anus. Strada tânjește în căldură. *Colored* cu trențe de bumbac, purtând pălării de pai, albi cu tendință blonzie; aici domină nemțoteii.

Béru, care a rămas tot la țările africane, interpretate de Hergé[46], s-a înțolit în stil colonial Zig și Puce[47]. Poartă un șort făcut dintr-un vechi pantalon cu dungi, șosete desperecheate, bocanci model „turtește-rahatul” și un tricou ce laudă incontestabile merite ale faimoasei „Vache qui rit”[48], de reputație internațională.

— Ăsta-i un poster cu Berthe? îl întreb, arătând spre amabila bovină.

— Mda, convine el. Mi l-a da’ ia, dă Ziua Taților.

În acest moment, un Mercedes în vârstă de doisprezece ani, dar bine întreținut, se oprește în dreptul nostru. Este condus de un superb negru, care se repede să destupe rabla.

•

Julius Shaub e un tip roșcovan, cu expresie îngrijorată. Îți lasă impresia că el cărăbănește toată greutatea lumii, în ciuda varicelor purulente, a celor patru coaste fisurate, a bandajului herniar și a reumatismului articular acut. Are o privire albăstrie pe fond purpuriu, molari de aur, un început de chelie, o cuperoză datorată whisky-ului din malț pur și o gropiță în bărbie, care seamănă cu gaura unui fund de maimuță.

Atenția îi este total acaparată de Alexandre-Benoît, a cărui costumație îl tulbură profund. Perplexitatea îi este atât de intensă, încât mi-o împărtășește.

— Despre ce e vorba? întreabă seriosul personaj.

— De un coleg indispensabil mie, îi răspund cu acea concizie marcată de gravitate, care contribuie

atât de mult la sporirea autorității mele.

El dă din cap, doar ca să zică ceva, și rămâne, în continuare, năucit. Apoi, face semn către un „drăguț de-al lui Henri III”[49], îmbrăcat în bur de operetă.

— Principalul meu colaborator: Otto Rhinaüs.

Interpelatul îmi întinde o mânuță moale ca testiculele ducelui de Edimbourg; i-o strâng fără mare bucurie.

— La cererea dumneavoastră, l-am rugat pe Otto să facă dosarul numitului Toutanski, reia el. Cred că este printre cele mai subțiri, nu-i așa, dragul meu?

„Dragul” lui își mângâie sexul prin stofa șortului și începe să dea din cap. Apoi, ia de pe birău un dosar băgat într-o cămașă de plastic maro.

— Într-adevăr, confirmă cu o voce subțiratică, de degustător de scule. Omul ăsta a intrat în țara noastră cu o viză turistică și a stat optsprezece luni, după ce a solicitat două prelungiri, care i-au fost acordate.

— Optsprezece luni! mi ți-am exclamat eu, în cea mai bună engleză pe care o pot furniza.

— Fără șapte zile! confirmă burul.

Înhăț dosarul. Nu poți pretinde că e copios, dat fiind că se rezumă la o pagină dactilografiată. Această unică fițuică indică data de intrare a leahului, data de ieșire, plus locurile în care a stat, adică: mina din Crakburn Windhoek, capitala (la *Spring Hotel*) și, în sfârșit, Keelmanshop, în sudul țării, la o anume Margaret Ferguson.

Această puținătate de ponturi mă umple, totuși, de mulțumire, căci, între noi și ușa privății fie zis, îți mărturisesc că nici nu sperasem atâtea!

Îmi exprim satisfacția în fața celor doi funcționari. Poponautul își lustruiește și mai aprig banana, atât e de vie emoția pe care i-o stârnesc complimentele mele. Mă învăluie cu o privire languroasă, își ițește pendula printre buzele roze, ca pentru o promisiune, iar ochii lui de căprioară mă lasă să presimt niște delicii de-o să-mi smulgă casca din capul lui Nero.

— Presupun, emite atunci Julius Schaub, că veți iniția o anchetă prin țară. Dat fiind că nu o cunoașteți și că nu practicați deloc limbile africane, o deleg pe una dintre colaboratoarele mele, *Fräulein* Gretta Dübitsch, să vă însoțească.

— Nu vă deranjați! exclam energic, puțin îngrijorat că o să ne pomenim cu o teutonă, coadă după noi.

Dar directorachele serviciului de securitate ține morțiș să ne facă acest cadou perfid, voind – după cum presupun – să fie informat cu privire la deplasările noastre prin cătunul lui.

La cererea sa, apare acea *Fräulein* despre care ne-a povestit! Pe loc, îmi bag protestațiile în teacă. Când dai peste o fată de un asemenea calibru, busola ta își pierde nordul, iar acul i se învârtește așa de rapid, încât îl poți folosi ca ventilator, dacă îi scoți geamul protector.

Mandea și amicii nu-și-cred-ochilozează. Ei, drăcie cu pălărie, da' de unde au mai scos-o și pe asta? Ce zici de așa un eșantion însărcinat cu propaganda, Fernanda?

Pe mine, glandele mamare m-au fascinat întotdeauna, dacă au ținută și nu aduc prea mult a ugere de vacă cu lapte. Un gagiu se simte bine în asemenea condiții. Pipițele care-și folosesc bustul ca scândură de călcat îmi inspiră milă. Mai că-mi vine să le suflu în orificiu, ca să le fac baloanele mai consistente. Pralina care tocmai a sosit este echipată cel mai prima. N-o să facă niciodată pluta, dar la balizat, cred și eu că e bună! Dacă amicul meu, Bombard[{50}], și-ar fi luat un asemenea subiect pe pluta lui, aș fi fost mai liniștit pentru el, un băiat așa de simpatic!

Uite, dacă tot veni vorba, îți trimit un pupic în caerul tău vâlvoi, Alain. Noroc că mai există smuciți ca tine sau ca d'Abovill[{51}], pentru a-i dezmizeriza pe tolomacii glotași care ne fac viața așa de gri și mucegăioasă! Îmi place când ăia cu cerebelul

excentric fac isprăvi care, pentru mine unul, sunt imposibile. Când un diliu traversează golful San Francisco mergând pe cablurile podului, erecționez pe toate părțile. Îl consider bou, dar curajul lui mă uluiește.

Mă grăbesc să revin la Gretta Dübitsch, tăietoarea de sufluri masculine! Asta da fufă! Când te holbezi la ea, realizezi că umanitatea e departe de a fi perimată, că mai are încă zile bune de trăit… *This*[52] persoană este de o blondeață ce bate în tonuri venețiene, o piele ambrată, o privire aproape mov, niște picioare lungi, din care aș vrea să-mi fac un fular. Gura ți-o păstrez pentru la urmă: buze la fel de îmbietoare – pariez – ca alea de la fofoloanca ei. Când îți confecționează un colier pentru schimbătorul de viteză, trebuie că te face pilaf de la al treilea dus-întors!

Rămân într-o uluială contondentă, împreună cu gorobeții mei. Să găsești o asemenea donșoară în fundul Africii, e o chestie care te perturbă!

— Hello! că ne zice ea tuturor, cu un zâmbet de fildeș veritabil.

Gângăvim ceva imperceptibil. În buzunarul nostru de kangur deja nu mai e niciun pic de loc. Ar trebui să ne decoltăm budigăile, așa cum decupa Domnul Anatole, pe vremuri, gulerul clienților lui moș Guillotin[53], înainte de a le selecționa tulpina.

Și, poftim, că se numește Gretta, ce spui? Ca într-un *book* de aventuri. „Călăreața Elsa”, Anita, Barbara, Alexandra. Numele de felul ăsta îți profanează nădragii, căci îți provoacă secreții inopinate. Am avut un amic care își livra încărcătura de îndată ce îi zâmbea o surioară mai parșivă. Seara, când își scotea, „eminența”[54], se auzea un zgomot identic cu cel făcut de o caserolă șifonată. De atâta scrobeală, slipul i se transforma în armură. Nici nu-ți poți da seama cât este de surprinzător omul; neașteptat, în ciuda prostiei lui. Capabil de toate și, mai ales, de celelalte.

Gretta murmură, arătând dosarul cu o foaie:

— Am luat cunoștință de aceste mediocre note: nu ai nici cu ce să chiorăști un șoarece, nu-i așa?

Divina vorbește franțuzește, cu construcții britanicoase, desigur, dar nu in-port-ă.

Mi-ar plăcea să-i halesc accentul de pe buze. Îi servesc un surâs emaildiamantat, care l-ar trezi din somn și pe un liliac.

— Presupun, gângurește ea, că veți începe prin a vă întâlni cu această Margaret Ferguson, la care a stat mai multe luni omul dumneavoastră.

— Exact!

— Prevăzând această reacție, am pregătit un avion guvernamental, ca să vă ducă la Keelmanshop.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, mi ți-o asigur.

Spunându-mi, în același timp, că, dacă pârțotina asta zglobie își închipuie că o să ne dicteze conduita, atunci o să înghită o găluște cât un mamut.

13.

A doua zi, în zori, la ora în care savana albește în zare, ne-am luat zborul, pe aripile unui Riboustin 14 aparținând armatei namibiene. Acest aparat făcut pentru a survola jungla are o capacitate de douăzeci și cinci de locuri. Propulsat de două motoare Broncoli, atinge o viteză maximă de șase mii de kilometri/cer, iar raza lui de acțiune e de șase mii trei sute patruzeci și doi kilometri (valoare maximă, inclusiv serviciul).

Aveam locul lângă al Grettei, în primul rând; cei doi colaboratori ai mei stăteau mult mai în spate. Béru își alesese ultimul rând, pentru că era compus din trei fotolii alăturate, așa că, ridicându-le brațele, făcuse un culcuș unde își oferea un supliment de somn.

Vecina mea purta un șort de culoarea nisipului, care i se asorta de minune cu bronzul pielii, ca și cu o cămașă de safari, garnisită cu buzunare cu burduf. Avea în picioare pantofi-mocasin din piele extra-suplă, care te făceau să-ți amintești cu nostalgie de Italia. Geanta mare, vânătorească, zăcea pe jos, deschisă. Din ea, scotea fără rușine (își uitase rușinea pe comoda din cameră) țigări cu miros de miere arsă, de răul cărora m-aș fi răstit la bocanci, dacă nu aș fi fost fascinat în asemenea hal de coapsele, sânii și divina-i splendoare blondă.

Nu se poate să nu știi cât sunt eu de discret. Fac parte din acei gagii care îndeasă miez de pâine în gaura cheii, ca să nu-i vadă pe locatarii din camera de alături regulându-se. Deformația mea curcănească m-a procopsit cu un ochi de linx, astfel că am zărit, într-un buzunar interior al genții, o cutie cu prezervative care trebuie să se fi dovedit de toată nădejdea, căci erau de fabricație germanică. Am văzutu un semn bun în această descoperire, bănuind că superba fată nu-și lua la ea stingătoarele astea de lumânări, doar ca să le umfle în loc de baloane.

Ea îmi înregistrase ocheala și râdea ca de o farsă plăcută.

— Sunteți cumva indiscret? m-a întrebat.

A trebuitu să roșesc ca o eczemă surmenată și am bâiguitu încurcat, ceea ce a avut darul s-o încânte de-a binelea.

— Iertați-mă, miss: uneori ne mai fug ochii.

Am adăugatu:

— Asta îmi permite să constat că sunteți o persoană prudentă.

— Trebuie neapărat, într-o țară unde SIDA e în plină expansiune, datorită inconsecvenței negrilor.

Am rămas derutatu, am ezitatu, apoi am întrebatu:

— Este cazul să înțeleg că aveți relații privilegiate cu ei?

— Cum să scapi de această necesitate? Sunt niște parteneri excelenți, în general bine constituiți, ceea ce mai aduce o schimbare după germani sau alți englezi pe care ți-i pui pe burtă.

Limbajul ei verde m-a surprins. Prefer damele bine crescute, tot sperând să fie parșive în particular. Aparținem unei civilizații tartufiste, care continuă să acorde note de bună purtare, la lumina zilei, dar se masturbează prin colțurile întunecate.

— Credeți, o întrebai, puțin cam șifonat de faptul că elanurile curului ei o îndepărtau de rasa albă, căreia îi aparțin din nebăgare de seamă, credeți că nu există parteneri buni și în emisfera nordică a planetei noastre?

— Bineînțeles că da! exclama *Fräulein* Dübitsch. Am frecventat acum câțiva ani un italian extrem de expert; fiecare ejaculare a lui valora cât o pânză de Leonardo da Vinci. Dar e un caz izolat. Mi s-a mai întâmplat să fac dragoste și cu un elvețian care stăpânea o tehnică perfectă.

— Francezi? riscai eu, împins de un pueril naționalism de saltea.

— Unul singur; un alcoolic, care plângea când juisa. Nu mi-a lăsat o amintire de neșters, cu atât mai mult cu cât avea o dotare destul de modestă.

Aceste cuvinte îmi iritau șovinismul. Mă simt legat de țara mea ca de o religie și sunt întotdeauna dispus să le sparg fața – cu vreo vază de Soissons – ălora care o defăimează.

— Scumpa mea, mi ți i-am zis pe un ton oțărât, voi porni într-o cruciadă pentru a reabilita sexul compatrioților mei. La început aș vrea să vă prezint ceva care nu va întârzia să vă intereseze.

Și făcui, atunci, un gest neobișnuit pentru mine: am șuierat printre degete, ca un vagabond de mahala, de la începutul secolului. Auzind, Béru s-a trezit, s-a așezat în fund și a întrebat, cu gura încleiată:

— Da’ șe-i?

— Vino-ncoa, amice! i-am strigat eu.

A gemut, dar și-a părăsit cele trei scaune, pentru a veni la noi.

— Grasu’, l-am atacat, domnișoara de față declară că noi, ăștia, francezii, suntem dotați ca niște

maimuțele; aș fi încântat dacă ai da o dezmințire acestei afirmații.

— De fapt, vreai să-m' dezambalesc maneta? crezu el de cuviință să traducă.

— De fapt, da.

— Nici nu să putea să cază mai bine, admise acest militant al toroipanului, că tomnai avionu' m-a procopsit c'o sculăreață.

Își desfăcu tacticos nădragii și și-i lăsă să cadă peste bascheți. Pe după marginea din față a cămășii era o vânzoleală țeapănă. Grăsanu' își ridică poalele cu o încetineală savantă de stripteuză, descoperindu-i teutonei uluite un retevei de reputație internațională, asupra căruia facultatea de medicină posedă un drept de achiziție.

— Oh, Dumnezeule! făcu ea în germană, engleză și franceză, apăsându-și sânii.

Părul Huidumei aproba încet din capul lui mare și vinețiu, în care un ochi de ciclop privea libidinos la fată.

Această măciucă de carne o înspăimânta și, în același timp, o fascina, ceea ce se întâmplă frecvent în cazul anomaliilor.

— Pot să pun mâna? îndrăzni ciceronele nostru femelă.

— Păi d'aia-i făcută, o asigură cu noblețe proprietarul sculei.

Ea își întinse mâna avidă, care nu putu să cuprindă monumentalul obiect de artă.

— De necrezut!

Șovăi și murmură:

— Mi-ar plăcea s-o sărut.

— Da' nu vă jenați. Doar că tre' să vă previn că, dacă feara asta ie prea tare giugiulită, face ca balenele: îi dă drumu' la jetu' dă abur; aț' putea risca să-ncasaț' o mască de frumusețe, măi dar ling!

Dar însoțitoarea noastră nu-l mai asculta; se lansase într-o cântare la saxofon de o lăcomie nemaiîntâlnită.

— Ei! binișor, fetițo! protestă Giganticul. Asta nu-i podea, s-o dai la rindea! Dacă-i vorba să mi-l

tutuiești pă Gogu să-l faci arșice, mai bine mi-l storc la manivelă, puștoaico! Totuș' nu ești o anglizoaică d-aia, să-m' răzui membru' dă parc-ar fi fun morcov!

Ea nu a înțeles în întregime protestul lui Alexandre-Benoît, dar i-a priceput sensul general și a mărit ecartamentul maxilarelor.

Pentru a ne îndeplini datoria față de adevăr, trebuie să afirmăm că Gretta Dübitsch s-a achitat de o pipă în cea mai bună și corectă formă, care a fost cât pe ce s-o înăbușe.

•

Serviciul namibian de securitate își făcea bine treaba. La sosire, o mașină ne aștepta la marginea pistei: un mare Chrysler Voyager condus de un negru, pe care dantura proeminentă îl ajuta să-și roadă frâul{55}. Purta bermude și o cămașă garnisită la piept cu niște pungi la fel de umflate ca alea pe care le are regina Angliei sub ochi.

Își descuiase lădoiul și ne-a îndatorat cu un salut militar orizontal atât de apăsat, că și-ar fi putut scărpina creierul cu unghiile. Gretta i-a adresat câteva cuvinte într-un dialect despre care am presupus că este afrikaans ori bantu, dar degeaba mi-am căscat anusul{56} cu speculum-ul prințesei Margaret, că nu am înțeles nici primul, nici al doilea jargon.

Conversațiunea a fost scurtă. Am luat loc în vastul vehicul, apreciind faptul că avea aer condiționat. Șoferul nu a întârziat să demareze într-un nor de praf, care ne-a lăsat neplăcuta senzație că traversam Regent Park{57}, pe o zi de *fog*{58}.

Am mers vreo pereche de ore prin mijlocul unei naturi în care metrul pătrat de teren trebuie să valoreze mai puțin decât în Times Square{59}. Stânci, pământ roșiatic, o vegetație sărăcăcioasă, un cer încins până la alb; n-ai avea de ce să pui Clubul Med{60} cu ochii pe foc. Béru, cu punga golită, dormea din nou. Sforăielile sale rivalizau cu cele scoase de motor. Domnul Blanc citea o lucrare din

colecția Pléiade. Era vorba de faimosul tratat de botanică florală al lui Pascal, intitulat *Pensées*[61], recent reeditat la Vilmorin[62].

Simțeam genunchiul nemțoaicei lipit de al meu; totuși rămâneam nu de marmură, ci de chewing-gum molfăit. Zbenguielile ei cu Grasu' dovedeau că dama nu-și putea refuza întru nimic simțurile, cum zicea, pe bună dreptate, un cunoscut de-al meu, care dă la darac lână pentru saltele. Asta mă sâcâie, căci, fără să pretind exclusivitatea unei pipițe, îmi displace s-o știu deschisă pentru toți, ca un magazin universal într-o zi de „promoție specială". Nu făceam pe supăratul, dar m-am închis într-o rezervă de apaș.

Femeile ușuratice sunt binefăcătoarele sculelor grăbite, dar nu convin romanticilor de felul meu!

•

La capătul drumului se găsea o așezare de tip colonial, pe străzile căreia câinii rătăceau, copiii se jucau, bețivii dormitau, iar negustorii vindeau. Băștinașele păreau că n-au altă ocupație decât să caute un colț de umbră, ca să se aciuască. O bătrână, care își pierduse de o veșnicie cei douăzeci de dinți, mesteca o plantă care, fără îndoială, îi făcuse să cadă. Deși vegetala mozolită era verde, ea scuipa negru, dar poate că fusese minereasă în perioada sa activă?

Fräulein Dübitsch a întrebat-o care e casa lui Margaret Ferguson. Crede-mă ori du-te să-ți îndeși o sfeclă de zahăr în fund (cu excepția cazului în care ai diabet, natural), ne aflam exact în fața căsuței persoanei în chestiune (în engleză: *the person in question).* Hazardul pritocește bine lucrurile, cum tot zicea mam' mare. Vilișoara nu era lipsită de drăgălășenie. În ciuda poziției geografice, evoca Anglia, cu ferestrele ei din ochiuri mici de sticlă, împodobite cu ghivece de flori, și cu fațada ei cu bârne aparente. Ușa era deschisă și se zărea stinghia pe care stătea un papagal verde cu galben,

bodogănind în nemțește, limbă care se pretează admirabil la mormăieli.

Gretta, care mergea înaintea mea, ciocăni la ușa întredeschisă. Psittacideul strigă ceva cu un accent de cacatoes.

Am considerat că era o invitație și am intrat în casă. Am descoperit un încântător living de doamnă bătrână și meticuloasă, mobilat ca orice alt interior de creatură care a schimbat tocurile-cui pe cipicii de pâslă. Pe pereți se aflau picturi pe bucăți de scoarță de copac, cu Pădurea Neagră, gravuri cu tirolezi mustăcioși și poza lui Adolf Hitler deghizat în Charlie Chaplin. Pe jos, era întins un covor vechi, uzat până dincolo de urzeală; peste această relicvă zăcea o persoană în vârstă, al cărei cap era împodobit cu un monumental coc în semicerc, ce nu fusese suficient pentru a neutraliza lovitura de vătrai primită în scăfârlie.

Uf! Fraza asta nu se mai termina, ai fi zis că e extrădată dintr-o operă a domnului Claude Simon[63], atât de talentat, dar atât de dătător de căscat, la citit.

Colegâsca mea a scos o exclamație și s-a întors spre mine.

— Ce spuneți de asta, *Herr Direcktor*?

— Că am ajuns prea târziu, mi ți i-am răspuns, nu fără finețe.

După care, m-am așezat pe divan, mi-am adunat mâinile a rugă, în jurul genunchiului meu preferat, și am intrat într-o perioadă de meditație, din care poate că n-aș fi ieșit încă, dacă această drăgălașă nevropată de Gretta nu s-ar fi apucat să se mângâie cu înfrigurare în fața defunctei.

O asemenea inițiativă m-a smuls dintr-o contemplație morbidă.

Am ieșit în prag și, cu un gest, l-am invitat pe domnul Blanc să mi se alăture.

14.

— Ia-mă! Ia-mă! gemea nemțoaica, mângâindu-și tufa cu două degete, între care, cu toată

promptitudinea în execuție, am crezut că-i recunosc mijlocul și inelarul.

Îi priveam frenezia sexuală cu surprindere, atât mi se părea de nepotrivit ca o persoană de clasa ei, care lucra pentru guvern, să se dedea dezmățului ăstuia atât de excesiv, în prezența unor domni străini. Lăsând deoparte aceste considerațiuni, spectacolul nu era lipsit de un anumit farmec și mi-am îngăduit să-l prefer, temporar, celui înfățișat de cadavru.

— Istericale? întrebă Jérémie.

În această privință, nu încăpea nicio îndoială, așa că m-am abținut să-i răspund. Nebună de excitație, ca și de nerăbdare, ciceronele nostru se târî în genunchi până la domnul Blanc, pentru a-l apuca de aparatul reproducător, prin pantaloni.

Amicul meu oftă și dădu drumul băierilor. Totul a fost hotărât, precis și rapid. Într-un timp mai scurt decât îți trebuie ție ca să înghiți brașoavele unui ministru, Gretta i-a degajat barosul, i-a alcătuit o coleretă roșie din buzele ei și, grație unei combinații subtile de mișcări de du-te-vino, conjugate cu aspirații, l-a ușurat de suprasarcina seminală, operațiune pe care marele meu primat a îndurat-o stoic, ca un mascul ce nu se zgârcește la câțiva mililitri de lapți, acolo.

Odată ce a obținut această gustare, parașuta serviciilor (ah, cât de) speciale și-a regăsit calmul, în același timp cu poziția verticală. Apoi a făcut ca mai toate semenele ei, în acest caz: și-a dat din nou cu ruj Chanel[64] pe buze.

— Ei, a întrebat ea cu vioiciune, cum stăm?

— Ca doamna asta: în punctul mort, i-am răspuns, nu fără parapon, poți constata.

Jérémie își băgase iar coada la adăpost și palpa gâtul boțit al victimei, care avea un diametru mult inferior.

— Decedată de câteva ore, declară.

— Ușa vilei era deschisă, notă demoazela care fusese delegată să asigure, cred, „spatele” expediției.

— Ceea ce ar însemna că ucigașul s-a grăbit să dispară, am tras eu concluzia.

Papagalul a considerat opurtun să dea drumul unei invective la adresa familiei regale britanice, mânat probabil de un sentiment de ranchiună, căci modistele care lucrau pentru palatul Buckingham erau responsabile de supraconsumul de pene papaglicești.

Un pici negru se oprise în cadrul ușii, privindu-ne cu interes.

Trebuie să fi avut cinci-șase ani și mi s-a părut frumos.

Am înaintat, pentru a-i ascunde moarta. Copilul a început să-mi ceară nu știu ce într-un dialect pe care n-aș avea timp să-l învăț înainte ca el să-și ia licența în engleză.

În vorbele lui se simțea o anumită vehemență.

— Ce zice copilul? am întrebat.

Agenta pompistă a început să comunice cu micul negricios. Țâcă ăsta avea siguranță și limbariță.

— Declară că un om nesuferit i-a făcut ceva rău lu' mamaia Ferguson.

— Încearcă să afli mai mult.

Linciuritoarea de măciuci își reia interviul. Are talent la limbi, vezi bine. Ghemuită în fața drăgălașului limbric, îi vorbește în stil soră-mai-mare. Mucosul îi dă cu gura, mâna lui durdulie se joacă cu lanțul de aur pe care consora noastră îl poartă la gât, acesta fiind un mod – bun ca oricare altul – de a-i atinge balcoanele. Sexualitatea înflorește devreme în Africa. La opt anișori, fetele sunt începute, iar băieții se zbenguie cu cuculețul.

Când conversația s-a terminat, *Fräulein* Cutărescu își făcuse provizia de informații.

— Puștiul mă asigură că, în timpul orei de siestă, a venit un jeep. Doi din cei trei oameni care erau în mașină au intrat.

— Negri sau albi? i-o tai.

— Un alb și un negru. Țâncul a vrut să se apropie de vilă, dar șoferul negru a țipat la el să dispară de acolo. Mititelului i s-a făcut frică și s-a dus să se

ascundă după căsuța din față. Vizitatorii au stat destul de mult la bătrână. La un moment dat, aceasta a țipat că o doare… Când oamenii ăia au plecat, duceau o valiză de rafie. Jeepul a demarat imediat.

Ea tace și mângâie capul buclat al micului nostru martor.

— Și apoi? îl încurajez.

— Copilul s-a dus s-o vadă pe mamaia Ferguson și a descoperit-o nemișcată, pe covor. Atunci, a plecat.

— Nu i-a dat prin minte să cheme pe cineva?

— A crezut că baba o luase bine la măsea, ceea ce i se întâmpla în fiecare zi, și s-a dus să se joace în altă parte.

— Aici, viața este simplă și calmă, verlainizai eu. Nu ți se pare curios că ucigașii au făcut o descindere la mam' mare exact în ziua când veneam noi încoace?

Nemțoaica dă din umeri, pentru a-și arăta evazivitatea. Donășoara cu sâni supravoltați e perplexă, ca să nu zic îngrijorată.

— N-o fi cumva vreo scurgere de date din serviciul vostru? îi sugerez.

Nu-mi răspunde.

Mă feresc să insist. Negusul e cel care își ia această obligație.

Spune:

— Femeia asta trăia în pace. Noi ne hotărâm s-o luăm la întrebări. Mintenaș, la ea acasă debarcă un comando și îi face de petrecanie. După aia, pleacă ducând o valiză. Acțiunea asta îți lasă impresia că cineva a vrut să ne taie creanga de sub țurloaie, nu?

— Incontestabil.

— Cine era la curent cu venirea noastră iminentă? reia omul în negativ. Dumneavoastră, miss, Julius Schaub, șeful vostru, și adjunctul lui, Otto Rhinäus. Deci este probabil ca una dintre aceste trei persoane să-i fi informat pe niște oameni cu moralitate îndoielnică, care ne-au luat la viteză, pentru a-i face o vizită bătrânei. I-au furat ceva care trebuie să aibă o anumită importanță.

Béru profită de ocazie ca să-și aducă cele două sute șaizeci de livre (și nu sunt de-alea sterline)[65] în spațiul nostru vital (excepție făcând biata cumătră Ferguson). Cască, vede cadavrul și întreabă scărpinându-și pielea de pe testiculele din care ți-ai putea confecționa un hanorac îmblănit:

— A mierlit-o?

— Nițel, pe la colțuri.

— I-a datără ajutor?

— Vrei să spui că i-au dat mură-n gură.

— Ștrangulație?

— Nu; ceva contondent la bilă. Creierul trebuie să-i fie făcut chisăliță.

— Semăna cu maica-mare Bérurier, doar că mamaia avea o gușă dă ziceai că gâtu' stă să-i fete. La Sân-Tholomaq, mamele le zicea lu' copiii lor că, dacă nu ierea cuminți, vine Béruriera să-i mănânce, ceea ce despre care po' să spui că nu-i prea delicat; că unde mai pui că mamaia nici nu putea dăloc să halească fleică, că nu ierea mai mulți dinți în gura ei ca-n dosu' la iapa noastră. Ăi d'au potcovit-o pe babușca, crezi c-a violatără?

— De ce această întrebare, messire?

— Păi nu e chiloții ei, ăia dă-i văz 'ntre genuflexile ei?

Zăpăciți, ne uităm la budigăile nefericitei (păi, așa cum se zice la Bourgoin-Jallieu). Noi evitasem din pudoare. Dar era acolo Bibendum. Căruia, nimic din ceea ce e omenesc nu-i este străin.

Și uite-l că îngenunchează lângă defunctă și îi ridică poalele. A zis bine Pușlamaua: chiloții mari și caști, din bumbac, i-au fost dați jos, până la genunchi. Mamutul continuă s-o suflece, dezvăluindu-ne niște coapse de un alb nesănătos, străbătute de vine exotice și împodobite (!) cu negi, coșuri, alunițe și ale plăci păroase, ca pielea de omidă.

— Ce înseamnă profanarea asta? întreabă Jérémie Blanc, care a suferit buna influență a misionarilor plini de rigoare.

— Cat cevașilea, evazivează mister Slană.

Ridică cu hotărâre jupele babei mierlite. Îi dezgolește sărmana tufă gri-pal, burta albăstrie, deosebit de respingătoare, cicatricele unor operații vechi. Noi nu ne mai uitam, căci e prea *too much*, prea jalnic, prea grețos.

Atunci, Huiduma scoate țipătul butei primindu-și caneaua.

— Iacătă chestia aia dă umblam după ia', exclamă.

Și ne arată o centură de pânză pusă chiar pe pielea defunctei. E lată de vreo opt centimetri și are două buzunărele în dreptul șoldurilor. Clapele susnumitelor se închid cu ajutorul unei capse. Istețul strecoară două degete ca cleștele de langustă[66] în despărțituri, nu găsește nimic și, resemnat, produce din buzele lui țuguiate același zgomot pe care îl scoate regina-mamă din fundul ei bătrân, când mănâncă prea mult drob de miel.

— Nu tre' să-ți faci vise! oftează el. Că 'n or'ce caz, asta-i ce-a venitără gagiii ăia după ia; s-o cate.

Nu ne putem interzice să-i acordăm o privire burdușită de admirație.

— Au luat conținutul buzunărașelor, plus încă un lucru, pe care-l cărau în coșul de nuiele, completez.

— Tulburător, oftează *Fräulein* Dübitsch.

Doar ca să dea impresia că rostește ceva. Mandea detestă trăncăneala de pomană.

Negroteiul, mai prozaic, întreabă:

— Și?

— Și ce? i-o întorc, nu fără sâcâială.

— Ce hotărăști?

Această întrebare directă și chiar abruptă, ar zice un alpinist, este salutară, fiindcă mă constrânge să iau o decizie. Când ești șef, asta-i treaba cea mai spinoasă. Ezitarea dăunează prestigiului, te destabilizează. Mai bine să-ți bagi degetul în ochi, având aerul că ești sigur de tine, decât să tărăgănezi înainte de a acționa corect.

— Așteaptă și vei vedea! cad cuvintele mele. Am zărit un soi de hotel în cătun; putem să ne instalăm acolo vreo câteva zile.

15.

Ciudat hotel.

Și ciudat hotelier.

’Magineză-ți o fostă biserică catolică transformată. A fost divizată în două, pe înălțime, fără să-i fie atinsă structura exterioară, care este din lemn de cunilinctus. Parterul cuprinde recepția, sufrageria și apartamentul dughenarului, în timp ce etajul întâi a fost împărțit în opt camere de dimensiuni egale.

Biserica fiind lăsată-n capul gol, ca urmare a unui uragan care-i distrusese clopotnița și acoperișul, aceste elemente esențiale au fost înlocuite cu un dom de plexiglas, ce dă camerelor o totală luminozitate, dar le lipsește de obscuritate.

Cât despre hotelier, acesta e chinez din tată-n fiu. E un vlăjgan înalt, cu o mutră toată numai gură și cu un păr des și uleios, adunat la spate. Poartă pantaloni de mătase neagră și un fel de cazacă galbenă, decorată cu un dragon a cărui muie seamănă cu cea a lui Michou Rocard[67], evocându-și nebunele ore de intimitate cu președintele Mitterrand.

Ne atinge cu patru camere care te duc cu gândul la casele de păpuși văzute în perspectivă verticală. Sunt absolut identice. Mobilierul lor se compune dintr-un pat de spital (cumpărat de ocaziune, de către stăpânul locului), dintr-un dulap metalic, cum vezi prin vestiarele de uzină, și dintr-o masă de lemn alb, căreia îi stă alături un taburet de pai.

Mister Chian-Li, hangiul, ne meșterește la moment un orez integral, fiert în frunze de lotus, împreună cu ceva carne de animal mort, despre care bănuiesc că ar aparține ordinului vertebratelor cu sânge cald și temperatură constantă, precum și manguste caramel, totul udat cu un vin de regiune, care nu ți-ar îngădui să dai uitării un château-l’angélus[68], dar pe care l-ai prefera băuturilor carbogazoase, îndulcite cu zaharină.

De îndată ce săvârșim festinul, hotărâm o siestă. Aceasta e imposibil de ocolit, prin partea locului. Tovarășii mei urcă pentru sacrosancta odihnă a luptătorului, în timp ce eu cer o audiență la gazda noastră.

Contrariu majorității oamenilor care, din prostie, sunt rasiști, țin mult la gălbejiți. Au acel mister al făpturilor cărora nu le vezi ochii, nicio privire de-a lor nu te face să-ți dai seama de prostia ori suficiența (adică de insuficiența) ta. Și, cum arborează, în general, un surâs deosebit de afabil, te scalzi – până la urmă – într-o curtoazie care îți insuflă încredere.

Mister Chian-Li consimte să se așeze în fața mea, după multe rugăminți.

Trebuie să fii chinez ca să ții un hotel în asemenea văgăună. Uitați-vă la unele prăvălii asiatice, despre care te întrebi dacă sunt deschise pentru ispășirea păcatelor sau pentru pregătirea plecării în neant. Știu restaurante cu firme ca *Dragonul Din-Dos* ori *Bețigașul de Jad,* unde în veci nu și-a rătăcit pașii vreun client.

— Domnule Chian-Li, încep, fără ocol și fără emfază, colegii mei și cu mine suntem membrii unei organizații însărcinate cu găsirea oamenilor a căror dispariție produce unele tulburări grave în anumite compartimente ale societății.

Extirp o legitimație S.C.O.A.T.E.P.A.R.U., care îmi trecea prin buzunarul de la piept, însoțită de pastilele cu același nume, și i-o prezint. El își îndreaptă spre dânsa cele două găuri de sculă, care-i țin loc de ochi, și mi-o dă înapoi cu un gest de aprobare deloc de neglijat.

Apoi, extrag din celălalt buzunar un teanc de bilete verzi, despre care nu poate ignora că sunt dolari U.S. de o sută de puncte și încep să degajez vreo zece.

Această prelevare fiind operată, îi împing spre el.

— Pentru ce? mă întreabă într-o engleză care accentuează scurtimea întrebării.

— Ca acont, îi răspund flegmatic.

— Vreți să stați la mine în pensiune? În acest caz e mult prea mult.

— Am nevoie de colaborarea dumneavoastră, mister Chian- Li. Fiți pe pace, aceasta va rămâne foarte pasivă.

— Dar…

Îi înfățișez o palmă verticală, parcursă de linii ce au misiunea să povestească fabulosul meu destin.

— Băgați-i în buzunar și ascultați-mă!

Dominat, își pune pălmuța pe foițe, taman cum fac eu cu pubisul unei femei iubite, și o lasă acolo.

Înțelegându-i gestul ca pe un început de acceptare, mă arunc:

— De când stați la Keelmanshop, scumpul meu prieten?

— Nouă ani.

— Perfect. Atunci l-ați cunoscut pe bărbatul care mă interesează.

— Cum se numește?

— Toutanski. Locuia în gazdă la bătrâna Ferguson, la câteva sute de metri de aici.

Palpitantul meu bate darabana, când îl văd aprobând cu spontaneitate.

— Într-adevăr, declară chinezache, când a sosit la Keelmanshop a locuit în acest hotel.

— Mult?

— Vreo opt zile. Apoi i-a subînchiriat bătrâna o cameră. A cunoscut-o chiar aici. În perioada aceea, încă mai ieșea din casă, ca să vină la mine să bea ceva. Dar s-au făcut doi ani buni de când nu mai pilește decât la domiciliu.

— Bunul meu prieten, îi declar pe un ton emoționat, tocmai ți-ai câștigat mia de dolari și, de acum, poți să-i încasezi, căci pun din nou contorul la zero.

Înșfacă rapid lovelele, ca și cum i-ar fi aparținut dintotdeauna…

— Continuăm pentru miile următoare?

•

Întorcându-mă în camera mea, constat că a lui Jérémie și a Huidumei sunt goale. În schimb, sunt

toți trei la Gretta. Dorm frânți și năclăiți, căci ședința trebuie să fi fost dură. Patul cu grilaj dovedindu-se a fi prea îngust ca să găzduiască partida, zac chiar pe podea. Domnii sunt, practic, în pielea goală (Béru și-a păstrat maioul de corp, care seamănă cu o plasă de pescuit cârpăcită), marea preoteasă a dragostei și-a pus un port-jartier negru și ciorapi cu bordură dantelată. Scula lui Béru e moleșită ca un boa constrictor sleit de o digestie interminabilă. Un strop irizat de lapți îi împodobește cupola, identică celei de pe muntele Palomar.

În fața acestei extenuări generale, nu pot decât să mă retrag în vastele mele apartamente.

Traversând culoarul îngust, reacționez, având senzația unei prezențe străine. Nu-i nimic mai agresant decât o privire ațintită asupra ta. Instinctiv, mă îndrept spre fundul coridorului. Mergând, observ o ușă foarte puțin crăpată, care se închide. Când o ating, era deja închisă. Cu un strop de imprudență, pun mâna pe clanță și o deschid.

O chițimie asemănătoare tuturor celorlalte.

Zăresc, lipită de peretele din față, o tânără asiatică înspăimântată. Mi-e greu să-i apreciez vârsta. Gălbiorii ăștia seamănă toți cu niște copii, chiar și când ajung să iasă la pensie.

Făptura sperioasă pe care o descopăr îmi amintește de un mic rozător de pădure, terorizat de un animal rapace, mare și rău.

— Bună seara, îi șușotesc în englezește.

Adolescenta (căci cred cu tărie că este așa ceva) dă din cap, schițând un salut sfios.

— Ești fiica lui mister Chian-Li?

Ea tăgăduie.

— Parcă ți-ar fi teamă de mine! fac eu cu atâta bunătate în intonație, încât, în comparație cu mandea, sfântul Vincent de Paul ar părea un călău sârbo-croat.

Și îi adresez un zâmbet care le-a obligat pe multe femei să-și stoarcă slipurile.

Ca urmare, riscă – la rândul ei – o îndepărtare de buze.

Închid ușa și îmi astup orificiul sud cu un taburet.

— Cum te cheamă? îndrăznesc.

— Shan-Su.

— Dacă nu ești fiica lui mister Chian-Li, atunci cine ești?

— Sora soției lui.

Ochesc niște chinezării pe pereți și niște izmene bărbătești agățate de pat; apoi, o trusă pentru fumat opiu, pusă pe o măsuță de lac roșu. De altfel, camera este plină de acest miros dulceag.

— Tu fumezi? mă mir.

Ea dă negativ din cap.

— Cumnatul tău?

Ea aprobă.

O vizionez cu atenție. Dar știi că e drăgălașă, cu înfățișarea asta de șoricel plouat? Am eu o idee cum că birtașul practică în această cameră recreația popotarului. Trebuie că trage niște fumuri, în timp ce ea îi meșterește o pipă. Colțul său de paradis terestru! Fiecare îl are pe al lui.

— Vine seara să tragă din bambus? o întreb.

— Nu, în timpul siestei.

— Are dreptate: e mai plăcut. Sora ta știe?

— A murit.

— Demult?

— Anul trecut. A mușcat-o un șarpe veninos de deget, când culegea sculătoare. A crezut că s-a înțepat într-un spin, dar mâna i s-a umflat, s-a făcut albastră și ea a murit sufocată.

Nu vreau să fac poezie frecangistă, de cucoană premiată cu Premiul Gogouncourt, dar vocea ei este ca un cântec de fluieraș, auzit noaptea, lângă rău, cu licuricii zburând prin luncă…

— Și, de atunci, o înlocuiești? am întrebat-o fără ironie.

Din nou tăcere. Drăguța Shan-Su continuă să-și ațintească asupra mea privirea oblică.

— Câți ani ai?

— Șaisprezece.

I' auzi, cumnățelul nu se teme deloc că și-a pus ștacheta prea sus. Notează că, în ziua de azi, dacă

întâlnești o puștancă de paisprezece ani încă neîncepută, înseamnă ori că are instincte saphice, ori că e hemiplegică. De ce mă excită această adolescentă? Pentru că îmi amintește vag de Marie-Marie, când era la vârsta ei? Viața e ca o smochină de India; îți lasă multă vreme țepii în carne. Nu mă mai satur de mutrișoara ei. Botic de marsupial. De oposum, mai precis. Știi tu, animalele alea mici, care își cară puii în spinare, iar ei se agață cu cozile de cea a mamei lor, ridicată în sus. Parcă ar forma o liră vie.

Minunată natură! Și, la început, nu exista nimic! Apă, pietre. Iar acum suntem toți aici: Papa, colecția La Pléiade, clădirea Empire State Buildingu', cașcavalul ras, langusta gătită americănește, Robert Hossein[69], bomba atomică, amintirea lui Audiard[70], *Lettres persanes*[71], scula mea, aia mare, termometrul cu mercur, cretinii, Formula I, șomajul, prezervativul, *Eine kleine Nachtmusik*[72], câinele Rintintin, chewing-gum-ul pentru ăi cu locuri vacante în cutia cu idei, plăcintele de Pont-Aven, gaura prost ștearsă a găoazei tale și a Queen-ei cu buclișoare, mareșalul Ney-ce-leagă-două-n-tei, vinurile de Postillon, peștera lui Ali-Baba, garnizoana lui Amin Dada, vrăbetele care mă privește cum bat câmpii și această micuță chinezuică speriată, pe care o înțeapă cumnățelu' fiindcă este el văduv și are glandele inflamate.

Îi întind mâna.

Ea ezită.

— Vino! îi spun în franțuzește.

Nu înțelege această limbă pervertită de argou, totuși se apropie ca martirii de călău.

O strâng ușurel de talie.

Miroase ciudat de tot. Există unii, d' ăia plini de ifose, care ar afirma că e mosc. Boii boilor, dați-vă încolo! Ai adulmecat tu de multe ori mosc, tu de colo? Nu, așa-i? Numai că asta dă bine. Bine, puță-veselă! Ar trebui să se facă rezerve pentru descreierați! Să-i parchezi acolo! N-ar fi împiedicați

să se reproducă, desigur, dar am circula mai liber prin existență. N-ai să-mi interzici tu să visez. Fără imaginar m-aș prăbuși, aș deveni profund debil.

Ea stă în continuare speriată, ca și cum ar fi la dentist pentru prima oară, cu fundulețul pus pe marginea genunchilor mei.

Tu ce-ai face în locul meu? Mâna plimbăreață la ea pe poponeață? l-ai ajunge între picioare, în timp ce-i pupăcești gâtul delicat? Ar simți dihania ta-ce-crește pe șanțul neted al potecii dintre buci?

Bineînțeles.

Crede-mă că mă gândesc la toate astea și arbaleta mi se încordează. Totuși, mă abțin. E ca un dar pe care mi-l ofer. Nu știam ce să-mi fac cadou de ziua mea; iute că, acum, am aflat.

O îndepărtez ușurel cu amândouă mâinile și cu capul măciucii mele.

— Te las să dormi, fetițo. Ne vedem mâine.

Mereu impasibilitatea ei. Surâsul ei politicos și, totodată, dezamăgit. Îi ating tâmpla cu buzele.

Are un parfum deosebit. Miroase a…

Poate a mosc, la urma urmei?

16.

Proastă soileală. Prea cald. Aici, aerul condiționat canci! Spre dimineață, jivinele de alături se trezesc. Una dintre, cel puțin, care fugărește somnul ălorlalți. *Fräulein* Gretta își regăsește, cât ai zice pește, lubricitățile și le transmite cotoilor nebunia ei sexuală. Iar se pun pe păcătoșenii. Copila asta, pun pariu pe bastonul defunctului mareșal Pétain, contra unui baston de lemn-dulce, că e o nimfomană numai bună de cămașa de forță. Cum or ține-o în serviciile de securitate namibiene? O fi având ca misiune sculele gagiilor veniți de afară? Originală manieră de a-i manipula. Poate că super-crampa nebunatică o constitui o parte din sarcinile ei. Când i-ai lins bine

bumbii unui gagiu, ăsta are tendința să se arate curtenitor.

Hotărât, curioase creaturi am mai întâlnit și eu în cursul carierei. Notează că smucisonați întâlnești peste tot. Te freci de ei fără să-ți dai seama. Trec, dilii până peste poate, tu nici că le dai atenție. Abia când observi o pauză în prezența lor, descoperi și tu păianjenul care-și țese pânza în encefalul acestora, între hipotalamus și plexul coroidian.

În fond, ce mai contează un țăcănit în plus sau în minus, totul merge la hingheria finală. Până la urmă, îi restituim cu toții, pământului care ne-a produs, uniforma.

Îmi trântesc perna proastă peste dovleac, pentru a atenua vacarmul copulării lor. De ce or avea nevoie regulatorii să urle că se regulează? Pe chestia asta, n-ai de ce să umbli după laude. Și javrele se coțăie, dar e singurul moment în care nu latră.

În sfârșit, ședința ia sfârșit, așa că pot să trag la aghioase. Uite și somnul ăsta; a fost întotdeauna ceva inexplicabil. Scapi de toate. Ceva esențial o ia la sănătoasa, trage chiulul fără știrea ta. Dar îți lasă particule de vis, cărora încerci să le găsești o semnificație. Numai că nu te țin curelele: îți lipsește adevărata cheie a visurilor. Oricum, ni se fâlfâie, nu? Sunt de dat la lada de gunoi cu tot restul, adică împreună cu noi.

După un interval de semi-neant, ies iar la suprafață. Rațiunea mea, care veghea, e acilea. Am impresia că aud un zgomot ușor. O făgăduială de zori albește acoperișul de sticlă de deasupra mea. Această palidă lumină îmi îngăduie să deslușesc o formă ghemuită pe podea. Stupoare! E micuța Shan-Su.

Nici nu am auzit-o când a venit.

Sprijinit într-un cot, contemplu mica făptură pierdută într-o privizorie inconștiență. Pe cuvânt, Cosette[73] există la toate latitudinile.

Misterele înțelegerii pe tăcute acționând, ea vine să mi se alăture pe nisipul fin al realității, cum scrie

atât de majestuos o doamnă, cunoștință de-a mea, romancieră de supermarket.

— Ce înger păzitor minunat! îi gânguresc.

Îmi dau seama că, probabil, e confucianistă sau altă chestie de genul ăsta și că, pentru ea, îngerii sunt ceva „nevăzut-necunoscut”.

Ridic un colț de cearșaf peste goliciunea mea, pentru a-l deghiza pe Guță în dansatoare berberă și îi fac semn să vină.

Nu trebuie să-i zic de două ori.

Hop!

Drăguța nubilă! În chip de veșmânt de noapte nu poartă decât o cămășuță fără mâneci, care îi ajunge deasupra genunchilor. Și altceva nimic, cred eu oportun să-ți confirm.

Se întinde lângă mine, în patul a cărui somieră începe să se înfunde și strigă după ajutor.

Brațele mele caracatițești o cuprind. Simt bătându-i inimioara în pieptișor.

Țâțicile ei? Două jumătăți de caisă. Dragoste mică, aproape infantilă, în orice caz infantă! Dar nu de Spania, ci de China. Mâna mea? Poate să-și facă din ea cuvertură.

Așezată pe burta ei, îi îmbracă toată partea de sud. Sexul îi este micuț, echipat sărăcăcios cu o bărbuță de bonz puber.

Astfel, Roland s-a căsătorit cu frumoasa Aude[74].

Măciuca mea face drepți, evident, cum ar putea fi altfel? ar spune doamna contesă de Péatchitsédroumou. Dar mă abțin s-o înșurubez. Un toroipan de talia asta într-o fantă atât de îngustă, încât n-ai putea băga nici rozeta Legiunii de Onoare, iar una de Lyon cu atât mai puțin! Mă mulțumesc să i-o așez delicat între picioare, pentru ca ea să-și însușească niște rudimente de echitație.

O fericire pe cinste se pogoară asupra mea. Aș sta în această postură câteva săptămâni. Șușotesc chestii umede în evantaiurile ei de libelulă. Cum că e cea mai adorabilă adolescentă pe care am întâlnit-o și, uite, ca să-i arăt interesul meu, îi fac nițel figura cu „ascuțitoarea”. Asta pare s-o sensibilizeze, nu se mai

satură. Dar „pisicuța frivolă”, ia zi, știe „pisicuța frivolă” interpretată pe o arie din „Tralala”? Nu-i rău, nu? Îi scot dulcii Shan-Su panoplia mea preambulară. Ea nu are o reacție zgomotoasă, dar după freamătul-i profund, după felul în care îmi înfige unghiile în omoplați, simt că-i îndeplinesc dorințele cele mai secrete.

Lucrez la ea îndelung. Se aud cântând cocoșii din cartier, sforăind primele motorete, răgind asinii de povară, schelălăind teveurile din emisfera sudică. Viața își reia cursul.

Tocmai îi începeam „mijlociul median”, acompaniat de „limbuța oriculară”, o agreabilă combinație, care nu a lăsat-o niciodată indiferentă pe o scumpă copilă, când ușa scârțâitoare a camerei mele se deschide discret.

În ciuda ocupației mele, – mă ochesc în direcția intrării și îl zăresc pe mister Chian-Li, a cărui impasibilitate cu totul asiatică este impresionantă.

Surprinzându-mi privirea, îmi adresează o plecăciune de mandarin curaçao, apoi zice cu o voce onctuoasă, de prelat italian:

— Trebuie să vii cu mine imediat, Shan-Su.

Fetița zvâcnește și tresaltă, păi cum zic eu cu fiecare ocazie, sare din pat și fuge la nenică-su.

Ies.

My apple[75], nemulțumit de această supărătoare, precum și intempestivă intervenție perturbatoare, se despătuiește și, apoi, cu picioarele goale și cu bagheta ce dirijează corurile de la Capela Șeptină dă buzna pe coridor, în clipa în care se închide ușa codanei.

Alerg într-acolo, cu clăpăugele pivotând. Ceea ce presimțeam, se și produce: plouă cu lovituri. Și dă cu toată dărnicia inimii sale, nenicu’! Cum face de nu țipă sub grindina asta de scatoalce, drăguța mea cănăriță? Cât stoicism!

Din fericire, ușile nu au zăvoare, asta mă scutește să le dărâm. Intru la Shan-Su ca tromba lui Eustache. Ea stă în picioare, în fața pătuțului. Nu face niciun gest pentru a se proteja, pentru a atenua

castanele unchiuloiului. Împuțitul ăsta o lovește cu toată puterea. Cu pumnii, mă rog frumos! Îi smulge cămășuța și îi martirizează corpul micuț, de adolescentă prost hrănită. Îi trage peste șolduri, peste brațe, peste sânișorii de fetiță. Constat că vânătăi vechi, echimoze care n-au avut timp să se cicatrizeze, îi acoperă carnea.

O rușine! O abjecție!

Mă reped la ticălos, îl întorc, îi trag una în vârful bărbiei, apoi altele două în fiecare dintre ochii lui îngușți și îl termin cu o lovitură de dovleac la ocarina turtită încă de la început. Asezonare integrală!

Chian-Li se prăvălește la picioarele victimei sale. Ca să-l sâcâi, îi ajustez un șut penaltian la punguța cu doi bani. Ceea ce îl dă gata, pe loc.

Darlinga privește scena fără să reacționeze. Mi se strânge inima în fața unei asemenea resemnări; oare ce au martirii de își acceptă soarta atât de pasivi?

O lipesc de pieptul meu de gal.

— Nu-ți fie frică, dragoste mică și galbenă, îi șușotesc în cea mai frumoasă limbă din lume, cea a lui San-Antonio. Strânge-ți lucrurile, dacă ai, și vino cu mine. Trebuie să ai niște acte de identitate, ia-ți-le! Nu te mai întorci niciodată la omul ăsta mârșav.

Necunoscând franceza, ea nu se mișcă din loc. Atunci, îi traduc în engleză și văd două lacrimi curgându-i pe obraji. Dacă ar avea trei ochi, ar plânge cu trei lacrimi, ținând cont de emoția ce-o încearcă.

Un elan minunat o îndeamnă să se aranjeze cu mine. Dar ce bat câmpii? Asta e de emoție, voiam să zic: să se aranjeze lângă mine. Inima ei bate darabana, cum scrie bunul președinte Giscard în romanul său de dragoste, despre care nu-mi mai amintesc ce zicea în el, dar zău că era extra!

Puștăncuța scoate o valiză pitită sub pat și, încet, cu blândețe, se apucă să vâre în ea câteva haine amărâte.

Numai că, în timpul ăsta, nenicul se întoarce din croaziera lui în țara de nicăieri. Ai zice că-i o mască

chinezească reprezentând un broscoi, atât de tare proeminează în amplasamentul lampioanelor lui.

Observă, de bine-de rău, mișcările nepoatei. O întreabă ceva în limba lor personală. Cred că înțeleg: mititica îl lămurește că o iau cu mine. El răspunde că va face plângere împotriva mea, pentru deturnare de minore.

Îi închid fleanca declarându-i că o să fie arestat chiar în dimineața asta, pentru violențe și viol asupra sus-numitei, cu dovezi în sprijin, și că, după executarea pedepsei, va fi expediat din nou în China lui milenară, unde va învăța să halească cu bețișoare păsăricile domnișoarelor.

Pe dată, el se oprește din bombăneală. După ce și-a făcut bocceluța, și-a recuperat pașaportul și poza surorii defuncte, puștanca mă ia de mână cu un înduioșător gest de încredere.

Ieșim, eu fiind la fel de gol ca un ochi de sticlă pus noaptea într-un vas cu dezinfectant, când Bérurier îl strigă în gura mare pe hangiu, cerându-și micul-dej, adică: o sticlă de vin de Cape Town cu cornuri, precum și ouă cu slănină prăjită.

Îl anunț pe Grăsan că vom face cheful în altă parte.

17.

Consiliu de război.

Trebuie: e bun pentru a face ordine în prezent și pentru a pregăti viitorul.

Ne-am adunat într-o cafenea din localitate.

Stabilimentul are un vag aer de „Anglie colonială”. E condus de o lungană roșcovană de șaizeci de anișori, cu pielea albă, pe care se lățește o cale lactee de culoarea ruginii. Dama are pieptul coșcovit, privirea albinoasă, o buză de iepure ca un ochi de pisică pentru bicicletă, pielea de pe picioare ca un ciorap ce cade în vine și bătături în formă de tuberculi.

Eggs and bacon[76]-ul ei este gustos, cafeaua îndesată ca tărăboanța unui refugiat, iar vinul alb din sticlele care succed, foarte fructificat, după spusele Grasului, care voia, probabil, să zică fructat.

Drăgălașa Shan-Su face parte din grupul nostru, dar rămâne rezervată ca o „domnișoară din Mănăstirea Păsărelelor" la vorbitor.

Pun mâna pe microfon:

— Înainte de a-i lustrui muia boului de hotelier, am avut ieri seară o conversație cu el. Mi-a făcut cunoscute o droaie de lucruri cu privire la Toutanski. Se pare că, după ce a plecat de la hotel la vila bătrânei, i-a devenit amant.

— Îi plăcea să joace arșice! rânjește Huiduma, cunoscut, totuși, pentru faptul că nu făcea nazuri în ceea ce privește vârsta cuceririlor lui. (L-am văzut punându-le-o unor străbunici lipsite de putința de a se mișca, sub pretext că pipele unei știrbe sunt cele mai satisfăcătoare).

— După nenicul micuței, acesta o teroriza pe cumătra Ferguson; dar dragostea cu năbădăi o fericea. După câtăva vreme, el s-a împrietenit cu oamenii care lucrau în mină.

— Mină de diamante? întrerupe Gretta.

— Nu, de uraniu, știți prea bine.

Tăcere aproape religioasă.

— Am ajuns și aici! își dă drumul Bronzatul.

— Într-adevăr, admit. „Amicii" leahului, în număr de patru, se învârteau prin stabilimentul chinezului și aduceau putori de prin partea locului. Toutanski a făcut ce-a făcut și s-a împrietenit cu ei. Le plătea whisky cu ghiotura și, uneori, haleală. Organiza partuze la Margareta acasă. Aceasta din urmă era nemțoaică, în ciuda numelui pe care i-l datora unui soț dispărut de mult. Prieteșugul lui Nautik cu minerii a durat mai mult de un an; deveniseră o mică șleahtă de nedespărțiți. Cum se întorceau de la șaibă, debarcau la mam' mare și chefuiau. Acum cinci ani, bătrâna nu era așa de boșorogită ca în momentul morții. Îți golea bibiloaiele și sticlele, hulpavă ca o căpcăună.

— Și, mă zorește *Fräulein* Dübitsch, pe care chestiile legate de fese o pasionează.

— Casa ei devenise rușinea târgului. Nimeni nu o mai frecventa, iar negustorii îi făceau mutre. Dar i se fâlfâia de gura lumii. Viața i se termina cu un foc de artificii, într-o permanentă serbare bazată pe fund și pe alcool.

— O minune! exclamă acest corditor infam de Alexandre-Benoît.

— Într-o zi, nu se prea știe de ce, pentru că se pare că avea o grămadă de bani, polonezul s-a angajat la Crackburn. Lucra la birouri și se ocupa de personal. După informațiile mele, ar fi stat acolo peste trei luni.

Silenționez o țâră, ca să-mi fac ideile mănunchi.

— Apoi?

— La puțin timp după plecarea lui de la mină, una dintre cele mai importante din lume, a avut loc un furt care, de atunci, nu-i mai lasă pe o mulțime de oameni inițiați să doarmă. O mare cantitate de uraniu a dispărut. Un concurs de împrejurări făcuse ca responsabilii să recurgă la stocarea lui, ceea ce era cu totul contrar obiceiului, dar tratativele privind transportul acestui metal în diferite centre internaționale trenau. Când, în sfârșit, au fost luate hotărârile, s-a constatat că nu mai rămăsese nimic din teribilul material. A fost declanșată alerta roșie. Nu vă mai spun ce tărăboi s-a iscat în serviciile secrete ale națiunilor occidentale pe picior de război! S-a făcut o anchetă uriașă. Au fost puși la frigare toți oamenii de la mină, începând cu directorul și terminând cu ultimul alergător: ciuciu! Misterul a rămas intact sau aproape. Polițiștii nu au putut stabili decât un singur lucru: furtul a fost săvârșit de patru lucrători, care aveau să fie descoperiți, la câteva zile după aceea, uciși cu focuri de armă. Corpurile lor zăceau într-o râpă, unde fiarele le devoraseră pe jumătate.

— Amicii polonezului, pun pariu! spuse Jérémie.

— Exact.

— Și leahul?

— Plecase de la exploatare cu o lună înainte, pentru a se întoarce în Europa. Într-adevăr, i s-a dat de urmă într-un hotel din Berlin, unde stătuse patru zile.

— Va să zică, zice *Fräulein* Dübitsch, nu a fost luat la întrebări?

— Nu, dar cu ajutorul confraților noștri britanici, am reușit să aflu că, în ajunul furtului, aventurierul a luat un avion de la Copenhaga, pentru Africa de Sud. A călătorit cu acte false. La Cape Town, s-a urcat într-o cursă regulată de Windkoek, astfel că, în momentul loviturii, putea fi la mină. Convingerea mea e că ERA ACOLO și că a dirijat operațiunea cu mult brio, ca de obicei. Îndată după aceea și-a lichidat complicii și a dispărut fără urmă.

— Și marfa? se îngrijorează Pertinentul. Crez' că li le-a luat-o cu iei, dup' aia?

— Imposibil! Containerele de plumb, chiar dacă-s goale, nu pot fi cărate de un singur om.

— Ș' apoi, Gogoloi? face Grasu' cu bășcălia lui *made in* Sân- Tholomaqu-Vechi, satul lui pe cât de natal, pe atât de normand.

— Treptat, o certitudine și-a făcut loc în mintea mea: cred că încărcătura nu a părăsit niciodată țara.

— Adevărat? zbiară Gretta Dübitsch.

— Nu văd altă ipoteză mai valabilă. De îndată ce s-a descoperit furtul, țara a fost în stare de asediu. A fost cercetată cu o extraordinară desfășurare de mijloace. Or, nu a fost descoperită nici cea mai mică urmă de uraniu. Nicăieri nu a fost semnalată vreo încărcătură suspectă. Containerele parcă s-ar fi dezintegrat. Am ajuns la concluzia că, imediat după ridicarea lăzilor de plumb, Toutanski le-a pitit într-o ascunzătoare pregătită dinainte, cu ajutorul ciracilor lui.

Locul trebuie să fie foarte ingenios, poate inexpugnabil; în orice caz, de nădejde. De cum și-a pus bine uraniul, a lichidat echipa, pentru că o elementară prudență îl obliga să facă asta. Nu trebuia să rămână NICIUN MARTOR, altfel totul ar fi fost compromis. Tipul cunoștea oamenii; știa că,

în timp, nimeni nu este fiabil; mai devreme sau mai târziu, unul dintre complici, ademenit de vreo sumă considerabilă, și-ar fi dat drumul la gură. Atunci, a făcut curățenie. Și a plecat pe alte meleaguri, să aștepte.

— Ce să aștepte? întreabă Jérémie Blanc.

— Ca timpul să-și „îndeplinească opera", cum scriu fandosiții peniței. Ca liniștea să se așternă, iar cei interesați să pună cruce încărcăturii volatilizate. Se știa deținătorul unei puteri colosale, având o asemenea pradă. Cu cât ar fi trecut anii, cu atât ar fi avut mâna mai liberă pentru a face niște negocieri fructuoase. O figură! S-ar putea realiza un film trăsnet cu peripețiile lui!

Gretta pare al naibii de visătoare, ascultând această poveste. Doxa îi este ca Tampaxul saturat. În ranița ei cu idei e îngrămădeală…

Jérémie murmură:

— Cum explici intervenția flăcăilor care au plumbuit-o ieri pe babă?

— Vă repet, au vrut să ne ia la viteză. Când Serviciile Secrete ale Namibiei au aflat că am reluat ancheta atât de târziu, după furt, au hotărât să ne taie iarba savanei de sub picioare; ca urmare, expediția de la domiciliul lui Margaret Ferguson. De aceea au chestionat-o pe bătrână, i-au făcut, de petrecanie, apoi au luat unele lucruri susceptibile de a fi folositoare. Legea junglei; nu-i așa, *Fräulein* Gretta?

Ea dă din umeri și se drapează într-un dispreț biciuitor.

— Natural, mă suspectați! face.

— Natural! repet ca un ecou[177].

18.

Îi propun o altă ceașcă de cafea, dar ea mă refuză:

— Fără glumă, are un gust ciudat.

— Nu-i nimic mai perniciv ca cafeaua, decretează Majestatea Sa pântecoasă; io dac' ar fi fostără să m' ascult, nu ț-aș fi băutără alta decâ' aia dă mi-o face boreasa mea. N-aș vrea să bârfesc, da' Berta face a mai prima' ntâi zamă din lume și din periferințe.

— Pentru că ne-am terminat micul dejun, ați accepta să avem o conversație particulară?

— Dacă țineți.

— Atunci, să ieșim o clipă.

Foarte aproape de aici, la un colț de stradă, sunt plantați patru copaci care îți sugerează vag un scuar; de altfel, cred că am zărit o bancă.

Ne ducem într-acolo cu un mers de îndrăgostiți. Degetele ni se ating ca în cântecele de altădată ale bunului Tino Rossi.

— Prin urmare, nu aveți încredere în mine? întreabă frumoasa nemțoaică, depunându-se pe stinghiile băncii.

— Gândește-te, viteaza mea prietenă, când ne prezentăm la serviciile voastre, ăia n-au alt zor decât să te parașuteze în micul nostru grup. Și, fiindcă nu mai suntem copii, înțelegem cât ai bate din palme, că, în realitate, ești însărcinată mai mult să ne supraveghezi, decât să ne acorzi asistență.

— Și dacă ar fi așa? Furtul de uraniu pe care încercați să-l elucidați a avut loc în țara *noastră* și afectează o companie care *ne* aparține. Faptul că sunteți lăsați să faceți o anchetă suplimentară este o dovadă de mare îngăduință din partea guvernului nostru.

— Uiți că o asemenea lovitură privește toată Terra, iubita mea!

— Nu-mi spuneți „iubită", fiindcă mă excitați și ați fost martor la unele din momentele mele de dezlănțuire. Sufăr de o formă de isterie, ca urmare a unui viol pe care l-am suferit în copilărie.

Spunând aceste cuvinte, își pune mâna voluptoasă pe colivia cu extaz, care este nădragul meu, cum scrie minunatul astrofizician Hubert Reevs, în lucrarea sa intitulată: *Amintește-ți de viitorul tău*[78].

Îmi încrucișez la iuțeală picioarele, ca să-i calmez îndrăznețele violentări.

— Păcat! îmi plânge ea de milă. Și eu, care vă păstrasem pentru la urmă, ca să vă savurez!

— Mă flatezi, dar trebuie să stăm de vorbă.

— Întotdeauna îți rămâne timp pentru vorbit „după”.

— Deschide ochii: nu existăm decât prin faptele noastre!

Îmi privesc pe furiș ceasul. Răstimpul de „așteptare” al micii experiențe pe care o fac asupra acestei frenetice scoici cu blană a trecut. Capsula pe care i-am pus-o în ceașcă acționează.

— Așadar, nu știi nimic despre tipii care au ucis-o pe cumătră Ferguson?

— Nimic! Când privirile vi se înfig în ochii mei, încep să mă ud ca o smintită.

În ciuda acestei interesante revelații, continuu:

— Bănuiești că Serviciile voastre au trimis comando-ul de ieri?

— Este probabil.

— Domnul Julius Schaub?

— E prea plin de funcția lui, ca să-și ia un asemenea risc.

— Atunci, colaboratorul lui cu maniere efeminate?

— Fără nicio îndoială.

— Este eminența cenușie a locurilor?

— Întrucâtva patronul ilegalității, dacă pot spune așa.

— Crezi că el a dat dispoziția ca un comando să se ducă acasă la bătrână, înaintea noastră?

— În momentul când a fost dată lovitura, și el a prezentat ipoteza că uraniul s-ar găsi tot în Namibia. Sosirea noilor anchetatori europeni i-a întărit bănuiala și a hotărât să v-o ia înainte, ca să reia cercetările pe cont propriu.

— Îți mulțumesc pentru confidențe, îi spun; haidem la ceilalți.

Gretta se uită la mine cu „ochi întunecați”. Ceva care seamănă cu furia îi înăsprește trăsăturile.

— Ce m-ați făcut să spun? șoptește pierdută.

— Ceea ce aveam nevoie să știm, iubita mea.

Ea își apasă tâmplele cu vârful degetelor.

— Ticălosule! spune în nemțește, ceea ce este mai insultător decât în oricare altă limbă. M-ați drogat, nu-i așa?

— Atât de puțin!

— Ar fi trebuit să-mi dea prin minte; mă simțeam rătăcită.

— Fii pe pace, nu ține mult; ca dovadă, ești din nou stăpână pe tine.

— Vă folosiți de orice mijloace!

— Dacă nu ți-aș fi făcut acest mic test lipsit de orice pericol, aș continua să mă feresc de dumneata, ceea ce ar știrbi din farmecul excelentelor noastre relații.

— Vă urăsc! declară ea ca într-o dramă burgheză dintre cele două războaie.

— Ba nu, Gretta. În orice caz, sentimentul acesta nu va rezista după o noapte de dragoste.

O asemenea frază are meritul de a-i stăvili turbarea. Înțeleg că, dacă dau dovadă de îndemânare, salvarea îmi e în buzunarul slipului.

Când ne reîntâlnim tovarășii, ea se oprește și mă întreabă pe nepusă-recepție[79]:

— Ce vreți să faceți din chinezoaica asta mică?

— O femeie liberă, îi răspund; de când nu mai au colonii, asta a ajuns să fie o idee fixă la francezi.

18.

Drumul ce duce la mină este drept, sub un soare pe care niciun romancier ciorbagiu nu s-ar putea împiedica să-l numească „de plumb”. Coline cât vezi cu ochii… Bolovani, nisip, tufișuri pipernicite. Deșert, ce vreți! Cer de un alb cretos, cu cohorte de nori amenințători, vânăt-rotați. La răstimpuri, câte un mic mamifer din specia „carnivor encefalic” ne taie drumul, pentru a se topi pe fundalul mineral.

Păsări răpitoare zboară în rotogoale greoaie pe deasupra acestui peisaj în agonie. Aproape la fiecare cinci kilometri, câte un panou indică „Mina Crakburn”. Cele două cuvinte subliniate cu o săgeată seamănă cu niște oase de hering.

În ciuda aerului condiționat din Chrysler-ul nostru, căldura e copleșitoare. Până într-atât, încât Bérurier se dedă unei despuieri progresive, după care nu mai rămâne decât în slipul ciuruit de găuri, prin care demonicele sale testicule încearcă să o ia la sănătoasa. Jérémie s-a lăsat cu pieptul gol, frumoasa Gretta mai are pe corpul ei bronzat doar un îngust chilot sculător și un țâțar la fel de minuscul ca două mânuțe de bebeluș. Numai Shan-Su și mandea ne mai păstrăm harnașamentul și, ca urmare, demnitatea.

Mașina se hurducăie pe drumul bogat în hârtoape adânci. Șoferul se ține vârtos de covrigul lui, ca să rămână în șa.

Îmi arunc deseori privirea la chinezuică. Și ea mă vizionează cu ochii săi ca niște găuri de sculă. Uneori, schițează o umbră de zâmbet pe care și-l stăpânește iute, ca și cum i-ar fi frică să nu-și trădeze emoțiile.

Ce mă fac cu această Barbie de tip asiatic? S-o învăț cum e dragostea la occidentali? Asta, în primul rând. Apoi, nivel superior: regulatul pe franțuzește. Încerc să ghicesc mutra ’micii, când o să debarc cu Shan-Su în pavilionul nostru de la Saint-Cloud. Oh! i-ar face o primire grandioasă, nu mă-ndoiesc. Atâta doar, că nu știu care vor fi sentimentele scumpei mele băbuțe.

Puștoaica asta căzută de pe altă planetă, cu pielea ei de hepatică și cu felinarele mijite, care nu știe o iotă din limba noastră, care nu crede în dumnezeul lui Féloche, care halește orez la toate mesele; oho, cât o să mai avem de educat la ea!

Și, cu asta, unde o să ajungem? Ia zi, Zizi!

La căsătorie?

Știi prea bine că nu. Dacă era musai să mă însor cu o pipiță, atunci pe Marie-Marie aș fi dus-o la

altar, nu pe o bibilică despre care nu am nici cea mai mică idee. Pedigriu de câine maidanez! *Nopți în China, nopți caline, nopți de amor*, cânta tăticu' bărbierindu-se la oglinda lui cu trei fețe. Care o fi fost viața sexuală a lu' ăl bătrân? Oare le vedea la meserie? O fi avut amante? În fond, nu știu aproape nimic despre el! 'Mica l-a transformat într-un personaj de vitraliu. Când mă gândesc la el, parcă ar avea un fel de aureolă în jurul capului, amintirea lu' babacu' e luminată cu neon.

•

Zăresc prin împrejurimi o aglomerare de clădiri, coline excavate, instalații cu reflexe metalice, coșuri înalte, oameni ocupați. Un nor de fum și de praf în suspensie plutește greu pe deasupra acestui loc impresionant.

— Sosim, nu? face Jérémie Blanc.

— Așa s-ar zice… Scoală-l pe Sacdecâh și spune-i să-și pună nădragii pe el; ar fi cazul să se-nțolească nițel și muza voastră. Dacă debarcă așa cum e, aproape în fundul gol, printre mineri, ăștia sar pe ea și o-nșubează chiar pe capota mașinii, ceea ce, având în vedere fierbințeala caroseriei, i-ar produce arsuri de gradul trei la buci!

Înainte de intrarea în exploatație se află un mare parking. Șoferul lasă vehiculul nostru sub un adăpost constituit dintr-un simplu acoperiș de stuf. Umbra sa iluzorie nu prea dă răcoreală, așa că tovarășii mei îi dau bice la debarcare, năpustindu-se în direcția unui boschet de brunomasuri{80} cu inflorescență ambivalentă, în centrul căruia o fântână arteziană își împarte cu dărnicie apele cu circuit închis.

Luăm hotărârea ca *Fräulein* Dübitsch și cu mine să ne prezentăm singuri la direcție, grupul nostru eterogen putând deruta gazdele.

După tergiversante duium, suntem introduși, în cele din urmă, la marele directorache, mister Klackzdrângh, un sexagenar admirabil conservat (în alcool). Are tenul cărămiziu al amatorilor de gin, părul alb și lins, iar ochii îi sunt de un albastru atât

de spălăcit, încât, pentru a dormi, este obligat să folosească un baston alb.[81] Nu prea simpaticos; aș putea chiar preciza: grețos. Atitudinea lui trebuie că o face pe secretară să avorteze, când e însărcinată.

Odată calitățile noastre stabilite și acreditările prezentate, se pune pe ciripit cu un debit de două silabe pe minut:

— Doar nu începeți iar cu chestia asta!

— Nu începem iar, obiectez cu acel calm care le impresionează atât de mult pe damele ce se pregătesc să juiseze în urma asalturilor mele, când, în momentul orgasmului, le declam *Moartea lupului*; nu, mister Klackzdrângh, nu începem iar, continuăm!

— Auziți! exclamă această notabelă (de logaritmi) persoană. Predecesorul meu, care conducea mina în acea vreme, s-a sinucis la șase luni după ce a fost pensionat anticipat. Nu credeți că e timpul să puneți cruce acestei povești?

— Nu pui cruce decât treburilor terminate, ripostez, și atâta vreme cât o enormă cantitate de uraniu va continua să scape oricărui control, aceasta rămâne pe tapet.

El mă privește cu cele două găuri azurii care-i străpung mutra stacojie. Sunt gata să pariez testiculul tău drept contra celui stâng, că visează să-și scoată sticloanța din sertar și să o spargă de protuberanța din dosul craniului meu, care adăpostește una dintre cele mai vii inteligențe ale acestui sfârșit de secol. Trebuie să fi văzut un discurs al bunului președinte Chirac, căci murmură:

— Ascultați[82]. În momentul când au avut loc faptele, conduceam o mare întreprindere la Cape Town, în Africa de Sud. Despre povestea asta nu știu decât ceea ce mi-au spus angajații, adică prea puține lucruri.

— Ei bine! aceste lucruri aș dori să-mi fie repetate.

— În cinci ani, au avut loc modificări în staff-ul minei, ca și în rândurile personalului.

— Unii dintre ei au mai rămas și aș vrea să-i întâlnesc, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

— Cum doriți.

— Mulțumesc.

Apasă o tastă a interfonului.

— Smith, face el, în momentul faimosului furt erai la Crackburn?

— Într-adevăr, domnule director.

— Atunci, vino în biroul meu, am aici niște persoane care încă mai sunt interesate de această poveste.

— Vin imediat.

Într-adevăr, insul se prezintă cât ai zice pește. Un fel de Boubouroche anglosaxon (dar mai mult saxon decât anglo), gras, blond-chelios, cu o gură umedă în formă de cireașă, cu nasul ca un cartof nou, gușă triplă, mustață ca părul de porc și un aparat acustic în pâlnia dreaptă.

Băutorul de gin nu se-ncurcă în politețuri:

— Oamenii ăștia fac o anchetă suplimentară cu privire la ceea ce știi; vei avea amabilitatea să răspunzi la întrebările lor, dragul meu.

Iar nouă, cu aerul tipului care bagă de seamă, dar cam târziu, că tocmai a agățat un travestit:

— Iată-l pe Smith, șeful nostru de la resurse umane, în care am toată încrederea, un interlocutor mai bun decât el nu găsiți. Încântat că v-am cunoscut.

Se cufundă în hârțoagele lui, fără să ne mai dea atenție. Există diverse moduri de a-i zice cuiva: „Te bag în mă-ta”; el a găsit unul suplimentar, chiar acum.

•

Trei-guși ne conduce într-o hărăbaie de birou cu pereții de sticlă, în care aerul condiționat funcționează de minune. Aici, în ciuda mahomedului, te crezi la Capul Raz, pe o zi de furtună tomnatică. Gagiul ăsta se teme așa de rău de căldură, încât, pe lângă climatizor, și-a mai pus și un ventilator mare cât elicea lui *Quenn Mary.* Ne

adresează un zâmbet mai larg decât păsărica unei casiere.

— Fiți bineveniți, ne spune jovial. Bănuiesc că sunteți surprinși de ursuzlâcul directorului nostru. E un om care trăiește singur: soția lui l-a părăsit pentru un negru bantu. Or, tipii ăștia au un sex devastator. Pe unde au trecut ei, nici că mai crește vreodată fir de păr pubian.

20.

Insul e genul afabil. Trebuie că ia viața de partea ei bună, inclusiv de coarne, dacă e cazul.

Prima lui grijă e să-și prevină secretara, o metisă cu piele întunecată și strălucitoare, să nu fim deranjați sub niciun motiv. Apoi, deschide un frigider și scoate o sticloanță cu un scotch vechi de șapte ani, ceea ce înseamnă o vârstă tânără pentru un președinte al republicii, dar deja venerabilă pentru un flacon de whisky.

Umple cu el două treimi din trei pahare mari, pune felii de lămâie în fiecare, gheață, și le repartizează.

— În sănătatea dumneavoastră, ne zice. Nu sunt deloc supărat că văd redeschisă afurisita asta de anchetă.

Sugem câțiva centilitri de alcool.

— Pe prima nu ați considerat-o convingătoare? îl întreb.

— Ăsta e cel mai mic lucru pe care l-am putea spune.

— Ce motivează această critică, scumpe prietene? face frumoasa Gretta, descheindu-și bluza, până când glandele mamare îi năvălesc în cameră pe nepusă-masă.

Directorachele sclavilor și-ar înghiți stetoscopul dacă ar fi doctor; în loc de asta, cască niște ocheane de batracian în călduri. Gura îi smârcuiește, gușile îi

avalanșează, în timp ce mărul lui Adam reușește să ajungă la molarii din fund.

Această diversiune abruptă, executată asupra senzorialului omului nostru, contrariază în mod vizibil confidențele pe care le simțeam sosind în triplu galop.

— Ce ziceați, dragule? face nimfomana mea de serviciu, punându-și mâinile fine pe fuzelajul inferior.

Nu mai zice nici pis grăsanul. De pe marginile purpurii ale apoplexiei, nu se mai poate exprima. Limba i se împleticește. Vine enorme îi basoreliefează pe gât.

Partenera mea își desface șortul și se despoaie de el, idem de slipul virginal. Am mai întâlnit eu fremătătoare din fanta magică, dar una așa deconectată ca *Fräulein Dübitsch,* e poate pentru prima oară. Nu-mi dai crezare, coană Floare? Ce? Zici că spun asta despre toate pipițele care au fofeaza la înaltă tensiune? Da, poate! Nu-mi dau seama. Trebuie să fii de acord că viața mea profesională se desfășoară printre ființe paranormale. N-am de-a face cu vânzători de ață sau cu negustori de vin. Istorioarele mele se petrec în medii de excepție, unde viața nu-i nici simplă, nici liniștită. În mod fatal, nu tratez cu niște pricăjiți sălcii și rășinoși.

Blondul-chelios încă nu văzuse o asemenea chestie în toată viețișoara lui vespasiană. O fofoloancă frumoasă, trei nule, model de lux; știuse el măcar că există așa ceva? Gretta, serviabilă cât cuprinde, i-o livrează la domiciliu. Directos, de la producător la consumator.

Dacă l-ai vedea pe haplea la șaibă, cu mustața lui de focă puberă! Ai fi jurat că-și mănâncă supa, ca să-i facă pe plac lu' mămica. O limbă umplută pentru poștaș! Alta pentru tanti Ortansa! Nesătula și-a înnodat amândouă mâinile pe ceafa lui Smith, pentru ca cele patru buze să li se strivească cât mai convenabil.

Pe hămesit, această manevră îl înăbușă. Îi trebuie o anumită doză de oxigen, dacă vrea să-și ducă treaba până la capăt. Și, atunci, face „Abbrouiiivștttff”, apoi, de asemenea, „Arrrrouihahooo”. Onomatopează, eructoralează, vaginează în neștire.

Dar frenetica îl ține lipit categoric de fofeaza ei. Nu se prinde că celălalt se sufocă de-a binelea. Îi ia horcăielile de agonie drept mugete de voluptate. Din fericire, la nevropatele astea plăcerea e promptă. Îi plasează spuma zilelor în bot, după care îi dă drumul.

Nea Caisă cade pe jos, aproape leșinat. Eu mă reped și îl reanimez în cel mai scurt timp. Porcina are muia strălucitoare. Își scuipă bojocii și bronhiile. Ochii i se învârtesc ca pe niște cadrane de jocuri mecanice. Reușește să se oprească pe două lămâi.

Pierdut!

Calmul care, până la urmă, are întotdeauna câștig de cauză, se restabilește. Șeful de la resursele umane (oho! și încă cum!) se reintegrează în existență.

— *It was good, my dear*?[83] se agită Gretta.

Îl mai și întreabă. Ăsta încă mai are scula ca parul, în nădragi.

Să fie consecința începutului său de asfixie?

Cel mai simplu e să „eradicăm” jena. Fără să ne pierdem în comentarii inutile.

— Așadar, scumpe prietene, spuneați, cu privire la furt, că ancheta a lăsat de dorit?

Dă din mutra lui stacojie.

— Absolut.

— Precizați-vă punctul de vedere, vă rog…

El ezită, își șterge cu batista gura smăcuită și declară cu vorbă poticnită:

— Se pare că anchetatorii nu și-au dat seama de realitate.

— Ce înțelegeți prin asta?

— Au abordat problema ca și cum uraniul ar fi putut fi transportat la fel de ușor ca niște diamante, uitând că încărcătura, cu ambalajul de plumb, cu tot, cântărește mai multe tone!

— Este o remarcă pe care mi-o fac cu plăcere, de când mă ocup de această afacere.

— V-ar interesa să constatați de visu cum se face ambalarea materiei prime?

— Chiar voiam să vă rog asta și, de asemenea, să ne conduceți la locul unde a fost depozitată în momentul dispariției.

El se ridică și îmi dau seama că excelentul bărbat protuberează al naibii din budigăi, mai să crezi că și-a vârât în slip o nicovală de fierar. Lovit de o mare compasiune masculină, îi murmur Grettei, arătând spre perdurația rezultată în urma manevrelor ei.

— Nu-l poți lăsa să iasă în halul ăsta: e o problemă de conștiință.

— E drept, face nemțoaica, nu remarcasem urmările mângâierilor mele; trebuie să aibă una de calibru foarte mare, nu credeți?

— Pun rămășag că e un membru de douăzeci și opt centimetri, exclusiv garda. Bun, vă aștept la recepție.

•

Holul de intrare oferă o temperatură mult mai ridicată decât biroul focii, fără îndoială pentru că are numai pereți de sticlă. O delicioasă recepționeră cu pielea de abanos, cu gura și unghiile mov, înnoadă raporturi episodice cu tastatura unui I.B.M. Îmi aruncă o ocheadă pe deasupra mașinii ei, în timp ce eu o vizionez pe deasupra mașinăriei sale.

Îi zâmbesc.

Îmi răspunde cu o lumină de girofar, provenind de la cei treizeci și doi fildeși carnasieri ai săi.

— E adevărat că te cheamă „Fleur”? o întreb, arătând plăcuța pusă în fața ghișeului său.

— Absolut adevărat.

— Pot să miros? continuu, adulmecând. Ea râde înveselită, flatată, udă deja?

Îmi vâr ocarina pe deschizătură.

— N-am respirat niciodată ceva așa de subtil, o asigur. Te-ai crede într-o grădină botanică, în perioada orhideelor.

Dar n-are posibilitatea să-mi savureze complimentele, căci un țipăt puternic se aude din biroul pe care tocmai îl părăsisem. Ar fi nevoie de un specialist în benzi desenate, ca să ți-l scrie cu litere uite-așa de groase și cu stele de jur-împrejur. E un urlet de moarte. Rezultează dintr-o catastrofă, altfel nu se poate. Este demonic, infernalic!

După acest urlet țâșnit din cosmos, urmează niște înjurături țapene.

Mă năpustesc în biroul lui Smith.

Îl găsesc interpunându-se în beneficiul Grettei. Aceasta își sprijină coatele pe birou, iar messire Boubouroche o meșterește în stil ogarcă afgană. Asta a făcut-o pe frițoaică să zbiere.

Tot dezbătându-se, ocărând, bâțâind, vampiroaica se desprinde dintr-o îmbrățișare care nu pare deloc pe gustul ei. Messire Lhimbossou este expulzat, în cele din urmă, de pe brancarda lui umană și rămâne, ca un plantigrad[84], în fața fântânii de dragoste a Grettei. Pufăind pe nas, cu țurloaiele tremurânde și cu o magistrală buimăceala zugrăvită pe ceea ce-i ține loc de fizionomie.

Privirea-mi captatoare descrie o mișcare în profunzime, până la scula lui, și, atunci, o îngrozitoare nevoie de a borî îmi răscolește stomacul, din beci și până-n bot. Treaba e că insul de la resursele umane deține o sculă imposibil de imaginat. Fără îndoială că ți s-a întâmplat să frunzărești cărți de-alea vechi, care înfățișează boli venerice, ilustrate cu planșe în culori de-a dreptul abominabile, în stare să te facă să-ți piară pe vecie pofta de dragoste și (mai ales) de plăcutele ei urmări.

Imaginează-ți că excelentul Smith posedă o mătărângă cum n-ai văzut niciodată în lucrările sugi-menționate. Mai mult un tubercul, decât un sex. Lungimea: douăzeci și cinci de centimetri, diametru: șaisprezece; m-ați auzitu-m-ați? Respectivul „instrument” (că alt cuvânt mai potrivit nu găsesc) este răsucit, noduros, bășicat, plin de protuberanțe comute, mai ascuțite decât spinii de

salcâm. Acestea au lezat grav cutia de lucru a *Fräulein*-ei, ca și cum i s-ar fi vârât în fofează o țeapă înfășurată cu sârmă ghimpată.

Grăsanul are săpăliga sângerândă. Cumătră Dübitsch bocește, scoțând niște gemete în stare să-l facă și pe un torționar sârb să jelească.

Îmi stăpânesc repulsia, pentru a mă apleca asupra rănii care, de-acolo-ncolo, îi va ține loc de sex. Fir-ar să fie! Că bine ne-a mai aranjat-o gagiul! O magmă! Știi tu ce-i aia o magmă? Ei bine, asta e! Ar tre' s-o pilotăm de urgență la o clinică; și încă una adevărată, cu medici capabili să aplice pe astfel de leziuni și altceva decât unt de cacao sau sirop din trestie de zahăr.

— N-aveți vreo alifie? îl întreb pe sfâșietorul de păsărici.

— Nu.

— Săpun?

— La toaletă.

Îmi arată ușa. O înhaț pe fata rănită în brațe și o duc acolo. Primul ajutor pentru jupuiții de vii. Toaleta. O săpuneală cu apă caldă. Uneori, acesta e genul de preliminarii care îmi stârnesc simțurile. Dar, într-un caz atât de disperat, mi le îngrețoșifiază.

— Ți-a mai trecut? șușotesc.

— Puțin.

— Cum naiba te-ai lăsat să-ți înfigă un asemenea rașpel între buci?

— A vrut imediat pe la spate.

— Nu-i prost gagiul!

— Și după aia s-a îndesat ca un taur dezlănțuit! Degeaba am țipat, m-am zbătut… Cântărește pe puțin două sute cincizeci de livre[85]! Cu cât îl îndepărtăm, cu atât își vâra mai rău nenorocirea aia în mine!

— Continuă spălaturile, șoferul te va duce înapoi la Keelmanshop; trebuie să fie pe acolo careva care să semene a doctor. Micuța chinețușcă te va însoți și te va ajuta.

— Și voi cum o să vă deplasați?

— Să nu zic vorbă mare, dacă nu o să găsim o mașină disponibilă la mină.

Dar ea face gât:

— Datoria mea…

— Datoria ta e să-ți dregi ghiocul, tâmpito! îmi vin nervii. Tot învârtind mestecălăul, te-ai umplut de filipești! A propos: aici ține figura cu concediile medicale și pentru oalele sparte-n fund?

21.

Totul s-a armonizat rapid, după cum îi place unui cunoscut de-al meu, un tăntălău băgat în industrie și în decorațiunile fragmentare, să zică. Întunecatul nostru șofer le-a îmbarcat pe domnișoare, iar eu am rămas singureț, cu cei doi amici, atâta doar că Béru se topise din rațiuni defecatorii și nu mai apărea.

Tovarășul Smith, omul cu scula de coșmar, nu prea era în largul lui, în ciuda volumului. Făcea o meclă aproape la fel de sinistrată ca și făcălețul său. Mi-a mărturisit că târâia după el această avarie de mașinărie, de vreo zece anișori, pe puțin, ca urmare a unui coit anal pe care și-l oferise împreună cu o doamnă hotentotă, suferindă de maladia numită „pică-pică-iataganu”.

Puțin după îmbrățișarea lor, i-au apărut indurații pe membru, care s-au transformat în niște pinteni; în același timp, frumoasa lui măciucă, mândria familiei și fericirea soției, a început să pută de trăsnea. Pur și simplu o grozăvie. Și-a cărat glorioasa mătărângă la Cape Town, apoi și-a dus-o la Londra, la spitalul specializat în boli tropicale; canci! Tot ce au reușit biftecii să facă, a fost că i-au oprit putrezirea Cocoșelului! Un calvar!

De atunci, a trebuit să renunțe la dragoste și se mulțumea să-și halească matracuca duminica, doar așa, ca să sărbătorească ziua Domnului. Și, apoi, deodată, frumoasa Gretta în delir, care își lasă mărgelele cărnoase ronțăite, iar la zece minute după

aceea, se întoarce, se suflecă și îi propune un fund cum niciun pictor din Renaștere n-a zugrăvit vreodată! Cum să reziste? Avea o fofoloancă căscată, udă ca ochiul unui bou bătrân care primește crucea Ordinului de Merit, în piața Grève.

Chiar și înăbușită, carnea rămâne slabă! Smith și-a scos magaoaia aia de par și i l-a proptit în donjonul cu blană. În locul lui, tu ce-ai fi făcut, mă, nea Parpală, cu feleștocul în delicvescență?

Tre' să-l înțelegi.

Îl înțeleg.

El declară că e cu atât mai mâhnit, cu cât scârboșenia aia e transmisibilă prin reconducțiune tacită. Ea l-a implorat să-și pună un cauciuc, dar pintenii lui cornoși l-au rupt imediat, ce-ți închipui? Așa că, nemțoaica, de bine ce a luat-o sub coadă, s-a ars. Peste puțin, și – fără îndoială – chiar mai curând, o să aibă o găleată de măruntaie în izmene. O să trebuiască să se cantoneze în felația controlată. Ce spui de așa o catastrofă, pentru o scurtcircuitată a cărării dintre buci?

Fiindcă Bérurier tot nu se întoarce, îl pun pe Blanc să mai facă de planton. Dacă ne continuăm peregrinările, iar el nu găsește pe nimeni, când se întoarce de la locul (comun) cu pricina, cine știe de ce tâmpenie mai e în stare?

•

Omul cu coada avariată mă poartă până la locul unde se stochează uraniul.

Intrarea îți impune. 'Maginează-ți un loc mai vast decât gara Collonges-au-Mont-d'Or fără deschideri în exterior, cu excepția unei uși enorme, ca de cameră blindată, care se deschide după ce ai pus în mișcare o grămadă de combinații subtile. Interiorul e căptușit cu plăci de plumb. Cadrane misterioase măsoară radioactivitatea mediului. De-a lungul pereților, sunt depozitate containere. Acestea pot fi deplasate cu ajutorul unor macarale rulante.

Decorul ăsta dezumanizat este *terrific*. Parcă îți simți corpul cum se încovrigă și se ofilește, înainte de dezintegrare.

— Iată depozitul nostru de uraniu, face Ouă-înăbușite, aproape cu mândrie, cam ca un castelan care își prezintă herghelia.

— Nu are și alt sistem de pază? mă îngrozesc.

— La ce bun? Intrarea este inviolabilă! îmbăloșează omul cu mătărânga de coșmar.

Sub privirile mele, zâmbetul îi dispare, ca o pânză de păianjen distrusă de un aruncător de flăcări.

— Vreau să spun: pentru cei care nu cunosc combinația! se grăbește să rectifice.

— Și o cunosc mulți?

— Suntem patru: directorul, șeful intendenței, controlorul de extracție și eu.

— Presupun că, după furt, ați fost puși pe frigare!

— Ne-au hărțuit ore în șir, apoi ne-au rugat să binevoim a ne supune controlului cu detectorul de minciuni; ceea ce am acceptat pe loc. Bineînțeles, testul nu a avut niciun rezultat.

— Asta înseamnă că unul dintre voi i-a încredințat unui terț codul?

— Câtuși de puțin! Doar vă dă prin minte că am fost interogați și în privința acestei posibilități!

— Atunci, care ipoteză a fost reținută, dragă Smith?

— Nu știu. Anchetatorii nu ne-au spus părerea lor în legătură cu asta.

— Să luăm cazul dumitale, de vreme ce îmi ești la îndemână. Sistemul de deschidere l-ai învățat pe dinafară sau l-ai notat într-un loc pe care îl consideri sigur?

— Am jurat pe onoarea noastră că nu-l vom scrie niciodată. Îl aveam în minte și, cu asta, basta!

— Ar fi fost posibil ca unul dintre cei patru deținători ai secretului să-l fi spus în mod inconștient?

— Așa ceva mi se pare fantasmagoric.

— Dar nu imposibil? Gândește-te în liniște.

— În ceea ce mă privește, nu mi s-a întâmplat niciodată să-mi beau mințile. Și, chiar dacă ar fi așa, sunt suficient de stăpân pe mine, pentru a nu mă lăsa tras de limbă, credeți-mă!

Omul cu scula spinoasă începe să fie ceva mai puțin decât nemulțumit. Întrebările mele bătăioase îi alterează temperamentul.

— Nu te formaliza, dragă prietene, îl iau cu binișorul. O anchetă fără întrebări e ca o omletă fără ouă!

Zâmbește.

— Îmi dau seama.

— Și oamenii din anturaj?

— Ei bine?

— N-ar fi putut găsi o șmecherie ca să vă capteze gândurile? Știți că unii specialiști sunt țapeni la jocuri de-astea!

— Ar fi ca într-un număr de music-hall.

Ei, nu, zi și tu, știi că mă șucărește ăsta cu scula lui moartă de ciumă, ca Sfântul Ludovic în fața Cartaginei!

— Dragă Smith, încă un lucru: nu îți amintești dacă ai angajat cumva un auxiliar, acum cinci ani? A plecat cu o lună mai înainte ca treaba să aibă loc.

El dă din cap.

— Un băiat foarte bine, face grasul blond-chelios, absolut excepțional.

— Absolut excepțional, într-adevăr, întăresc eu, fiindcă el a furat uraniul.

Smith e năucit și răvășit.

— Dar cum a putut?

— Făcându-te să-i spui, fără să-ți dai seama, codul de deschidere, grăsane.

22.

Întoarcerea fiului risipitor!

Iată-l din nou pe Béru al nostru, atât de iubit, plin de pământ ca galoșii lui de pe timpuri, când își ajuta babacul să are câmpurile din Sân-Tholomaqu-Vechi; șortul îi e mânjit, ca și cămașa.

— De unde-ai ieșit? ni ți-l exclamăm noi, Jérémie și cu mine, într-un unison care ar da pântecăraie corurilor Armatei Roșii.

— Mi-am satisfăcut o nevoie naturală, răspunde, spre profunda noastră uimire, o astfel de frazare nestându-i în obicei!

— Te-ai dus să te cufurești în catacombe? se informează Jérémie.

— Cam așea cevașilea, admite această ființă curtenitoare, că, dați-vă-ți sama, că cartoafele alea dă mineri sunt apucați dă amoc! Negroteii care robotesc acilea să duc să fumeze iarbă la privată; cân' te'ci pen' ca să bați' tamburinca, ca să-ți lese locu', îț' zbiară înjurături în dialectu' dă la iei din țară. Ferice dă mine, că un fel dă contramaistru mi-a iesplicat că-i mai bine, în cazuri d'astea, să te'ci să-ț' depui bilanțu'n galeriele vechi și părăsite.

Ca să stai în liniște, tre' să recunoașteț' că astea poa' să fie convenable; doar că nu tre' să-ț' fie teamă că te porcăiești. Că-n comparație cu iele, canalele din Pantruche[86] seamănă cu'n dăpartament din *Royal Monceau*[87]. Că, pă lâng' asta, fojgăie dă șobolănoi nemâncați, care vine dă-ți halește găozu', când abia te-ai pus pă ouat. Nici nu po' să-ț' faci ideie dă apetitu' la animalele-astea!

Privește în jur și întreabă:

— Da' pă unde ie *ladele*[88]?

Îi povestim cât se poate de scurt întunecata pățanie a Grettei. El rămâne țuț.

— Ciumetele ăsta are păru' ca cactusu'? Auzi, tu, iepopeie! Chestia asta mă mai liniștește că trambalez așa o spadă dă lungă. Dă acord, gagicile, le lăbărțez io fofeaza, da' cu'n pic dă vasilină, dup' aia nu le mai rămâne decât o amintire iescelentă!

Își înghite vorba, căci obiectul milei sale se întoarce la volanul unei rable japonești, care se sforțează să semene a Range Rover. A fost stabilit ca Puțăbleagă să ne conducă la Keelmanshop.

Nu prea e la largul lui, directorachele personalului. Ai zice că stau să-i cadă peste mutră cisterne de bălegar! Horoscopul său de azi trebuie că nici nu poate fi povestit. Se vede cu Intelligence Service pe urme. Asta înseamnă exilul definitiv,

oprobriul! O să trebuiască să-și radă scula putregăioasă cu un ciob de strachină.

În timpul drumului, murmură:

— Jur pe memoria răposatului meu tată că nu am încredințat nimănui codul de deschidere!

Are un asemenea accent de sinceritate[89] în vorbe, încât îl cred. La urma urmei, nimic nu-mi dovedește absolut sigur că el a mâncat ce nu trebuie față de polonez. Secretul era împărtășit de încă trei inși, iar acest diabolic Toutanski „avea mijloace în stare să-i facă pe oameni să vorbească". Cine știe dacă nu deținea vreo veche și bună rețetă de hipnoză?

Putem visa, nu?

În aceste ținuturi uitate de Dumnezeu, viața nu este organizată ca în locurile unde oamenii încearcă să existe așezat, ca notele pe portativ. La Keelmanshop, de exemplu, nu este dentist, găsești însă armurier. Degeaba o să cauți un veterinar, în schimb, o să poți târgui stupefiante la un preț cinstit. Spital propriu-zis nu e, însă cazurile cele mai urgente sunt primite într-un dispensar destul de curățel. N-ai să dai peste vreo bicicletă de închiriat, dar de un avion, da!

Gagiul care face pe taximetristul tinichelei este un vechi războinic, dedat la operațiuni de comando, a cărui ultimă plăcere pe lumea asta este să care oameni de toate soiurile și culorile prin Namibia. Cucul lui, un prea-venerabil Bozon-Verduraz, conceput pentru expediții în pădurea virgină, vibrează ca un hangar de tablă pe timp de vijelie, de cum acționezi cheia de contact. Două ore de zbor la bordul acestei mașini de cusut Singer 1920, și te apucă dansul pus la punct de Saint Guy[90] (faimos coregraf mort în 303).

Pilotul acestei piese de muzeu este un batav[91] a cărui barbă albă îl face să semene cu Hemingway. Vorbește puțin, dar pârțâie mult, fără mofturi, conștient de timiditatea vânturilor sale slobozite în furtuna metalică iscată de păsăroiul lui jumulit.

Când luăm contact (dacă pot îndrăzni să spun așa), evident că întreabă unde vrem să ne ducă.

— Nicăieri, îi răspund.

Această noutate îl încântă.

— Prefer așa; scorpia de nevastă-mea mi-a ascuns ochelarii, cum face de fiecare dată când pregătește pește, în speranța că mi-o rămâne vreun os în gât. Luându-mi zborul fără sticle, risc foarte mult să mă învârtesc în cerc!

— La fix cu ceea ce aștept de la dumneavoastră, certific eu.

Îi povestesc că aparținem unei companii cinematografice europene, doritoare să realizeze un film în Namibia, și că am vrea să explorăm panorama, pe o rază de o sută de kilometri în jurul Keelmanshop-ului. Jobul său constă, deci, în a descrie cercuri concentrice, din ce în ce mai largi, pe deasupra regiunii.

Străbunul ne asigură că o să fie floare la ureche.

Așadar, ne învârtim la altitudine mică, într-un tărăboi drăcesc.

Postați de o parte și de cealaltă a aeronavei (ar zice văduva de Laichemont), Blanc și mandea, echipați cu binocluri, cercetăm cu aviditate zona. Béru, care suferă vădit de probleme gastro-entericești, se mulțumește să dea replica la vânturile pilotului, nespus de fericit că se produce în duet.

•

Ne holbăm de ne dezorbităm ocheanele, dar în absolută pierdere. Peste tot, terenul e aproape deșertic, întretăiat de savane. Ici-colo, mărăcinișuri, roci surpate, vechi albii de torente, mai mult decât uscate. Lunar, ți-am spus deja, cu nu știu câte pagini mai înainte. Și, pentru în ceea ce mă privește, această explorare nu o „simt”. Un om atât de oțelit ca mandea este dotat cu un fler ce decurge din experiență. Dar, cu excepția bombardelelor trase de Mamut, vă spun cinstit că nu simt nimic. Ai senzația că faci turism într-o regiune care nu merită deplasarea.

Mereu aceeași topografie monotonă.

— Să ne întoarcem! mă hotărăsc brusc.

— Cuminte idee, convine octogenarul; rezervorul e aproape gol.

Și nu spunea fosila! E un miracol că-i încă viu, cu tărăboanța lui scoasă de la Taica Lazăr.

•

La orizont, soarele scapătă. Înserarea urcă de la sol. Puțin câte puțin, vechea noastră planetă începe iar cu sumbrele ei ascunzișuri. Ce-o învârti în timpul nopții? Crezi că partea sa întunecată se odihnește, ca o boarfă extenuată de numerele de peste zi?

Iată Keelmanshop-ul, drept înaintea noastră, deja înfofolit în umbre albastre.

Tăticu' Bunul Dumnezeu așază la sol droaga, într-o hurducăială bălăngănindă, ca și cum, în loc de o pistă de iarbă, ar dispune de o arătură.

Îl ating cu marafeții și ne despărțim de el. Ajungem cu pași istoviți în centrul așezării. Pentru început, ne ducem la dispensarul unde este îngrijită fofeaza zdrențuită a lui *Fräulein* Gretta. O găsim adormită. Un negru cu halat alb ne lămurește că i s-a administrat un sedativ puternic, fiindcă îndura chinuri de moarte. Cel mai bine este să fie lăsată să-și refacă mulajul de măciuci. Îl întreb unde e chinezoaica micuță, care o însoțea. Infirmierul, ce părea s-o cunoască, ne spune că s-a întors la hotelul cumnățelului. Văzându-mi expresia de intensă contrarietate, mă lămurește că e ora la care se înapoiază minerii la Keelmanshop; mulți n-au casă și trec pe la Chian-Li, ca s-o pună. Cum eu nu par să înțeleg, mă înștiințează că, de când i-a murit nevasta, chinezoiul își prostituează cumnățica și adună un mălai nebun, căci Shan-Su e o tehniciană emerită, în ciuda fragedei sale vârste.

Ascultându-l, simt că gogoloaiele îmi joncționează cu glota și că anusul îmi devine apt pentru a folosi ca presă pentru ulei. Ah! tolomac prăpădit! Ah! biet creier smântânit! Îți dai seama, eu mă trezeam într-un *book* de Xavier de Montépin[92]!

Făceam pe Don Quijotte! Pe Jean Valjean-ul de serviciu, cu o Cosette șofranie! Rânjește,

caraghiosule! Hlizește-te de muia de rahat a lui Sana! Agățasem o putorișcă și îmi propuneam o fericire de carte poștală ilustrată! Pentru o clipă, puștoaica trebuie să fi crezut în povestea asta, de vreme ce m-a urmat. Dar, apoi, s-a prins la iuțeală că nu era posibilă treaba cu noi doi, că nu mai putea face cale întoarsă…

Mă îndrept spre peonii mei. Béru se holbează la una cât o vacă, ale cărei țâțe par două baloane captive. Cât despre Jérémie, acesta are mărinimia de a nu face caterincă. Știe că traversez un moment dureros. Soarta, care îmi aduce un afront. Bun, au mai pățit-o și alții! O s-o mai pățesc și eu, fără îndoială. Suntem niște bipede expuse. Există pe bancul de lucru cataclisme în pregătire, epidemii devastatoare. Toată lumea o să le înfulece din plin, cu sărmana ei gură, atunci când o veni momentul.

— Ce să-i spunem doamnei, când se va trezi? se informează infirmierul, văzându-mă că fac stânga-mprejur.

— Că o să venim mâine, din nou, îi răspund.

Scot din hanțe câteva foițe în culori neapetisante. I le prezint.

— Îngrijește-o bine, moșule; femeia asta e tot ce mi-a rămas!

El bagă la buzunar și promite.

23.

Merem un moment prin această localitate indecisă. Casele sunt la fel de eteroclite ca oamenii. Ciudat creuzet, în care maioneza existențială nu se leagă. Un cătun care năpârlește fără glorie. A adunat creaturi disparate, care par să târnosească mangalu', așteptând sfârșitul lumii. Acest gen de văgăună există cam peste tot, indiferent de meridianele și de paralelele pe care se află, de condițiile climatice, de prețul untului și de propagarea bolilor incurabile.

— Voi n-ați fi având un gol pă la lingurică? chestionează Béru.

Ne-a luat-o înainte cu doi pași, pe trotuar, și, acum, ne înfruntă cu un aer șoltic. Ghicim că un răspuns neconform speranțelor sale ar constitui un gest de ostilitate marcată.

— Figura se poate face, convine Jérémie, cu condiția să reușim să dibăcim vreun ungher cu haleală convenabilă.

Spune și încasează în buci un brânci, de jos în sus, egal cu greutatea perechii sale – mutate din loc – de ouă.

Un puști negru tocmai l-a izbit, urmărit fiind de o doamnă de rasa lui, îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă, fără mâneci, din imitație de leopard, ale cărei pete nu reproduc numai blana acestei fiare, ci și pete de vin, de sos tomat, de gălbenuș și de grăsime, laurii revenind unei admirabile dâre de flux menstrual, minunat imitat, care mă poartă cu gândul la o pânză de Georges Mathieu, intitulată „Noaptea nunții la Pitzberg”.

Uimirea noastră este mișcătoare, când recunoaștem în drăgălașul puștan, pe cel care se afla ieri, acasă la sărmana mamaia Ferguson.

Ne recunoaște și el și renunță să mai spele putina. Urmăritoarea lui se abține, de asemenea, să-l mai ciufulească și ne aduce la cunoștință că e maică-sa.

Bérurier, care nu pierde niciodată din vedere, prea mult timp, considerațiile gastronomice, ne sfătuiește să-i solicităm acestei încântătoare persoane adresa celui mai bun restaurant din partea locului. E ca și cum l-ai întreba pe un negustor senegalez de ceasuri din Genevilliers, unde e cel mai apropiat magazin Cartier{93}.

Repercutez, totuși, întrebarea lui și, spre stupoarea mea cu ușoare tente de neîncredere, tânăra femeie ne duce spre o clădire cu două etaje, fără îndoială cea mai înaltă din cetate. De jos, se pot vedea niște corturi albastre, pe un acoperiș plat.

— Zi-i lu’ mămițica că o ’nvit io să ciugulească cu plodu’ iei! hotărăște Grasu’, cu nespusă

mărinimie.

Această propunere o lasă țuț pe drăguța femeie; dar Majestatea Sa devenind insistent, ne urmează.

Ajunși la terasa divizată în compartimente intime, ne dăm seama că e vorba de un restaurant japonez.

Gargantua al nostru detestă acest gen de hrană. Peștele crud, tăiat în lamele fine, nu e ceva obișnuit pentru varză-muratoristul meu, ahtiat după tocănițele cu costiță auverpiote[94], iahniile toulouzane și alte fleici de văcuță „mironton”[95]. Haleala de sanchi, chiar și așa, doar ca să rontăie ceva, nu-i cade bine. Îl potolesc comandându-i o friptană de godac cât trei. Pe lângă asta, vinul Africii de Sud, deja testat, nu-l supără deloc în cerul gurii. Și pe urmă, în Namibia, ca în Namibia, nu?

În timp ce el se lămurește cu aceste merinde puțin familiare, noi ne conversăm cu invitata. O cheamă Omtraï Shomvédéa, iar pe fiul său, Zanzi. Soțul îi stă la ocnă pe viață, fiindcă a făcut pierdut un diamant brut, de zece carate, din mina în care lucra. Tânăra femeie o scoate de bine-de rău la capăt cu viața materială, confecționând bețișoare cu vârf de vată, pe care negrii bantu le consumă din gros, din cauza insectelor amatoare de cerumen, ce o duc bine în conductul lor auditiv.

De fapt, fufa asta nu-i proastă. Curajoasă în răstriște, cum zicea maica-mare, care se hrănea cu biscuiți muiați în lapte și cu locuri comune. Își crește puștiul cum poate mai bine și pagubă-n ciuperci dacă îi duhnește corporalul, când e pe stop.

Eu, viclean ca o nevăstuică, deviez conversațiunea spre vecină-sa, bătrâna Ferguson. Este nespus de mâhnită că i-au făcut felul lu’ Păpușica; dar nu o surprinde. Babușca a fost întotdeauna cam sărită de pe fix. La vârsta ei, încă mai credea că o așteaptă un viitor de aur.

Anii ei bătrâni au fost luminați de sosirea chiriașului, seducătorul Toutanski. Un fel de Par-de-fier, în genul lui, gagiul, în stare să i-o proptească lu’ mamaia chiar și căzăcește și s-o pună să-i

venereze prazul, după ce îi scotea placa. Uneori aducea gloată la nemțoaică și toată lumea, pe rând, o ciocănea pe brava Margaret. Cei care nu i-o trăgeau, băteau din palme. Un adevărat balamuc! În câteva reprize, s-a întâmplat ca organizatorul distracțiilor să mai cheme și o altă doamnă în ajutor: soția șefului cu resursele umane de la mina Crackburn, o încântătoare creatură buclată, care se cățăra pe par cu vitejie și se înșuruba în tot ce erecta prin coșmelie! Totul se transforma în orgie!

Aceste dezvăluiri îmi deschid capul în privința felului în care a mișculat leahul, pentru a ajunge la sistemul de deschidere a faimoasei uși.

Lucrată la meserie de amicul Nautic, fufa lui a smuls secretul de la grăsanul Puțăbleagă. Pun pariu că ăsta nici măcar nu și-a dat seama.

Ne holbăm unul la altul, cu înțeles, Jéjé și cu mine. Iată ceva care mă scoate din cofa în care mă băgase tărășenia cu puștanca Shan-Su. Iac' așa este existența, amice! Când ești în belea, așteaptă să iasă soarele, iar când plesnești de bine, așteaptă să plouă cu rahați! Navigăm fără răgaz între azur și mocirlă. Când te-ai prins cum trebuie, la acest ciclu inevitabil, ți se rupe de toate cele: și de soare, și de furtună.

Astfel stând lucrurile, n-am pierdut banii dați pe mâncarea lui Shomvédéa și a mucosului ei.

Dornic să aprofitez[96] până la capăt de invitata noastră, orientez conversația înspre uciderea lui Margaret Ferguson.

În această privință, Shomvédéa (Omtraï) știe ce știm și noi, nimic mai mult.

În schimb, supoziționează cu inteligență. A fost întotdeauna de părere că chiriașul european al lu' Mamaia avea un aer ciudat, de om venit-de-aiurea. Considera că prea nu era locul lui potrivit, acasă la vecina. Credea, într-un fel nedeslușit, că stătea la Keelmanshop ca să se pitească; îl bănuia că are treburi grele în cătunurile din occident. Uneori, ea adulmeca adevărul, presupunând că se află prin

partea locului because[97] minele de diamant. Ceea ce o deruta, era că-l vedea înhăitat cu niște inși care nu erau deloc de rangul lui. Parcă ai fi zis că recrutează viitori mardeiași pentru vreo zi „Z”. Da’ți dai seama cât e de istețică, drăguța?

Îi mai torn un vin, pe care îl bea nu fără măsură, ci cu toată plăcerea posibilă.

Când a aflat de furtul uraniului de la Crackburn, i-a venit ideea că el trebuie să fie la mijloc?

Ea tresare, ca „izbită de o evidență”, cum ar scrie un Nemuritor[98] decedat anul trecut. Dar la care nici măcar nu a visat, pur și simplu, pentru că, pe atunci, el nu se mai afla în zonă. O ușoară lipsă de fosfor, asta-i tot. „Ochii săi de onix” strălucesc deja ca nasturii unui soldat din garda călare.

Acum, pricep clar în ce mod a pus la cale deturnarea uraniului. Treabă de mare prof, care știe perfect că o bătălie bine pregătită e o bătălie câștigată.

Și, atunci, lăsând baltă o clipă conversațiunea, fac abstracție de tot ce e în jur, pentru a reflecta mai bine. Avea ceva sub scăfârlie, gagiul! Dobândind această certitudine, îmi țin discursul de mai jos. „Antoine, uită că ești un mare polițist și pune-te în pielea lui Toutanski. Te-ai hotărât să pui mâna pe uraniu, cum faci ca să-l evacuezi?” Răspunsul interpelatului: „nu-l iau cu mine, fiindcă n-o să am nicio șansă să evit controalele de toate felurile, făcute de o poliție pe picior de război. O asemenea pradă, transportată obligatoriu în containere de plumb, nu ar putea scăpa vigilenței cancurilor.”[99]

E ceva vreme de când îmi tot pun aceeași placă. Continuând să mă apostrofez cu această familiaritate, de care nu poți uza decât cu tine însuți, îmi plasez argumentul final și de neocolit: „Concluzia e că uraniul a rămas în mină, unde a fost pus bine, prin zonele abandonate. Doarme în limburile unui sol care nu mai are nimic de dat cupidității oamenilor”.

Întărit de această evidență săritoare în ochi, revin la seninătatea prânzului nostru japonez.

În timpul plutirii mele interioare, Jérémie Blanc a continuat conversația cu dulcea noastră Omtraï.

Prinzându-mi privirea alunecoasă, el îmi declară:

— Foarte, foarte interesant ce spune doamna, așa-i?

— Fără nicio îndoială, croncăn; dacă ești bun să repeți…

— Ea pretinde că, în faimoasa centură, baba ascundea diamante. Toată viața și-o petrecuse tocmind băieți care lucrau la extracția de pietricele. Găsise un sistem prin care minerii le puteau scoate, în ciuda percheziților corporale la care erau supuși.

— Adevărat?

— Din nefericire, treaba nu mergea decât pentru pietricelele mici de tot, sub un carat.

— Zi-i înainte, te ascult…

— Flăcăii le umpleau de muci și le îndesau în ocarină, în așa fel, încât prada scăpa celor mai perfecționate mijloace de detectare.

— Simplu, cad eu de acord. Asta explică inspecția făcută în budigăile stricatei ăleia de Margaret. Doamna are o explicație și cu privire la valiza luată de asasini?

— Crede că în ea erau țoalele lăsate de polonez.

— Ce interes puteau prezenta?

— Se vede că sperau să descopere indicii despre locul în care s-a dus Toutanski, după ce a părăsit Namibia. Dar nu sunt decât presupuneri; ipoteze de școală, cum le place polițiștilor să repete.

Sosind ora sake[100]-ului, ne sacrificăm (căci ăsta e un adevărat sacrificiu) pe altarul tradiției japoneze, la fel de bogată în tâmpenii, ca și a noastră.

În acest moment, vărul primar al patronului vine să dea un concert de cutii de conserve goale și de clopoței cu bretele, ceea ce mă incită să achit consumația.

24.

Terminându-și masa (dar se poate spune vreodată că haleala Grasului se termină? Viața lui nu e decât un interminabil ospăț), Majestatea Sa plină de grație și de grăsime devine interesată de divina Omtraï, așa că, printre două râgâieli, îi propune să i-o pună. Mămica ștrengarului Zanzi se arată onorată de această propunere, dar îi face cunoscut celui ce o râvnea că se găsește într-o perioadă inoportună unui asemenea proiect. Infameria ambulantă îi ripostează că întotdeauna a considerat fals pretextul damelor care zic că sunt pe stop și, înlăturând obiecția, pleacă împreună cu ea și cu spiridișul negru.

Înainte de a ne despărți, am căzut de acord să ne întâlnim acasă la doamna Shomvédéa. Aici, convenințele nu se supun acelorași reguli ca la Passy și, a-l culege pe un pretenar în crailâc, de la casa doamnei lui, în toiul nopții, nu perturbă uzanțele.

Porcina a rânjit.

— Dac' aț' fi crezând că io nu știu unde mer' eți voi doi, apăi mă loați dă fraier!

Cu aceste vorbe imparabile, își ia cucerirea de mijloc, după ce l-a cățărat pe negrișor pe umerii săi colosali, și întregul trio dispare într-o ambianță de *Grand Meaulnes*[{101}] sud-african, care îți aburește retina.

Am regăsit marele Chrysler în fața dispensarului unde este îngrijită *Fräulein* Dübitsch.

Șoferul nostru, conform unui acord prelavabil, strecurase cheia de contact în buzunarul para-solarului, ascunzătoare – dacă există – inexpugnabilă, așa că am luat-o din nou pe drumul spre mină, sub o boltă cerească ce nu are nicio legătură cu cea care face mândria pieței Concorde, în serile de vară.

Ruta mi s-a părut feerică. Animale cu care suntem puțin obișnuiți o luau la sănătoasa când ne apropiam. Aveam impresia că mă aflu într-o carte pentru copii, așa cum sunt unele din biblioteca de la noi de acasă, unde înțeleapta mea Félicie își păstrează premiile luate la școală.

Jérémie conducea fredonând o melopee din Senegalul lui natal. Acest pământ al Africii, sub cerul imens, îi insufla o emoție deosebită. Sigur că nu era ca în cătunul lui, dar aparținea prodigiosului continent african, leagăn al omenirii.

Am mers cu viteză destul de mare pe această șosea-drumeag, atât de goală, încât mă încerca un sentiment confuz de neliniște. Există un fenomen al obișnuinței care te face, cu cât mergi mai des pe un drum, cu atât să-ți pară mai scurt.

•

Ajunși la destinație, ne-am apropiat cât am putut de mult de galeriile părăsite și am început să facem un catalog sistematic al bogățiilor cu care eram dotați.

Ceea ce mă muncea îndeosebi, când mama mare îmi citea *Robinson Crusoe,* era inventarul pe care îl făcea eroul, după naufragiu. Uneltele, scândurile, cuiele, grilajele, păsările, sacii cu făină, butoaiele cu praf de pușcă, armele, produsele farmaceutice adunate de pe epava unei corăbii ai cărei pasageri pieriseră cu toții, în afară de el, mă îndemnau spre visare. Așa căcăcios mic, cum eram, mă bucuram de acest chilipir, spunându-mi că nu putea exista o soartă mai bună decât aceea de a te afla singur pe o insulă, cu tot ce îți trebuie pentru a construi un univers în sfârșit curățat de pleava umană.

Noi, în schimb, aveam trei lanterne, niște cârpe, un colac de frânghie, un târnăcop, un topor și un cuțit Opinel, despre care voi repeta până la sfârșitul zilelor mele că, pentru un locuitor al acestei planete, este una dintre cele mai importante ustensile.

Echipați cu aceste prețioase ajutoare, am pornit în recunoaștere.

•

Este foarte posibil să nu fi vizitat niciodată o mină de uraniu, în ipoteza puțin probabilă (dar nu se știe niciodată!) că ar fi așa, lasă-mă să-ți explic felul în care se prezintă aceasta. Nu vreau să-ți aduc afrontul de a-mi imagina că ignori sub-altitudinea la care se găsesc respectivele zăcăminte de metal. Află

că sunt întâlnite la o adâncime aproximativă, ceea ce, deja, nu-i prea rău.

Galeriile concepute pentru extrădarea sa (ar zice Béru) constituie, în majoritate, niște rețele aleatorii. Ceea ce nu este în măsură să te surprindă.

Ne oprim în fața unuia dintre filoanele secătuite, o vastă cuvetă, adâncă de jdămetri și lată încă o dată pe-atâta. Fasciculul destul de viguros al lanternei mele pleacă spre excavație, smulgând din neant bârne, puțuri, descoperiri întâmplătoare. Peste tot, pe unde îl îndrept, îmi înfățișează un teren desfundat, epuizat, și, apoi, abandonat cu lașitate eternității sale minerale.[102]

Părăsim acest circ care nu are nimic de-a face cu circul Amar sau Gavarni, pentru a vizita o altă regiune, la fel de jecmănită.

— La ce te gândești? mă chestionează Jéjé.

— Vai! răspund cu mare jelanie în inflexiune.

— Treabă aproape imposibilă, hai?

Am remarcat că el folosește frecvent „hai” în loc de „ai”.

— În timpul nopții, și în doi, aduce cam a muncile lui Hercule, adaug.

El reia:

— Nu trebuie să ne descurajăm, ci să ne spunem că uraniul ascuns, dacă e cu adevărat aici, reprezintă vreo douăzeci de containere, adică circa zece metri cubi! Flăcăii care au dat lovitura erau cinci, după estimările noastre. Trebuie să-și fi udat ceva cămeșa. În ciuda grijii lor legitime de a face nevăzută prada, trebuie să-și fi simplificat truda la maximum.

— Și?

— Dacă aș fi fost în locul lor, alegeam un puț adânc, în care era de-ajuns să cobor lăzile, după care să le acopăr cu piatră.

— Nu-i prost, admit.

— Știm, doar, că leahul nu era deloc așa ceva.

Un flux de energie mă cuprinde.

— La vânat, Bălăiorule!

•

Puțuri ca acela din visul lui all-black al meu nu-s puzderie, prin mină. Servim o liotă de labirinți[103], înainte de a ne convinge de asta. Dar, cum încăpățânarea dă întotdeauna roade – ar zice o zarzavagioaică – găsim, până la urmă, unul cu diametrul de cel puțin zece metri, căruia abia îi zărim fundul. Azvârl în el un pietroi care face o groază de timp până ce ajunge la destinație.

Mandea nici-una-nici-douăște:

— Mă duc să arunc o privire, îi zic tovarășului meu.

— Și dacă sfoara noastră e prea scurtă?

— Îți spun și mă tragi înapoi: un negru e ceva puternic!

El se proțăpește; eu arunc frânghia în adâncuri, îmi înfășor palmele cu cârpele găsite în rablă și mă las în jos cu mișcări scurte și sacadate, punându-mi frână cu tălpile puse pe perete. Porcăria este că, având ambele mâini ocupate, nu-mi pot îndrepta lămpița spre fund, pentru a evalua distanța care mă desparte de el. Lanterna o țin cu dinții, așa că pot spune că nu-mi servește neam.

•

Flăcăul Vineri este solid ca o stâncă. Dar uite că, la un moment dat, întreabă:

— Ce-i asta?

Vocea lui reverberată[104] de boltă are inflexiuni cavernoase.

— Ce? întreb cu neghiobia corbului care a scăpat brânzoiul.

Această monosilabă mi-a deschis prea mult gura, iar lampa se duce ca piatra în adâncuri.

Pică drept. Apoi, se imobilizează, fără a înceta să lumineze.

Sus, scumpul meu ajutor reia:

— E cineva?

Deodată, aud aproape simultan: un șoc și un geamăt. Frânghia de care sunt suspendat devine moale, apoi slabă.

Cad cu o viteză cu V mare. Un val de groază mă cuprinde.

Asta durează.

Într-un flash vag, o revăd pe ’mica în bucătăria ei, turnând apă clocotită peste cafeaua râșnită, și pe Toinet, în prezent student la Școala Superioară de Poliție, pe Marie-Marie având, de acum, o existență despre care nu știu nimic și un bărbat pe care nu l-am văzut și nici că aș vrea să-l văd vreodată.

După asta, o zguduitură monstruoasă, o explozie mișunând de steluțe. Nu mai am suflu! Mierleală acută! Însă cu rămășițe de percepție. Acestea dispar în neant, în clipa când un lucru greu mă catapultează.

Bye, gagiii!

25.

Audiard, sarcasticul barurilor, zicea că indivizii nu lasă după ei decât mirosuri. Ce zici, ce dreptate avea, omul cu șepcuță și cu zâmbet îngrețoșat!

Astfel, o dată în plus, mă realipesc la viață pe cale olfactivă. Miasmă brută, forte, măciucoasă, de mucegai și de cavou.

Două mâini mă pipăie. O voce gângăvește:

— M-auzi, mare șef indian? N-ai mierlit-o, de vreme ce răsufli. Antoine, pe dragostea ce-i porți Micului Iisus, încearcă să-mi dai un semn!

Îmi încordez energia și gângăvesc, la rândul meu:

— Da ce-s eu, Dumnezeu?

Numai că e greu să te prinzi la genul ăsta de glume, în toiul nopții, pe fundul unei gropi.

— Ți-ai rupt ceva?

— Mi-e teamă că un umăr.

— Care?

— Nu știu, durerea mă face ambidextru…

Simt că mă ciupește tare de coapsă.

— Ești sisi? protestez.

— Slavă Domnului! Simți durerea! În ceea ce mă privește, am scăpat ușor, fiindcă am căzut peste tine!

— Ce a avut loc?

— În timp ce te „descensionam”, un gagiu mi-a ars o lovitură nu știu cu ce, după bilă.

— Nu l-ai auzit venind?

— Ba da, însă prea târziu. Am încercat să rezist la bușitură; imposibil: m-a apucat o amețeală nebună. Am lăsat toate din mână, iar binefăcătorul meu mi-a dat un brânci în spate, ca să mă răstorn.

Tăcem, cu urechile ciulite ca niște captatoare de radar. Nimic! Liniștea nu este ruptă decât de sunetul continuu al unei infiltrații de apă, de pe undeva.

Cătinel-nel, pe măsură ce trece timpul, simt în mine dureri noi. Sunt de părere că am luat-o serios pe cocoașă!

— O mulțumire în nefericirea noastră, zic.

— A, da? Spune-mi-o repede, am nevoie de îmbărbătare.

— După cum se vede, am găsit unde e dosit uraniul.

— Cum așa?

— Păi, altfel, cum îți explici grămada asta de prelate care mi-a amortizat căderea?

Prințul tenebrelor adună lămpița miracolistă și îi plimbă fasciculul de lumină prin jur. Materialele amintite sunt negricioase, pline de pământ. Au fost puse vraf în graba mare, ceea ce mi-a furnizat un strat salvator.

Marele primat al savanelor oftează:

— Știu că ai dreptate, băiatu’, uraniul a fost într-adevăr aici. Numai că a fost mutat.

— Trebuie că nu l-au dus prea departe, declar. Și tot din cauza greutății lăzilor. Porcăria cu metalul ăsta e că nu poate fi păstrat decât în containere de plumb.

Negroteiul, pe care întunecimea îl face complet invizibil, murmură:

— Asta nu-i tot: o să trebuiască să ne urnim de aici. Ai vreo soluție de propus?

— Nu, dar ne putem gândi la ea.

Mă așez în poziția *dog of gun*[105], atitudine care îmi calmează un piculeț durerea și, lucru uimitor, de căcarea lumii, cad la iuțeală într-un somn comatos, din nevoia de a mă sustrage acestor dure evenimente.

•

Am niște frânturi de vis, de coșmar mai bine zis. Mă aflu în situația lui Sisif, împingând un cufăr enorm pe coasta unui crater, ca să-l azvârl în focul clocotitor al Pământului, dar eforturile mele nu-s de ajuns pentru a-mi încheia ascensiunea și dau înapoi de fiecare dată, când vârful îmi apare în fața ochilor.

— Antoine!

Dau naibii chinurile din vis pentru cele din realitate. Regăsesc fundul gropii, cu prelatele ei negre și cu duhorile sepulcrale.

— Ce-i? croncăn.

— Auzi?

Adun informațiile sonore care îmi parvin.

E ceva de departe, greu de deslușit. Și, totuși…

— Ai zice că-i *Cântecul saltelarilor,* murmur.

— Exact!

În mijlocul Namibiei, îți dai seama? Imnul lui Bérurier.

— Grasu' ne caută, face Jérémie. Știe că aria asta nu poate fi emisă decât de el și că, dacă îl auzim, nu vom avea nicio îndoială în privința prezenței lui. Astupă-ți pâlniile, că-l strig.

Reunindu-și coardele vocale cu făgăduiala, trage o urlătură care ar crăpa bolțile de la Notre-Dame, în caz de nevoie:

— Béruuuuuu!

Tace. Liniștea ce urmează după strigătul lui este emoționantă ca o paradă militară în curtea Domului Invalizilor.

Apoi, organul impozant al Huidumei lansează către toate ecourile (fie ele din mină sau din savană) un răcnet în comparație cu care, al lui Tarzan ar putea trece drept suspinul unei greieroaice deflorate.

Negroteiul mugește iar. Îmbujoratul îi răspunde. Și așa mai departe.

Până când, în cele din urmă, Gaură-n-fund ajunge la fundul găurii noastre.

Vocea lui jovială lasă să cadă:

— Ei bine! gagiii, da' ce vi s-a-ntâmplatără acilea? N-aț' văzutără treapta?

— Ai terminat deja cu lustruiala prințesei negre? rânjesc din adâncimile mele.

— Da' nu-m' mai vorbi dă ia, Tonio. Gâscă aia, când i-am dăspachetat măciuca mea Ludovic al Cinșpcelea, s-a pus pă urlat cum că ierea 'mposibil s-admiță așa un retevei la urgențe. Că doar dac' ar fi fostără să fac o 'ncercare, i-ar fi crăpatără colereta și poa' că chiar și șoldurili. Io o linișteam. C-am ajunsără pân' acolo dă mi-o badijonai cu ulei dă măsline, da' nici asta n-a'nconvins-o. „Nu și nu! Asta o să mă omoare!" behăia ia. Da'i, totuș', o fufă dă negrotei, să fie zisă făr' să te jicnesc, Jéjé. Ocnașu' ei, tre' că n-are fun crenveș în sertar; voi ăștilanți, văcsuiții, aveți, în general, un modul señor.

Burtă-verde s-ar asculta ciripind pân' la ziuă, care, aici, nu este deloc perceptibilă.

— Ai putea să ne descrii restul cu mintea odihnită! protestează Jérémie; știi că am cam început să îmbătrânim în gaura asta?

— Nu vă 'mpacentați', răspunde Pahidermul, mă 'c să-m' cat Jeepul.

— Ce Jeep?

— Ăla a lu' bărbatu' lu' smiorcăita mea dă negroteică: ie o vechitură din ultimu' război. Nu face nici cât o ceapă degerată, da'ncă merge, și-n special ie iechipat cu'n troliu.

•

Trec prin o mie și o sută de chinuri până mă smulg din acest neant. Fără troliul pușcăriașului încornorat, mă întreb cum am fi scos-o la capăt. Piciorul drept și brațul stâng îmi sunt scoase din circulație. Jérémie mi-a legat cablul de mijloc, apoi l-a apucat nițel mai de sus, menținându-l la depărtare de perete, pentru ca să nu mă izbesc.

— Încet! îi recomandă acestui om de Geniu (n-am zis „de la" geniu), pe care îl numim, în viață,

Béru și Umflătura, în particular.

Grea escaladare! Strâng din dinți ca să nu țip. Uneori, durerea e așa de vie, încât aproape că leșin. Dragul meu negrotei mă îndeamnă să am curaj:

— Ține-te bine, băiatu', e aproape gata!

Atunci, mă gândesc din toate puterile la Félicie. Cât o fi ceasul la Saint-Cloud? Mi-e imposibil să mă descurc cu decalajele orare. Și, pe urmă, ce contează? Ea mă așteaptă, bătrânica mea dragă. Zi și noapte. La asta e de folos o mamă: să numere câte minute sunt până ce te întorci tu.

Sau mă înșel?

Aerul călduț al nopții, străbătut de curenți reci, mă înviorează. Dragul meu *colored,* împreună cu Majestatea Sa, mă ajută să mă cațăr în rablă.

— După părerea mea, declară el, ai o entorsă la genunchi, o luxație la umăr, iar arcada sprâncenelor ți s-a deschis din nou. Tipii de la dispensar or să-ți astupe găurile și or să-ți dea calmante.

— Înainte să mă duceți acolo, aș vrea să trecem pe la amicul nostru Smith, șeful personalului. Ne-a arătat care e casa lui, în după-masa asta; ai să știi s-o mai găsești?

— Evident. Este o vilă galbenă, cu obloane albastre. Acestea fiind zise, întâi și-ntâi ar fi mai bine să te îngrijești.

— Mai târziu. Urgența prioritară nu-s eu, ci treaba!

Îi dăm drumul. Ne hurducăim. Mi-e rău! Béru, care vine după noi, cântă cât îl țin bojocii; vocea lui de tenor răgușit de băutură acoperă sforăitul celor două motoare.

Pentru a încerca să mai uit de durere – admițând că poți face abstracție de mizeriile cărnii – îmi povestesc sfârșitul acestei surprinzătoare istorii. Cel ce se oferă minții mele. Dar să fie, oare, asta realitatea? Toți oamenii aceia ciudați: din insula Klérambâr, de pe *Dogele Negru*, apoi de aici, din Namibia. Mulți pungași, mulți corupți. Tovarăși de peripeții bune și rele.

Deasupra parbrizului, un cer spuzit de stele. Sisteme solare la nesfârșit. Eternitate sclipitoare.

O zguduitură îmi smulge un geamăt.

— *Sorry*! zice amicul meu.

Panglica șoselei se desfășoară; apoi apar cocioabe cu aspect de epave.

Un câine înfometat umblă prin jur. Pare să realizeze un studiu despre comestibilitatea rahaților. În unele țări, fecalele sunt ultimele resurse; în cel mai de jos capăt al lanțului alimentar. Poftă bună, domnilor!

— Trebuie să fie pe aici, nu?

Probabil ca am ațipit, căci mă trezesc răsărind (Béru dixit).

Zăresc o peluză cu o căsuță pusă peste ea, ca o jucărie de Crăciun într-o vitrină.

La stânga ei, un garaj fără ușă adăpostește două rable. Recunosc tărăboanța comandorului de la resurse humane; alături, un Morgan verde, a cărui capotă antediluviană este strânsă cu o curea groasă, de piele, care nu folosește absolut la nimic, dar îi sporește latura „sport”; e cea a fufei lui.

Îi spun lui *all-dark* să oprească la distanță.

Huiduma urmăritoare face la fel. Fleanca lui mare începe să trâmbițeze o tâmpenie; îl întrerup cu o tiflă necugetată, care îmi răscolește jăraticul din umăr.

Cu pași de șobolan de hotel, mă reped spre garaj. Credeam că orbul găinilor, urmare a chinurilor mele, mă făcea să văd Morgan-ul mișcând. De fapt, mașina este sensibilă la un fenomen de auto-aprindere. Capota îi este caldă, dovadă că tocmai venise; semnalez faptul ambilor mei tovarăși.

Ei dau din cap.

Un elan de putere, reunit cu o nobilă însuflețire, mă fac să uit de suferință. Șchiopătând ca un cerșetor dintr-un film despre Evul Mediu, mă duc spre ușa vilei. Este închisă cu cheia. Ce contează, nu mă îmbarc niciodată fără drăgălașul meu sesam. Tutuirea acestui broscoi e un joc de copii dintre cele mai distractive.

Iată-ne la fața locului. Cu un gest hotărât, le indic celor doi gaucho că trebuie să-și lepede șalupele. Mă ascultă (vai! în ceea ce-l privește pe grăsan, ale cărui lăboanțe – sub tropicul Capricornului – trăsnesc ca o tăbăcărie berberă pe zăduf).

Din spatele căsuței se aude muzică. Mă duc într-acolo, cu pași de catifea.

Un mic vestibul desparte două camere. Ușa celei din dreapta e înconjurată de un firicel de lumină. Îmi lipesc urechea de cea stângă. Este sigur că în această încăpere soilește un bărbat care sforăie din toată inima.

Satisfăcut, mă consacru celeilalte. Prin orificiul minuscul al broaștei zăresc o parte dintr-un pat nedesfăcut, cu țoale de gagică aruncate pe jos. În fund, un cabinet de toaletă. Ușa culisantă e deschisă și ochesc o fufă goală, ocupată să-și spele fofeaza pe bideul[{106}] său de concurs, ca toate doamnele care se întorc de la amant. Această persoană nu e lipsită de nuri. Bucălata ei, desfăcută din cauza poziției, este îmbelșugată și relativ simpatică. Îți oferă un frumos Suzanne Valadon[{107}], de dinaintea căsătoriei cu Utter[{108}]. În plus, țâțoancele de la etajul întâi sunt generoase.

Prinsă de îndeletnicirea ei, persoana ține capul înclinat, iar părul negru și creț îi atârnă peste față.

Mă întorc și îmi invit cu un semn husarii, care nu se lasă rugați.

Milostiv, le arăt gaura cheii. În graba lor, se ciocnesc în cutiile cu idei. Asta produce un anumit zgomot, care mă incită să bruschez lucrurile. Atunci, apăs clanța și ușa se deschide larg.

Coana Smith scoate un țipăt dublu: unul de uimire, celălalt de pudoare ofensată. Se ridică, de o parte și de cealaltă a șeii de faianță, cu coama din zona sud șiroind.

— Scuzați deranjul, frumoasă doamnă, mă scuz într-un Berlitz[{109}] îmbunătățit.

După expresia ei de incredulitate, mă prind că mă cunoaște și, mai ales, că îmi consideră apariția drept

„imposibilă”. *Căci ea mă știa prizonier în mină.*

— Nostimă tartă păroasă, conița mea, o complimentează grasul Hoțoman al saltelelor. N’ aț’ fi avutără cevași roșcovani pân’ escendenții lu’ matale? Pletele ’mneavoastră din sud are ’flecții alunețe…

Scumpa de ea e albă ca un englez care valsează în marele salon de pe *Titanic,* în timpul naufragiului.

Iar eu, știi ce?

— Atenție mărită să nu i se scoale maimuțoiul, le spun devotaților mei asistenți; am nevoie să mă conversez cu această fermecătoare persoană.

Intru în baie, închid ușa, pun zăvorul.

— Puteți să vă așezați la loc, îi declar galant gazdei noastre, apăsând-o pe umăr, ca să-și reia poziția de-a-călăreața, pe acest înlocuitor al artei ecvestre.

Trag un taburet cromat și mă așez în fața ei; genunchii ni se ating.

— Liniștiți-vă, mi-ți-i murmur, nu-i chestie de viciu, e doar pentru comoditatea conversației.

Mi se pare că e vorba, într-adevăr, de o mare premieră. Încă nu am mai interogat niciodată o persoană de sex opus călare pe bideu.

Iacătă cum se întâmplă toate.

E de ajuns să aștepți.

26.

Vezi, tu, somnul e cel mai mare dușman al omului, mai rău decât perspectiva verticală de care sporovăie Sartre. Un ins trezit brusc, la trei ceasuri și ceva ale morningului, este absolut la cheremul tău, dacă știi cum să-l iei.

Acum, o să mă chestionezi: în ce constă „să știi cum să-l iei?”

Stai să-ți explic. Să examinăm cazul de față. Cel al excelentului mister Klackzdrângh, big boss-ul de la mina de uraniu.

Debarcăm la el acasă, împreună cu gagică-sa, nevasta lui Smith, ăla cu parul răpciugos. El mână porcii la jir de zguduie casa, stil turul de încălzire la Formula 1. Cum e arșiță, doarme în nudul gol, cu cocoșelul blegit, lipit de picior. Frumos par pentru un bou bătrân, trebuie să recunoaștem. Prezența noastră, deși tăcută, îi sperie somnul, dar abia după ce îi pun cătușele se trezește de-a binelea. Sare în fund.

— Cine-i acolo? exclamaționează el.

Blanc apasă comutatorul și susnumitul adormit o încasează din plin în bot. Clipește, întoarce capul și mormăie pe un ton panicat:

— Da' ce-i? Ce vreți de la mine?

Și are parte, numai pentru el, de un formidabil electroșoc: ne vede, ne recunoaște. Constată că amanta lui e cu noi: mofluză și în halat. Ba și mai rău: descoperă cătușele care îi încercuiesc propriile încheieturi. Și, atunci, încasează un surplus de douăzeci de ani, adăugat la vârstă: un dar gratuit al timpului, oferit ca premiu.

— Ei, da, îi spun, iată niște bijuterii pe care le-ați meritat din plin, monseniore!

De obicei, cajbecii cărora le fac figura în felul ăsta se îmburică. Protestează, miorțăie că ce, asta-i justiție, că-i violență, ba chiar insolență! Aici, mutenie și resemnare. Figura cu sculătoarea bruscă, ce-ți tot spuneam! Miraculos! Tipul în chestiune e făcut arșice, renunță la toate argumentele, bune sau rele. Înțelege că a luat-o sub coadă, că e inutil să mai încerce să-ți interpreteze „cele două orfeline și părinții lor".

— Béru, murmur, vrei să fii bun și ai grijă de domnu'; vezi să stea liniștit până îi inspectez domeniul! Nu uita că a încercat să-i trimită pe lumea ailaltă pe cei mai buni prieteni ai tăi!

— N-ai teamă, tăticu'! La a mai mică abatere, iote-așa 'i fac!

Și-i arde insului o căpățână de miel, care îl lasă cârn pentru tot restul zilelor lui.

— Corect, îl aprob; și dacă asta n-o să fie de ajuns?

— La așa un caz, ar avea dreptu' la masca dă frumusețe, o chestie cam așa!

Acum, o dublă la figură sparge pometii directorachelui.

Aceștia devin ca două smochine răscoapte, căzute pe drum.

Părăsim camera unde se săvârșește adulterul minier, după propria mărturisire a damei. De altfel, are o scuză bună, dacă te gândești la halul în care se prezintă măciuca maritală.

Pentru moment, pungășoaica ne conduce afară, pe ușa din dos. Câmpii catalaunice se întind sub clarul de lună; ai impresia că zărești silueta lui Attila cu armata lui. În realitate, e vorba de o plantație de noëlus jospinus{110} cu inflorescență albă. Acești arbori, zișI „ai deșertului", formează o livadă care, dacă mă iau după flerul meu, nu trebuie să depășească vârsta de patru ani.

— Va trebui să săpăm, sărmanul de tine, îi spun lui Jérémie. Or, eu sunt inapt pentru munca câmpului, până la noi ordine.

El bombăne.

— I-ai fi putut încredința lu' Grasu' treaba asta!

— Ador să distribui roluri pe contre-emploi{111}! Unde sunt uneltele? mă interesez la coana Smith.

Ea ne arată o magazie alături de casă. Dragul meu Vineri (un sfânt!) se duce acolo și aduce, aproape imediat, un târnăcop și o sapă.

În timp ce el atacă, eu recit *Plugarul și copiii lui,* de regretatul meu Jean de la Fontaine.

Un țăran bogătaș, când simți că-i pe moarte,
Își chemă toți copiii, o ultimă oară.
Nu cumva, zise el, să vă vindeți moșia:
E un dar ce părinții-l lăsară,
Sub răzor veți găsi o comoară.

Noapte superbă, cu un firicel mov, promisiune a zorilor, la linia dintre pământ și cer.

Casa directorului este departe de toate cele. Colțul ideal pentru zbenguială și lovituri pe ascuns.

— Asta trebuie să fi fost o muncă demnă de un Hercule! îi zic însoțitoarei mele.

Disting un zâmbet palid și amar pe mutra ei de călăreață săltăreață.

— Aveam timp, obiectează cu blândețe.

— V-a luat luni de zile!

— Mai puțin, dar, în fine, nu am grăbit lucrurile. Ne duceam după o ladă într-o noapte, apoi după alta în noaptea următoare, cu ajutorul unui camion cu troliu, de la mină.

— Despre ascunzătoare v-a spus vreun complice de-al polonezului?

— Da, Arturo; era nebun după mine. M-a anunțat că, după lovitură, vor ascunde uraniul într-un filon abandonat, unde nimănui nu i-ar fi dat prin cap să-l caute.

— Avea de gând să pună mâna pe el?

— Nu; să dea pe față ascunzătoarea, în schimbul unei sume importante. Zicea că, având banii ăștia, o să mă ducă în America.

— Și pe urmă?

— Furtul a avut loc, dar Toutanski a asasinat toată echipa, imediat după aceea.

— Și n-ai vorbit, atunci?

— Mi-a fost frică să nu fiu implicată în treaba asta, pentru că eu obținusem cifrul de la intrarea în depozit, dându-i soțului meu o substanță înmânată de Nautik. Am tăcut și am așteptat. Povestea a avut un răsunet enorm. Fostul director al minei s-a și sinucis, pentru că se credea bănuit…

— A fost numit altul: dragul de Klackzdrângh?

— Într-adevăr.

— Abia sosit în văgăuna asta, nevastă-sa l-a părăsit și i-ai devenit rapid amantă?

— Da. În ceea ce mă privește, soțul meu…

— Știu.

Mă ochește cu un aer derutat.

— Ce știți?

— Că are o coadă ca o conopidă. Prin urmare, ai întreținut relații compensatorii cu noul boss. Când a fost încins până la alb, i-ai vândut pontul. El a sărit pe ocazie: castanele erau scoase din foc, afacerea practic uitată; nu mai rămânea decât să pitiți materialul în altă parte și să așteptați o bucată de vreme, până să-l faceți bani.

— Asta-i.

— Numai că eu și oamenii mei v-am picat pe cojoc și toate becurile roșii s-au aprins. V-ați temut că o să vă lăsăm fără pensia de bătrânețe, fiindcă avem nasul prea lung. Vigilența voastră a sporit. Vi s-a ivit ocazia să ne lichidați și ne-ați făcut figura cu coborârea în infern, de la mină. Curios, cât de repede îi transformă pericolul și cupiditatea pe niște onorabili burghezi în criminali.

Tac.

Și, apoi, o exclamație scoasă de Jérémie.

— S-a făcut!

E cu torsul gol, dragul de el. Ai zice că e un bronz de Maillot (nu ăla cu Concertele, ci cumnățelul lui Claudel). Râsul lui scânteiază în penumbră. Stă mândru pe marginea șanțului abia săpat.

Mă apropii, dar fără să abandonez pipița.

În groapa căscată, zăresc o masă de un cenușiu argintat.

— Domnul este servit, declară Negroteiul. Le dezgrop pe toate sau e de-ajuns eșantionul promoțional?

EPIGLOTĂ[112]

Aurora cu degete de aur se înalță, cum îi place unui cunoscut de-al meu, hingher – premiat recent la Floraliile din Dily-la-Bilă (Isère) – să zică.

Voi mai adăuga că e triumfală.

Am petrecut o noapte albă, dar, în ciuda durerilor și a lipsei de somn, mă simt ca o știuculiță în unt alb.

Nota de tirlifon a lui Klackzdrângh va atinge niște culmi. Doar că, fiind la pârnaie, probabil va primi o amânare a termenului de plată.

Curioasă, totuși, reacția mea. Înainte de a-i vesti pe partenerii englezi despre succesul misiunii noastre, am pierdut trei ore, ca să bag o sârmă presei franceze. Cocardier, gagiul, nu? Am chemat *Le Figaro, Libé, Le Parisien, Les Dernières Nouvelles d'Alsace, Ouest-France, Le Progrès de Lyon, L'Ouest Républicain, Le Provençal, Nice-Matin, Le Dauphiné Libéré, La Montagne de Clermont-Ferrand,* plus o altă droaie, care figurează în agenda mea. Mi-am contactat amicii elvețieni: *La Tribune de Genève, Le Journal de Genève, La Liberté de Fribourg, La Matin de Lausanne* și altele, multe, multe altele. Mi-a trebuit să dau pe gât două sticle de apă minerală, pentru a izbuti să-mi ating scopul.

Am alertat teveurile, atât private, cât și oficiale.

După expedierea acestei rafale, am cerut ambasada Franței din Namibia. Gagiul obținut la capătul firului de-abia fusese numit în post și încă nu știa că văgăuna asta se numește Namibia din 1966. Inutil să-l bruschez. Mi-am zbârnâit, prin urmare, partenerii de la Forage[113] Office, cum îl numește Alexandre-Benoît. M-au felicitat pe toate părțile!

— În special, m-au implorat ei, nicio vorbă nimănui. Vom lua o decizie.

— E o idee excelentă, mi ți i-am aprobat. Ce trebuie să fac cu tăinuitorii de uraniu, adică directorul minei și amanta lui?

O pauză stânjenită.

— Om trăi și om vedea! se obligă el să traducă în franceză.

— Au încercat să ne asasineze în noaptea asta, le aduc la cunoștință, fără ură excesivă.

— Da, natural, spune celălalt, de la mii de kilometri. Totuși, ținând cont de… de împrejurări.

— Sigur, aduc eu mulțumită. Mai e și asistentul *chief*-ului de la Serviciile Secrete Namibiene, care a încercat să ne ia porumbul de pe foc, ordonând uciderea principalului martor al afacerii, o doamnă bătrână, al cărei soț era englez.

Tăcere prelungită, grea de parapon. Știi tu, că socotindu-mă de acum inutil, anglo-normandul se simte călcat pe bătătură!

Din birăul lui londonez, despre care presupun că e mobilat cu acaju, rosbiful se hotărăște, în cele din urmă:

— Vedeți dumneavoastră, scumpe domnule director, este de preferat să nu bruscăm nimic. Bineînțeles, toți vinovații vor fi pedepsiți, dar la momentul oportun, mă înțelegeți?

— Pe deplin.

— Între timp, lăsați uraniul unde este; acoperiți groapa, pentru ca ascunzătoarea să rămână necunoscută, până ce vor decide instanțele superioare. Toate acestea sunt atât de grave, mă înțelegeți?

— Perfect. De fapt, nu mai aveți nevoie de mine?

— Nu, dragul meu, și bravo pentru perspicacitatea și combativitatea dumneavoastră! Ah! Încă un lucru. Deoarece acreditarea vă este inutilă de acum-ncolo, vă rog să fiți așa de drăguț și să ne-o restituiți.

— Se înțelege de la sine.

Cling!

Iată-ne despărțiți.

Îi zâmbesc aparatului în sfârșit amuțit.

— De data asta, te duc la dispensar! mârâie Jérémie; ai așa o muie, că l-ai face să borască și pe un broscoi râios.

— Avem ceva mai urgent, îi răspund. Pune-l pe directorache să se înțolească; să-și ia actele. Ai făcut poze cu livada în care sunt lăzile plumbuite?

— Un adevărat documentar; am prins și casa, și intersecția, tot!

— O să trecem pe la cretinul ăla gras, cu parul înflorit, ca să-și ia și matracuca lui documentele.

— Am fost deja să le ia.

— Ești minunat, Negroteiule. Unde e Béru?

— Termină să i-o tragă lu' madam Smith. Cred că și-a făcut plinul, n-ai auzit-o zbierând?

— Am crezut că sunt coioții.

— Deci cărăbăneală generală? Marea scenă a plecării cu toată trupa?

— Direcția Africa de Sud, am zor să ajung la Cape Town, unde o să luăm un avion spre Paname[114]. Odată ajunși acolo, justiția franceză va lua problema în mână, dacă dorește; va dispune de toate elementele și chiar de coana Smith și de complicele ei.

El oftează:

— Problema! Ai să vezi că o să se înnămolească în discuții diplomatice.

— Probabil, dar nu va mai fi grija noastră, Jéjé. Noi ne vom fi îndeplinit misiunea încredințată. Restul nu înseamnă decât declarații fumegoase și hârtie igienică.

Văzând că mă strâmb, murmură:

— Te doare rău, hai?

— E o distracție ca oricare alta. Când ne întoarcem, amintește-mi să-i trimit un flecușteț Grettei Dübitsch. Chiar și când ai fofeaza în flăcări, un suvenir din Paris îți face întotdeauna plăcere.

THAT'S ALL[115]

— Ce-ți face piciorul? întreabă 'mica.

— Mai bine, iubito.

— Și brațul?

— La fix.

— Și fața?

În loc să-i răspund, îi cânt „Ciocârlie, dragă ciocârlie…"

Ea dă din umeri și mă privește cu duioșie.

— A propos, face, ai fost într-adevăr în Namibia?

— Da; de ce?

— Toată mass-media vorbește de o cantitate enormă de uraniu care ar fi dispărut și a fost regăsită grație Serviciilor Secrete Britanice.

— Nu mă miră, îi răspund, oamenii ăia sunt de neînlocuit!

Sfârșit

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

De l'antigel dans le calbute

Fleuve Noir

{1} Parafraza proverbului francez „qui dort dîne” – Cine doarme nu are nevoie de mâncare. (n. tr.).

{2} *Frédéric DARD* – numele real al autorului lui SAN-ANTONIO. (n. tr.).

{3} *Club Med* (fr.) – abreviere pentru *Club Méditerrané* (Clubul Mediteranean), organizator de vacanțe în diverse locuri din lume. (n. tr.).

{4} *Klerambâr* – aluzie la eroul piesei „Clérambard”, un tiran ciudat și criminal (autor Marcel Aymé). (n. tr.).

{5} *Trampoline* (fr.) – pânză întinsă pe resorturi de oțel, pentru salturi. Sport practicat astfel. (n. tr.).

{6} *Ectomie* – ablație, extirpare (din grec. *ektome*). (n. tr.).

{7} *Graffiti* (it.) – inscripții pe ziduri (n. tr.).

{8} C.R.S. (abr. fr.) – Compania Republicană de Securitate. (n. tr.).

{9} Ținem să subliniem modestia autorului care ar fi putut obține un efect facil inversând numele și pronumele tiranului. *Toutanski Nautik* – Tout en ski nautique (fr.) – totul în ski nautic. (n. tr.).

{10} *Roupette* (arg. fr.) – testicul (n. tr.).

{11} *C’est une honneur que vous leur faites* (fr. in orig.) – a primi cu curtoazie; a aprecia (aici, în sens ironic). (n. tr.).

{12} *Gargantua* – Uriaș bonom, mare mâncău și bețiv, din „*Gargantua și Pantagruel*” de François Rabelais. (n. tr.).

{13} Nume ca Dupont, Dutour, Dutilleul etc, sunt foarte frecvente în onomastica franceză, cam ca Ionescu, Popescu etc. în cea română. (n. tr.).

{14} Stare a celui leneș; lenevie; trândăvie. (notă: corector).

{15} De fapt există o contesă de Paris (soția lui Henri d’Orleans, conte de Paris). (n. tr.).

{16} *Mentism* – tulburare mintală (n. tr.).

{17} Madame de Sevigné (Marie de Rabutin-Chantal, marchiză de) – scriitoare franceză (1626-1696). *Scrisorile* sale sunt o mărturie pitorească a moravurilor de la Curtea Franței. (n. tr.).

{18} *Footinger* (alterarea termenului englez *footing*) – cursă în ritm regulat, combinată cu mersul, pentru întreținerea formei fizice. (n. tr.).

{19} *Notte* (it. în orig.) – noapte (n. tr.).

{20} *Noaptea Sf. Valpurgis* – noaptea în care are loc soborul vrăjitoarelor, în mitologia nordică. (n. tr.).

{21} Joc de cuvinte intraductibil: *mât de Gascogne* (catarg de Gasconia) este forma alterată a expresiei *mât de Cocagne* (târgul lui Cremene, locul unde curge lapte și miere). (n. tr.).

{22} Teleast francez (n. tr.).

{23} Teleast francez (n. tr.).

{24} Teleast francez (n. tr.).

{25} Teleast francez (n. tr.).

{26} Teleast francez (n. tr.).

{27} *Roux, Guy Maracel* – Vice-președintele Ligii Naționale de Fotbal. (n. tr.).

{28} Premii pentru literatură și film. (n. tr.).

{29} Aluzie la personaje și episoade din „Gargantua și Pantagruel" de François Rabelais. (n. tr.).

{30} *Cravenne, Joseph Raoul* – Fondatorul premiului *Cézar,* pentru film. (n. tr.).

{31} *Antoine de Caunes* – teleast francez. (n. tr.).

{32} Decibeli (Béru dixit). Aluzie la personajul „Jezabel", interpretat de Bette Davis în filmul cu același nume. (n. tr.).

{33} *Kersauson, Olivier* – navigator; a făcut înconjurul lumii pe un vas cu pânze. (n. tr.).

{34} Este de notat că operele lui San-Antonio devin din ce în ce mai scatologice. Semnul vremurilor?

{35} *Paul Bocuse* – Renumit maestru bucătar francez. (n. tr.).

{36} *Hallier, Jean-Edern* – scriitor francez; a scris *Force d'âme* (Tărie sufletească) urmat de *Honneur perdu de Franşois Mitterrand* (Onoarea pierdută a lui François Mitterrand). (n. tr.).

{37} Joc de cuvinte datorat pronunțării franceze greșite a termenilor englezi *lunch* – prânz și *lynch* – a linșa. (n. tr.).

{38} *Concino Concini* (1575-1617) – aventurier italian, devenit favorit al Mariei de Medicis și înnobilat de aceasta: a primit titlul de marchiz d'Ancre și de mareșal al Franței. Asasinat din ordinul regelui Louis XIII. (n. tr.).

{39} *Leonora Dori* (zisă Galigai) (1571-1617), soția lui Concini, favorita Mariei de Medicis. A fost acuzată de vrăjitorie și decapitată, împărtășind dizgrația soțului său. (n. tr.).

{40} Una din celebrele prescurtări ale scriitorului (de la impecabil). (n. tr.).

{41} Joc de cuvinte intraductibil: (*garder*) *comme la prunelle des yeux* – a păzi ca pe lumina ochilor; *prunelle d'Alsace* – rachiu (de porumbe) de Alsacia. (n. tr.).

{42} Queen (engl.) – regină (n. tr.).

{43} *Look* (engl.) – aspect (n. tr.).

{44} Joc de cuvinte cu sensul „a tergiversa". (n. tr.).

{45} *Aramon* – vin provenind din zona cu același nume. (n. tr.).

{46} *Hergé, Geurges Rémi* – desenator belgian, creatorul unor benzi desenate („Tintin"). (n. tr.).

{47} *Zig și Puce* – bandă desenată, creată de Alain Saint-Ogan și publicată în „Le Dimanche Illustré". (n. tr.).

{48} *Vache qui rit* – marcă franceză de brânză topită. (n. tr.).

{49} *Mignon d'Henri III* (fr.) – aluzie la tinerii efeminați, favoriții regelui Henri III (n. tr.).

{50} *Alain Bombard* – navigator solitar (n. tr.).

{51} *Gérard Claude d'Aboville,* – navigator; a traversat Atlanticul în 72 zile (1980) și Pacificul în 134 zile (1991). (n. tr.).

{52} *This* (engl.) – această (n. tr.).

{53} Aluzie la inventatorul ghilotinei din perioada Revoluției Franceze, de la 1789. (n. tr.).

{54} *Eminence* (fr.) – marcă franțuzească de rufărie bărbătească. (n. tr.).

{55} Dacă n-aș scrie toate tâmpeniile astea, ai crede că sunt bolnav.

{56} Joc de cuvinte intraductibil bazat pe relativa asemănare de pronunție a cuvintelor *anus* și *ance* (arg. fr.) – ureche. (n. tr.).

{57} *Regent Park* – parc londonez. (n. tr.).

{58} *Fog* – ceață (n. tr.).

{59} *Times Square* – cartier londonez. (n. tr.).

{60} *Club Méditerranée* – club de vacanță francez, care are agenții în aproape toată lumea. (n. tr.).

{61} *Blaise Pascal* (1623-1662) – matematician, fizician, filosof și scriitor francez. Lucrarea *Pensés* este, de fapt, o *Apologie a religiei creștine,* pe care autorul nu a terminat-o și ale cărei fragmente au fost publicate sub titlul menționat. (n. tr.).

{62} *Vilmorin* – firmă producătoare de medicamente. (n. tr.).

{63} *Claude Simon* (1913) – scriitor francez, reprezentant al „noului roman". Premiul Nobel în 1985. (n. tr.).

{64} Sau altă marcă, mi se fâlfâie, eu le citez gratuit.

{65} Joc de cuvinte intraductibil, *livre* însemnând în limba franceză *și jumătate de kilogram* și *liră* (monedă englezească). (n. tr.).

{66} Ghici unde-i greșeala!

{67} *Michel Rocard* – politician francez (n. tr.).

{68} *Château-l'Angélus* – marcă franțuzească de vin. (n. tr.).

{69} *Robert Hossein* – celebru actor și regizor francez. (n. tr.).

{70} *Michel Audiard* – scenarist și actor francez. (n. tr.).

{71} *Lettres persanes* (fr.) – *Scrisori persane*, lucrare satirică a scriitorului francez *Charles de Secondat, baron de la Brède et de Montesquieu* (1689-1755). (n. tr.).

{72} *Eine Kleine Nachtmusik – Mica serenadă* de W.A. Mozart. (n. tr.).

{73} *Cosette* – personaj din „*Mizerabilii*" de Victor Hugo. Este prototipul copilului năpăstuit de răutatea și rapacitatea unor adulți dezumanizați. (n. tr.).

{74} Aluzie la personajele de îndrăgostiți din „*Chanson de Roland*" (sec. XI), cel mai vechi poem epic francez. (n. tr.).

{75} Joc de cuvinte: autorul traduce în engleză (*my apple* – mărul eu) termenul argotic francez *mapomme* (mărul meu) – mandea. (n. tr.).

{76} *Eggs and bacon* (engl.) – ouă cu șuncă. (n. tr.).

{77} Întotdeauna, în genul meu de viciu-sub-literatură, interlontroducendoscultorii „repetă ca un ecou". E ceva incontrolabil, trebuie să fiți de acord!

{78} Citesc toate *book*-urile acestui eminent bărbat. Dacă nu ești chiar așa de bou pe cât pari, îți spun să faci la fel! Mulțumesc, domnule Reevs. Nu-i deloc surprinzător că povestiți atât de bine Big-Bang-ul, doar semănați cu bunul Dumnezeu!

{79} Termenul „nepusă-masă" e prea învechit ca să mai fie utilizat într-o operă atât de modernă.

{80} *Brunomasur* (fr.) – aluzie la *Bruno Masure* (vezi nota 3 din pag. 46).

{81} Forța lui San Antonio stă în aceea că nu se teme niciodată de cei ce l-ar putea considera incomprehensibil. Obscurneghiobia este natura sa primară. (*Jérôme Garcin*)

{82} Marele Jacques pronunță: „Asculătați".

{83} *It was good, my dear* (engl.) – a fost bine, dragă? (n. tr.).

{84} *Plantigrad* – specie de animale carnivore, printre care se numără și ursul. (n. tr.).

{85} O livră – 489,5 grame (n. tr.).

{86} *Pantruche* (arg. fr.) – Paris (n. tr.).

{87} *Royal Monceau* – hotel parizian foarte elegant. (n. tr.).

{88} *Ladele* (Béru dixit) – doamnele (n. tr.).

{89} Cum se zice într-o grămadă de *books*-uri și mai debile decât asta.

{90} *Saint-Guy* – martir (sec. IV) al cărui cult este foarte extins în Evul Mediu. Era invocat contra epilepsiei sau a coreei („dansul Sf. Guy"). (n. tr.).

{91} *Batavi* – trib germanic care popula actuala Olandă meridională. (n. tr.).

{92} *Xavier de Montépin* (1823-1902) – scriitor francez de romane-foileton siropoase. (n. tr.).

{93} *Cartier* – rețea de magazine de ceasuri de lux și bijuterii. (n. tr.).

{94} *Auverpiote* – alterare argotică a adjectivului *auvergnate* (din regiunea Auvergne). (n. tr.).

{95} *Mironton* – carne de vacă pregătită înăbușit, cu ceapă și vin alb. (n. tr.).

{96} A profita, verb din prima grupă. Se conjugă ca „a ama".

{97} *Because* (engl.) – pentru (că) (n. tr.).

{98} *Nemuritor* – membru al Academiei Franceze (n. tr.).

{99} *Cancur* – anagrama cuvântului *curcan*. (n. tr.).

{100} *Saké* – vin de orez. (n. tr.).

{101} *Le Grand Meaulnes* (Marele Meaulnes) – roman al scriitorului francez Henri Alain-Fournier (1886-1914), în care eroii contopesc, în trăirile lor, visul cu realitatea. (n. tr.).

{102} Când citesc o frază așijderi ăsteia, îmi spun că San-A. ar fi putut face pe scriitorul, dacă ar fi vrut! (*Alain Peyrefitte* – scriitor și diplomat, membru al Academiei Franceze) (n. tr.).

{103} Pluralul lui labirint?

{104} Am avut întotdeauna predilecție pentru acest verb tranzitiv, pe care îl folosesc mai mult cu privire la sunete, decât la lumină; și mai du-te-n…, la urma urmei.

{105} *Dog of gun* (engl.) – echivalent pentru *chien de fusil* (cocoșul armei). Poziția *en chien de fusil* – ghemuit. (n. tr.).

{106} Joc de cuvinte: *bidet* (fr.) înseamnă și *căluț*. (n. tr.).

{107} *Suzanne Valadon* (1865-1938), pictoriță franceză. (n. tr.).

{108} *Maurice Utrillo* (1883-1955), pictor francez, fiul lui S. Valadon. (n. tr.).

{109} *Berlitz* – ghid turistic (n. tr.).

{110} Aluzie la politicianul comunist francez (și prim-ministru) Lionel Jospin. (n. tr.).

{111} *Contre-emploi* – în vocabularul teatral înseamnă distribuirea artiștilor în roluri care nu se potrivesc personalității sau aspectului lor fizic. (n. tr.).

{112} Joc de cuvinte; de fapt, epilog. (n. tr.).

{113} Corect *Foreign Office* (engl.) – Ministerul de Externe englez. (n. tr.).

{114} *Paname* (arg. fr.) – Paris (n. tr.).

{115} That's all (engl.) – Asta-i tot (n. tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
PARTEA A DOUA
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
PARTEA A TREIA
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
18.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
EPIGLOTĂ
THAT'S ALL

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5
1. 10
2. 15
3. 20
4. 25
PARTEA A DOUA 30
5. 30
6. 33
7. 39
8. 45
9. 49
10. 56
11. 63
PARTEA A TREIA 65
12. 65
13. 70
14. 76
15. 82
16. 88
17. 93
18. 97
18. 100
20. 105
21. 111
22. 114
23. 119
24. 124
25. 129
26. 136
EPIGLOTĂ 141

THAT’S ALL 144